

கலாச்சாரன்

உள்ளே

பொதுவாக, தலித் எழுத்துகளில் தலித்துகள் சிந்திக்கத் தெரியாதவர்களாகவும், 'தான்' அற்றவர்களாகவும் (Self-less), கலாச்சாரமற்றவர்களாகவும் அல்லது கீழ்த்தரமான கலாச்சாரம் கொண்டவர்களாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆளும் வர்க்க, பிராமணிய மதிப்பீடுகள் அவர்கள் மீது ஏற்றப்படும் ஒரு கருத்தியல் வன்முறைதான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

இதையேதான் கம்யூனிஸ்டுகளும் செய்தார்கள். புராலிடேரியட்டுகளுக்கு இதுவரை சிந்தனை இல்லை, புரட்சிக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள் / ஆரம்பிப்பார்கள் என்றார்கள் கம்யூனிஸ்டுகள். அவர்கள் என்ன சிந்திக்க வேண்டும், எப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும், அவர்களின் கலாச்சாரம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று கட்சித் தலைவர்கள் சொல்லித் தந்தார்கள். ஜி. நாகராஜன் செய்திருப்பதும் ஒரு வகையில் இதே காரியம்தான்.... சிவகாமியின் நாவல்களும் இதே தரத்தவைதான்.

—சாரூ நிவேதிதா

வ . ரு. 6.

புரட்சி, புகை, புகை

உத்தமபுரம் படைப்பில்லக்கியமாதிரி

மகுடேசுவரன்

எல்லா வினாக்களுக்கும் விடையளி

இரைச்சலற்ற குன்யத்தில்
எனக்கோர் அறை
வாடகைக்குக் கிடைக்குமா?

அங்கு
என் ஒரு விழி உமிழ்ஒளி
மற்றதன் பார்வைக்குப் போதாதா?

ரதிமகள் தோன்றி
ரச்ச்சொம்பேந்தி
நெகிழ்ந்து
மலர்கமழ நெருங்க
மறுத்துவிடவா?

புலித்தோலிருக்கை அம்ர
நெஞ்சத்துள் பஞ்சு பஞ்சாய்
கவிதை மிதக்காதா?

அவற்றை
மனக்கோலின் மென்தூண்டலில்
மயிற்பீலிகொண்டு
தாள்படுத்த முடியாதா?

தாளெங்கும் மினுங்கும்
தமிழ்க்குஞ்சுகளை
என்ன செய்ய?

சுருட்டி
புறாக்காலில் கட்டி
அனுப்பவா?

இதழ்

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 60.
ஆயுள் சந்தா ரூ. 600.
சந்தாவை M. O. செய்க.

படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

ஆசிரியர்: கவிதாசரண்

முகவரி:

ஆசிரியர்,

"கவிதாசரண்",

31, டி.கே. எஸ். நகர்,

சென்னை-600 019.

தொலை பேசி எண்: 54 44 99

இவ்வாண்டு 'பாஷா பரிஷத்' விருது பெறும் எழுத்தாளர்
பிரபஞ்சனுக்கு
நமது பாராட்டுகள்.

வாசகர் கவனத்திற்கு

இதழுக்கான தாள் விலை தாறுமாறாக ஏறிப் போய்விட்டது. ஏறட்டும். ஆனால் அது எங்கே ஒளிந்துகொண்டது என்று தெரியவில்லை. இனி நம் இழப்பு இரண்டரை மடங்கு கூடும். என்னவாயினும் இதழ் தொடர்ந்து வரும். தொடர்ந்து இதழ் பெற்று வரும் நண்பர்கள் இதையே வேண்டுகோளாக ஏற்று, இனிவரும் காலத்திற்கான சந்தாவைச் செலுத்தியுதவுங்கள். இதழ் வழங்கலைச் சீர்படுத்தியே தீர வேண்டிய கட்டம் இது.

“மனித நேயப் பார்வையோடு, தமிழின் கலாச்சார - பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளை இலக்கியத் தேடலாக்கும் இதழியக்கப் பயணம். தமிழுக்கான பரிமாணங்கள் யாவும் இதழுக்கான திசைகளாகும்.

பிப்ரவரி - மார்ச்சு, 1995.

இதழ் விலை ரூ.6.

கடிதங்கள்

★ ஞானி, கோவை

நீங்கள் எனக்கு நியாயம் செய்யவில்லை என்றுதான் இந்தக் கடிதத்தைத் தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது. 'புலம் பெயர்ந்த தமிழர் மாநாடு' பற்றி எழுதத் தொடங்கியவுடன் உங்கள் கவனம் என்மீது இப்படி விரிவாக விழுந்திருக்க வேண்டாம். மாநாடு பற்றிச் சற்று விரிவாக எழுதியிருக்கலாம். உங்களிடம் எனக்கு நேர்முக உறவு இல்லையென்றாலும் தொடர்ந்து கவிதாசரண இதழ் மூலம் உறவு கொண்டுள்ளேன். தோழர் எஸ். என். நாகராசன் அவர்கள் நூலை நீங்கள் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் அனுப்பினேன். மதிப்புரைக்காக அல்ல. தாராமதிக்கு நீங்கள் எழுதிய கடிதம் படித்தேன். நாகராசன் அவர்களுக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் பதிந்திருக்கிற மார்க்சியம் சநாதனம் பதிந்த மார்க்சியம்தான் என்று நீங்கள் குறிப்பிடுகிறீர்கள். நாகராசன் அவர்களின் நூலுக்குள் சுமார் 10 பரிமாணங்களோடு கூடிய மார்க்சியம் பற்றிய விரிவான கருத்துத் தொகுப்பு அடங்கியுள்ளது. இதுவரை நாகராசன் நூல் பற்றி மதிப்புரை எழுதிய எவரும் இந்த விரிவான கருத்துத் தளத்தைக் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்கிற முறையில் உடனடியாக வைணவ மார்க்சியம் என்று எழுதுகிறார்கள். மாவோவை மறைத்து விட்டு நாகராசனுக்குள் வைணவத்தை மட்டும் காண்கிறார்கள். தமிழகத்தில் பார்ப்பனீயம் பற்றிய ஆரவாரமும் ஆவேசமும் மிக்க பார்வைக்கு ஒத்ததாக இந்தப் பார்வை விழுந்திருக்கிறது. மார்க்சியத்தை மறைப்பது இப்பார்வை. பெரியாரியத்தோடு உங்களது உறவு எத்தகையதாக இருந்தபோதிலும் பெரியாரியம் வழிவிடுகிற அளவுக்குத்தான் மார்க்சியம் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இது பாமரப் பார்வையல்லாமல் வேறு என்ன? நண்பர் என்ற முறையில் உங்களோடு நயமாகச் சிலவற்றைப் பேசினேன். சுயேச்சையாக என்று குறிப்பிடுகிறீர்கள். இது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். மாநாட்டு மேடையில் எனது அழுத்தமான பேச்சு உங்களிடம் ஒரு சிறிய அலையைக்கூட எழுப்பவில்லையே, ஏன்? மார்வாடிகள் தொடங்கி ஏகாதிபத்தியம் வரை- நம்மை அடிமைப் படுத்துகிற சக்திகளைக் குறிப்பிட்டேன். தமிழர்களின் விடுதலை பற்றிய எனது அழுத்தமான அக்கரையை வெளிப்படுத்தினேன். இந்தப் பேச்சின் வழியே எங்காவது பார்ப்பனீயத்தைக் கேட்டீர்களா? திரும்பவும் சொல்கிறேன்: கவிதாசரண எனக்கு நியாயம் வழங்கவில்லை. மார்க்சியத்தைப் பொருத்த வரை நாகராசன் அவர்களோடு நான் ஒன்றித்தான் இருக்கிறேன். நாகராசன் அவர்களின் நூலை தயவுசெய்து மனதைத் திறந்துவைத்துக்கொண்டு படியுங்கள் என்ற அன்பான வேண்டுகோளோடு முடிக்கிறேன். ●

★ தி. க. சிவசங்கரன், திருநெல்வேலி.

“வா நண்பா

தாராளமாய்

சண்டை போடலாம்” என்று தோழமையுடன் அழைக்கிறார் ஜெயந்தன். எத்தனை பேர் வருவார்கள்? தெரியவில்லை!

கவிதாசரண்

ஒரே நேரத்தில் சண்டையும் சமாதானமும் என்பது மிகவும் கடினமான பணி. இந்தக் கருத்துப் போர், மிகக் கவனமாக, மிக நாகரிகமாக, மிகுந்த பண்புடனும் பரிவுடனும் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதே என் அவா. பெரியாரும் ராஜாஜியும் பொது வாழ் விலும் தனிப்பட்ட வாழ்விலும் எத்தகைய தோழமையுடன் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். அந்த வழியில் தருக் கங்கனும், சர்ச்சைகளும் கலை இலக்கிய உலகில் நிகழவும் அவற்றால் படைப்பாளிகளிடையே ஓர் எழுச்சியும் மலர்ச்சியும் ஏற்படவும் 'கவிதாசரண்' இந்தப் புத்தாண்டில் பணியாற்றுமாக! நான் உங்களுடன்!

★ சாந்தா தத், ஹைதராபாத்.

இந்து மதத்தையும் பிராமணியத்தையும் ஒன்றுக்கொன்று முடி போட்டு, இந்துமதம் என்பது பிராமணியம், பிராமணியம்தான் இந்து மதம் என்பது போல் தங்களிடமிருந்து ஒரு வாதம் விடாப்பிடியாக வெளிப்படுகிறது. அநேகமாக இதழின் ஐம்பது சதவீத உணர்வு இது. அப்படியானால் (பிற மதம் தவிர்த்த) பிராமணர்களல்லாத, மற்ற இனத்தவர்கள் - அதாவது முதலியார்கள், பிள்ளைமார்கள், தலித்துகள், நாயுடுகள், ரெட்டிகள், வைஸ்யர்கள் முதலானோர் இந்து மதம் அல்லாது எந்த மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள்? மனித மதம் என்ற பதில் வேண்டாம். மதத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ இல்லையோ, ஒரு குறியீடு- ஒரு அடையாளம் தேவைப்படுகிறதே? எந்த இனம் சார்ந்தவன் என்ற கேள்வி சர்வ சத்தியமாக ஒதுக்கப் பட வேண்டியது. ஆனால் எந்த மதம் என்ற கேள்வி உலக அள வில் மொத்தமாக மாற்றம் காணும் வரை இருக்கும் கேள்வி. விண் ணப்பங்களில் கூட மதக் கேள்வி இடம் பெறுகிறது. விரும்பினாலும் விரும்பாவிடினும் படிவத்தில் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய நிர் பந்தம்.

★ அஸ்ரஃப் முஸ்தாபா, செகந்திராபாத்.

சரஸ்வதி சிலையை பிராமணர்களுக்குரியது என்கிறார் ஜெபந் தன். இருக்கலாம். அவர்கள் செதுக்கி வைத்த 'பக்தி' வடிவமே இன்று முழுக்க முழுக்க நடைமுறையில் இருக்கிறது.

'வாழ்க்கை இம்சைகளைக் கொஞ்சம் மறந்த நிலையில் இருக்க முதலில் தென்படுவது இந்த பக்தி வடிவம்தான். இதைப் பின்பற்றத் தவறி முரண்டு பண்ணினால், இன்னும் தான் வீணாய்ப் போவதாய் பொழுதுக்கும் மனசுக்குள் ஒரு பெரிய அவஸ்தை தொடர்கிறது. அதனால்தான் இந்த பக்தி வடிவம் நம்முள் ஒன்றிவிட்ட உணர் வாய்ப் போற்றத்தோன்றுகிறது,' என்று சிலர் சொல்ல நான் கேட்ட துண்டு. இந்த நடைமுறையை இனி யாராலும் மாற்ற முடியாது. அடர்ந்த மரத்தின் ஆணி வேராய் இந்த பக்தி வடிவம் மனிதனுள் இறங்கிவிட்டிருக்கிறது.

திரு வல்லிக்கண்ணனைக் 'கூறு போன கிழட்டுச் சிங்கம்' என்கிறார். இது தேவைக்கு மீறிய வார்த்தை.

★ சா. ஐகபர் சாதிக், தஞ்சாவூர்.

தாங்கள் ராயல் கமிஷனைப் பற்றிக் கூறுகையில் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை மூடி மறைத்து விட்டீர்கள். ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தினர் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு காந்தியை 5 பிரதிநிதிகளையும் முகமது அலி ஜின்னாவை 5 பிரதிநிதிகளையும் அழைத்துவரச் சொன்னார்கள். காந்தியோ டாக்டர் அம்பேத்கரைத் தவிர்த்துவிட்டு, பட்டாபி சீதாராமையா போன்ற படிப்பறிவில்லாத ஐந்து பேரை அழைத்துச் செல்லத் தயாரானார். இதைக் கேள்விப்பட்ட அம்பேத்கர் மலபாருக்குச் சென்று, ஜின்னாவைச் சந்தித்தார். தன்னை காந்தி அழைத்துச் செல்லாதது குறித்துக் கூறினார். உடனே ஜின்னாதான் அவரைத் தனது 5 பிரதிநிதிகளுள் ஒருவராக அழைத்துச் சென்றார். அதன் பயனாகத்தான் தனி வாக்காளர் தொகுதி உருவானது. இதில் ஒரு முஸ்லீமுக்கும் பங்குண்டு. முத்துராமலிங்கத் தேவருக்குப் பாலாட்டியது ஒரு முஸ்லீம் மாதுதானே யன்றி ஒரு பாப்பாத்தி அல்ல.

ஒரு முஸ்லீம் எந்தச் சமூகத்துக்கும் எதிரி அல்ல- அவனை எந்தச் சமூகமும் எதிர்க்காத வரை.

★ மு. சிவகுருநாதன், அண்ணாபேட்டை.

இதழின் கருத்துகள் வீரியம் மிக்கதாகப் புறப்பட்டு வருவது வரவேற்புக்குரியது. 'தலித்' ஆதரவு என்ற போர்வையில் காங்கிரசும் காந்தியும் பிறரும் செய்த அட்டுழியங்களை அனைவரும் அறியவேண்டும். வரலாறும் தருத்தம் பெறவேண்டும்.

சுஜாதா, கமல்ஹாசன் போன்ற பார்ப்பன அறிவுஜீவிகள் தம் ஊடகங்களின் வழியாக பார்ப்பனர்கள் கஷ்டப்படுவதாக நீலிக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஆதரவாகத் தமிழ்ச்செல்வன் போன்றவர்களும் கிளம்பிவிடுகிறார்கள். ஆனால் பல்லாண்டு காலமாக மலம் அள்ளிக் கொட்டியும், பிணத்தை எரித்தும் வயிற்றறைக் கழுவுபவர்களின் இன்னல் பற்றி இவர்களில் எவரேனும் வாய் திறப்பதில்லை. இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பதிலடிகள் மட்டுமல்லாது 'தலித்' இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் அவர்களின் விழிப்புணர்வுக்கும் செயலாற்ற வேண்டிய கட்டாயமிருக்கிறது.

இரா. நடராசனின் 'ஆராயி' சிறப்பாக வந்திருக்கிறது. இவற்றைப் படித்துவிட்டுத்தான் 'மல சல வாடை வீசுவதெல்லாம் தலித் இலக்கியமாகுமா?' என்று கூக்குரலிடுவது தெரிகிறது. உங்களுக்கு வாடை அருவெறுப்பாக இருக்கிறது. அதிலேயே வாழ்க்கை நடத்துபவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும் என்ற எண்ணமிருந்தால் இந்தக் கேள்வி எழ வாய்ப்பில்லாமல் போகும்.

ஜெயந்தனின் தொடர் சிறப்பாகச் செல்கிறது. இதழின் சிறப்பம்சமாக இதைத்தான் சொல்லணும் போலத் தோணுகிறது.

அக்னி அமைப்பு அளிக்கும் அக்ஷர விருது பற்றிய விமர்சனம் யாரும் கண்டுகொள்ளாதது. அதற்காக ஜெயந்தனையும் கவிதாசரணையும் பாராட்ட வேண்டும். ஆனால் பூமணி, வல்லிக்கண்

கவிதாசரண்

ணன் இருவரும் எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி விருதை வாங்கிச் சென்று விட்டார்கள். வ. க. வாங்கினாலும் பரவாயில்லை. பூமணியும் வாங்க வேண்டிய நிர்பந்தம் என்ன? அவர் தன்னை தலித் எழுத்தாளர் என்று சாயம் பூசிக்கொள்ள விரும்பாதவர். இருப்பினும் அவரது படைப்புகளில் தலித் பிரச்சினையைப் பேசாமல் இருக்க முடிந்ததில்லை. எனவேதான் அவரிடம் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போக வேண்டியுள்ளது பூமணி சரஸ்வதி சிலையைப் பெற்றுக் கொண்டது கோவையில் மேலாண்மை பொன்னுசாமி எதிர்பார்த்த 'குறைந்த பட்ச நாகரிக'த்திற்காகத்தான் எனில், இதைத் தவிர அநாகரிகம் வேறு இருக்க முடியாது.

'நிகழ்' ஞானியைக் குறித்த விமர்சனம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதே. தலித் - பெண்ணிய வாதங்களுக்கு மாற்றாக 'டங்கல்' எதிர்ப்பை வைப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை.

எம்.வி.வி.யின் காதுகள் பற்றிய விமர்சனம், உள்ளடக்கத்தை கவனம் செலுத்தாது, நடையையும் பிறமொழிக் கலப்பையும் விமர்சனம் செய்துள்ளது. புதிய முயற்சிதான். விருதுக்காக ஆகா, ஓகோ என்று பாராட்டாமல் அதன் நெளிவு சுளிவுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் அனுபவ வீச்சைத் தருகின்றன.

★ கே. ஜெகதீஷ், சென்னை-102.

எம்.வி.வி.யின் தமிழ் பற்றிய எஸ்ஸார்ஸியின் கட்டுரையைக் கொஞ்சம்கூட ரசிக்க முடியவில்லை. ஒரு படைப்பின் பார்க்கக் கூடாத பகுதியைப் பார்த்து எழுதுகிறார். மாடர்னிசம், போஸ்ட் மாடர்னிசம், மேஜிகல் ரியலிசம் போன்ற மண் மணம் சேராத வெளி நாட்டு வாந்தியையே கோகோகோலா ருசியுடன் குடிக்கிற தமிழர்களின் (!) கலாச்சாரத்தை எம்.வி.வி.யின் மொழி ஒன்றும் சிதைத்துவிடப் போவதில்லை. எனக்கொன்றும் அந்த நாவலின் மொழிநடை தடையாகவே இல்லை. தூய தமிழில் மட்டுமே எழுத வேண்டும்- எழுதுவதையே படிக்க வேண்டும் என நாம் பிடிவாதம் பிடித்தால் நவீன படைப்புலகம் நம்மைக் கண்டு எள்ளி நகையாடும். க.நா.சு.வின் கவிதையைத் தேடிக்கண்டு, பிரசுரித்து பரவசப்பட வேண்டிய அவசியமுமில்லை. அந்தக் கவிதையில் ஒரு வரி, ஒரு சொல் கூடக் கவிதையாய் இல்லை. க.நா.சு. என்பதற்காக அதைப் பிரசுரிக்க வேண்டியதுமில்லை.

நிறைய விஷயங்களில் உங்களுடன் உடன்படாமல்தான் விலகி நிற்கிறேன். ஆனாலும் தங்கள் இதழ் தொடர்ந்து வருகிற வேகத்தையும், அதன் பின்னாலுள்ள தங்கள் ஆர்வம், படிப்பு, உழைப்பு பொருள் இழப்பு யாவும் தங்கள் மீதான மரியாதையை எப்போதும் குறைக்கவில்லை. முரண்பாடுகளிலும் நாம் வளரலாம்தானே! ●

● சத்யநாதன், சென்னை-44.

சராசரி வழக்கையில் பார்ப்பானையும் காணோம்; பறையனையும் காணோம். வலுத்தவன் - இளைத்தவன், மெத்தப்படித்தவன் - சுத்தப் பைத்தியம், முதலாளி - தொழிலாளி இருக்கிறார்கள். மனித

மதிப்பீடுகள் (Values and Value Systems) அழிந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றன.

இதற்குண்மையில் யார் காரணம் தெரியுமா? புதிய ஆதிக்கப் பார்ப்பனர்கள்தான். டி.வி. மீடியாவையும் அரசியலையும் கைப்பற்றியுள்ள சினிமாக்காரர்கள்... (டி. வி. யை சினிமாக்காரிகளுக்கு விற்று விட்டார்கள். கேட்க நாதியில்லை இந்த நாட்டில்.) சாதிச் சங்கங்களின் தலைவர்கள்... இவர்கள் அரசியல் தரகர்களாகிறார்கள் தேர்தலில். தலித்துக்குத் தனி தம்ளர் சாராயக் கடையிலும் தருகிற கந்தசாயித் தேவர்கள்... பள்ளிக் கூடம் - கல்லூரி நடத்துவதாய்ப் புறம்போக்கு நிலத்தை விழுங்குபவர்கள்... கையெழுத்துப் போட்டதில் பாதி சம்பளம் ஊழியர்க்கு வழங்கும் கல்விக் கண்திறக்கிற கபோதிகள்... முன்பணம் வாங்கி, பட்டறைக்கு வராத தொழிலாளிக்குப் பழுக்கக் காய்ச்சிய கம்பியால் குடு போடுகிற முதலாளிக் கவுண்டர்கள்... அடியாட்களை வைத்துக்கொண்டு கந்து வட்டி வசூல் செய்கிற கம்பெனிகள்... விதிமுறைப்படி நடவாமல் மிரட்டுபவனுக்கெல்லாம் அடி பணிகிற அதிகாரிகள்... மடங்கள்... ஆதீனங்கள்... சித்தர் பீடங்கள்... எல்லாரும்-

ஆக, நவீன ஆதிக்கப் பார்ப்பனர்களில், பூதூல் போட்டவர்கள் உள்ள அளவு போடாதவர்களுமிருக்கிறார்கள். இருவரையும் எதிர்க்கத்தான் வேண்டும்.

PRESS & REGULATION OF BOOKS ACT

Registration of Newspapers (Central) Rules, 1957.

FORM IV (SEE RULE 8) Statement about ownership & other Particulars about Newspaper KAVITHAASARAN

1. Place of Publication.	580, T.H. Road, Madras-21
2. Periodicity of its Publication:	Monthly
3. Printer's Name:	Mrs Kavithaasaran
Nationality:	Indian
Address:	31, T K S Nagar, Madras-19
4. Publisher's Name:	Kavithaasaran
Nationality.	Indian
Address:	31, T K S Nagar, Madras-19
5. Editor's Name:	Kavithaasaran
Nationality:	Indian
Address:	31, T K S Nagar, Madras-19
6. Name & address of Individuals who own the Newspaper:	1) Kavithaasaran, 31, T K S Nagar, Madras-19
	2) Mrs. Kavithaasaran, 31, T K S Nagar, Madras-19

I, KAVITHAASARAN hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Dated: 1-3-1995

Signature of Publisher
(Sd) KAVITHAASARAN

சுருஷன்

மலர் நான்கு பிப்ரவரி- மார்ச்சு, 1995 இதழ் 283

என்னைத்தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

நடேசன்.

என் பிள்ளைப் பருவத்தில், பிறந்த மண்ணில் முளைத்திருந்தவன். அங்கே எத்தனையோ மனிதர்கள், நினைவுகள், கனவுகள். எல்லா முழு ஒரு அசப்பில் மறந்துபோயினும், மறக்காமல் இருக்கிறவன் இந்த நடேசன் தான்.

அவன் ஒரு பேக்கடை.

அரவணைப்பும் அனுதாபமும் இருந்திருந்தால் சராசரி மனிதனாகவே மாறியிருப்பான். கிள்ளிச் சுகப்படும் மனித நாக்குகளே அவனை முழுக்கிறுக்கனாய்ப் பழுக்க வைத்துவிட்டது. நடேசனைப் பார்த்து, வயது வேறுபாடின்றி எல்லாரும் கேட்கும் ஒரு கேள்வி:

“ஒன்னோட அப்பா அம்மாவுக்குக் கண்ணா லம் நடந்தப்போ நீ என்னா பண்ணிக்கிட்டிருந்தே?”

அவன் யோசிக்காமல் சொல்லும் பதில்:

“நான் மூர்த்தக் கால புடிச்சுக்கிட்டு பக்கத்திலயே நின்னன்.”

அதற்கப்பால் துணைக் கேள்விகள் ஒவ்வொன்றாய் வரும். பதில்களும் மளமளென வந்து விழும். தள்ளி தின்று வேடிக்கை பார்க்கும் ஓர் உலகக் குடிமகனுக்கு, ‘இதில் யார் பேக்கடை? கேள்வி கேட்கிறவனா, பதில் சொல்கிறவனா?’ என்று சந்தேகம் வரும். பார்க்கிறவன் இந்தியனாயிருந்தால் நடேசன்தான் பேக்கடை. சந்தேகமில்லை.

அடால்ஃப் ஹிட்லர் நீங்கள் அறிந்தவன்தானே. ஆரியப் பேரரசை நிர்மானிக்க உலகத்தைச் சுகோடாகப் பாவித்தவன்.

அவன் பிறந்தது ஒரு வேலியோரத்துப் பிள்ளைக்கு மகனாகத்தான். அதாவது அவன் தந்தை, பிறந்து பலகாலம் வரை கல்யாணமாகாத பெண்ணின் பிள்ளையாகவே இருந்தான். இப்படிச் சோர புத்திரனாயிருப்பது தன் சந்ததியைக் கேவலப்படுத்திவிடும் (ஹிட்லர் அரசாங்க மனிதனாகவே ஆகியிருக்க முடியாது. அப்புறமல்லவா சர்வாதிகாரம்?) என்றறிந்து, அவன் தந்தையைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து, தாயாருடன் திருமணம் செய்வித்து, திருமணம் சட்ட பூர்வமாகக் காத்திருந்து, தன் பிறப்பை முறைப்படுத்திக் கொண்டான்.

நடேசனிடம் கேட்ட கேள்வியும் அவனுடைய

பதிலும் ஹிட்லரின் அப்பன் விஷயத்தில் திருப்பி வாசிக்கப்பட்டால் நகைப்பிற்கிடமாவது ஒன்றுமில்லை. சமூகம் அங்கீகரித்து, நேர் செய்யப்படும் நடைமுறைதான்.

தமிழ் இலக்கியத் தளத்தில் மாந்திரீகம் புரிகிறவர்களும் கட்டுடைத்துக் கட்டமைப்புச் செய்கிறவர்களும் தங்கள் எழுத்துக்கும் இருப்புக்கும் இடையே கொஞ்சம் ஓய்வாக இந்த நடேசாய் ஹிட்லரிசத்தைக் கட்டுடைத்துப் பரிசீலிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. கூடவே, எழுதுவது நம்மைப் 'படியிறக்கி' எழுத்தைக் கடைத்தேற்றவா, அல்லது மறுதலையாகவா என்றும், சோதனைகள் கருத்தியல் அழுத்தத்திற்கா, அல்லது வாசிப்பைச் சோதனைக்குள்ளாகவா என்றும் கொஞ்சம் ஆய்ந்து பார்க்கலாம்.

தமிழர்கள் அனைவருமே அவரவர் தளத்தில் அந்நிய மோகிகளாய் இயங்குகிறார்கள் என்பது ஆச்சரியமான விஷயம். நவீன இலக்கியத் தளத்திலும் இதுதான் நடக்கிறது.

தற்போது இலத்தீன்- அமெரிக்க எழுத்தாளர்கள் சிலர் நவீன இலக்கிய உத்திகளில் முன்னோடிச் சாதனையாளர்களாக வெற்றிவாகை குடியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் சாதனை, தேவையின் நெருக்குதலால் முளைத்து, கருத்தியல் திரட்சி பெற்று, தொன்மங்களில் ஊறித் திளைக்கும் மக்களிடையே புரிதலைச் சாத்தியமாக்கி வலுவான தடங் கொண்டுள்ளதே தவிர, ஆய்வுக்கூடத்தில் பெறப்பட்ட சமன்பாடுகளுக்கான சோதனை மெய்ப்பாடுகளல்ல.

அந்தச் சாதனையாளர்களை முன்மாதிரியாகவும் ஆசான்களாகவும் கொண்டு, 'போலப்' படைக்கும் நம்மூர் இலக்கியப் படைப்பாளிகளை அவர்களது பரிசோதனைக்காகப் பாராட்டலாம்தான். ஆனால் இலக்கியத்தில் நண்ட பாரம்பரியத்தின் வழிவந்த இவர்கள் இந்த மண்ணின் தேவைகளுக்கேற்ப அசலான முன்மாதிரிகளாய்ச் சாதிக்க முனைவதே இல்லை. மாறாக, 'போலப்' செய்யத் தேர்ந்ததாலேயே மறுவாசிப்பில் எல்லா மண்டை மயிரையும் கொத்தாய் பறித்து ஊதித் தள்ளி, 'ஒன்றும் தேறவில்லை' என்று காட்டிவிட்டதாக மார் தட்டிக்கொள்கிறார்கள். இவர்கள் எழுதுவதைப் பிறர் புரிந்துகொள்ளும் முன் இவர்களுக்கே விளங்குமாறு மறுவாசிப்புச் செய்தார்களா என்பதும் முக்கியமாகப் படுகிறது. இவர்கள் கர்வங்கொள்வதற்கென்றே தெரிந்து வைத்துப் பயன்படுத்தும் மேற்கோள் பெயர்களையும் தொழில்முறைச் சொற்களையும் (கலைச் சொற்கள் தாம்) பறித்துக்கொண்டால் இவர்களிடம் மிஞ்சுவது என்னவாக இருக்கும் என்று யோசிக்க வைக்கிறது. கை விரல்களுக்குள் அடங்குகிற இவர்களுக்கும், அடுத்த முதல்வர் ரஜனிதான் என்று தீர்மானிக்கும் சினிமா ரசிகனுக்கும் அடிப்படையில் என்ன வித்தியாசம்?

இந்த நிலத்தில் ரிக்ஷாக்காரனிலிருந்து பல்கலை ஆய்வாளன் வரை எல்லாரும் பேராசிரியர்கள்தாம். தவறாய்க் கற்றதையோ,

கவிதாசரண்

தண்டனையாய்க் கற்பித்ததையோ தம் சொந்த சரக்கு போல மறு உற்பத்தி செய்யும் பேசும் கிளிகள். சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை. என்ன பேசினாலும் கிளிப்பிள்ளை கிளிப்பிள்ளை தான். இரண்டு நெல்மணிகளில் வயிறு நிரப்பிக்கொள்ளும் பழகிய பறவைகள். சிந்தனைக் கிளர்ச்சியும் சாதனை இயக்கமும் அந்நியமாகிப் போன மானுடக் கிளிகள். இறக்கை வளர்த்தால் பறக்கலாம்தான். ஆனால் கூண்டில் இருக்கும் பாதுகாப்புக்காக இறக்கையை ஒட்ட வெட்டிக்கொண்டு நடக்கப் பழகிய கிளிகள்.

★ ★ ★

பேராசிரியர்கள் என்றதும் நினைவு வருகிறது: வழக்கமாக மனிதர்களை இரட்டை முகக்காரர்கள் என்றுதான் சொல்வார்கள். ஆனால் எழுத்துத் தளத்தில் இயங்கும் நம் பேராசிரியர்கள் மும் முகக்காரர்களோ எனத் தோன்றுகிறது: எழுத்து முகம், இருப்பு முகம், நடப்பு முகம் என்று. இருப்பில் பேராசிரியர் முகத்தைச் முனைந்து சுமக்கும் இவர்கள், எழுத்தில் கலக முகம் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் நடப்பில், யாருக்கெதிராகக் கலகக் குரல் எழுப்பினார்களோ, அவர்களின் அங்கீகாரத்திற்கும், அதன் மூலம் கிடைக்கும் விளம்பரத்திற்கும் ஏங்கும் முகத்தைப் பூட்டிக்கொள்கிறார்கள்.

அல்லவெனில், தமிழவன் போன்ற பேராசிரியர்கள் அண்மையில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் பங்கேற்றமைக்கு யாது காரணமாம்? திராவிட இயக்கங்களையும் அவை நடத்தும் தமிழ் கூத்துகளையும் தமிழவன் கலக்கிய குரல் இன்னும் தன் சுநாதத்தை இழக்கவில்லை. அதற்குள் அது சத்தமாய்ச் சபிக்கப்பட்டதெப்படி? நாம் எதை, எதற்காக விமர்சிக்கிறோமோ, அது தன் குறையைக் களைந்துகொள்ளுமானால், அதனோடு உடன்பட வேண்டும்தான். அப்படியோர் மாற்றம் நேர்ந்துவிட்டதா? குறைந்தது தமிழவன் தன்னை மாற்றிக்கொள்வார் என்பதாவது அத்துபடியாக வேண்டும்.

வாசந்தி வழங்கிய 'இந்தியா டூடே' இலக்கிய மலரைத் தாள் தாளாகக் கிழித்து, மலம் துடைக்கப் பயன்படுத்தச் சொல்லி 'நிறப்பிரிகை' அறைகூவல் விடுத்தது. அதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்க, அடுத்து வரும் மலரில் அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார், ராஜ்கௌதமன் போன்றவர்கள் எழுதுவார்கள் எனில், (மாட்டார்கள் என நம்புவோமாக.) இவர்கள் செயல் 'இந்தியா டூடே'யின் அங்கீகாரம், விளம்பரம், பணம் ஆகியவற்றுக்குத்தான் என்பதல்லாமல் வேறென்ன? ஒருவேளை வாசந்தி தன் வேதகாலக் கோட்பாட்டிற்கு இவர்கள் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதாய் இருக்கும்!

★ ★ ★

விமர்சனம் என்று வந்துவிட்டால் எல்லா முகங்களும் கூம்பி விடுகின்றன; எல்லா மனங்களும் விறைத்துக்கொள்கின்றன; நட்பின் எல்லாப் பரிமாணங்களும் கேள்விக்குள்ளாக்கப் படுகின்றன. அதற்கும் மேலாய், விமர்சனம்- அதைச் செய்கிறவனின் காழ்ப்புணர்ச்சியின் வெளிப்பாடே என்று அடித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

ஆயினும் நான் விமர்சிக்கவே விரும்புகிறேன். என்னுள் மண்

டிக்கிடக்கும் பழமை மரபுக் களிம்புகளை இளக்கி, நெகிழ்த்து, முற்றுமாய் வழித்தெறியவே, மனிதப் பாசாங்குகளின் மேல் கேள்விகளைக் குவிக்கிறேன். இக்கேள்விகள் குறைந்தபட்சம் என்னையே நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போய், ஒரு புதிய விழிப்பு நிலையில் நிறுத்தட்டும். மகத்தான படைப்பாளிகள் அரைப் பைத்தியங்கள் என்பதை நானும் நம்புகிறேன். அரைப் பைத்தியங்களாயிருப்பது சுதந்திரமுள்ள முழு மனிதராய் இருக்கும் அவர்கள் ஆசையால்தான் என்றும் நம்புகிறேன். ஓர் எழுத்தாளன் வஞ்சகனாக, தந்திரசாலியாக இயங்குவதை விட, நல்ல மனிதனாயிருந்து, பிறர் எழுத்துக்கு நாயகனாக மாட்டானா என்று ஏங்குகிறேன். அந்த வழியில்தான் விமர்சிப்பதும் விமர்சனத்தை எதிர்கொள்வதும்.

எனக்கொரு நண்பர். அண்மைக்கால வரவு. இவருக்கு முன் இரண்டு பேர்தான் என் நண்பர்களாய் இனங் காணப்பட்டார்கள். இடுப்பு வேட்டி அவிழுமுன் அனிச்சையாகப் பற்றத் துடிக்கும் கை போல இந்த நண்பர்.

அண்மையில் வீட்டில் சில மாற்றங்கள் செய்தேன்- கடன் வாங்கித்தான். நண்பர் ஒரு நாள் தொலைபேசியில், “வீடு கட்றிங்க இல்லையா. பணம் தேவைப்படும். நம்மகிட்ட கொஞ்சம் கைவசம் இருக்குதில்லியா. அதுல கொஞ்சம் இன்னிக்கு எடுத்துகிட்டு வரறேன்,” என்றார்.

“எவ்வளவு?”

“ஒரு ஐயாயிரம் போதுமில்ல?”

“சரி, இருக்கட்டும். இப்ப வேணாம். வேணும்போது கட்டாயம் கேக்கறேன். அப்ப கொடுங்க.”

“அப்படியா. சரி.”

தொலைபேசியை வைத்தபோது என்னில் ஒரு பகுதி சில்லென உறைந்திருப்பதை உணர்ந்தேன்.

இவரிடம் கடன் கேட்கலாமா என்று யோசிக்காத நேரம் அது. இரண்டொரு வாரத்தில் யோசிக்க வைத்திருக்கும். அப்போது ‘இவரிடம் கேட்டால் என்ன நினைப்பாரோ. பழகியதே இதற்குத்தானா என்று பட்டுவிடுமோ’ என்று தயங்கியிருப்பேன். எல்லாத்தயக்கங்களிலிருந்தும் என்னைச் சுலபமாய் விடுவித்துவிட்டார்.

பிறகொரு நாள் பணம் கேட்டேன். கொண்டு வந்தார். காபி சாப்பிட்டதும், கவரில் மடித்து வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்து, “பத்திரமா வைங்க,” என்றார். வைத்துக்கொண்டேன்.

சாதாரணமாக யார் பணம் கொடுத்தாலும் உடனடியாகச் சொல்வது, ‘எண்ணிக்கொள்ளுங்கள்’ என்பதுதான். இவர் அந்தச் சம்பிரதாயத்திலும் அடங்கவில்லை.

அவரிடமிருந்து விடை பெற்று வீடு திரும்பியபோது இரவு 10 மணி. வழியில் ஓரிடம். இரண்டு மூன்று முறை வழிப்பறி நடந்த இடம். வண்டியில் வந்துகொண்டே “இப்போது நான் பணத்தை இழக்க நேர்ந்தால் என்னாகும்? அவர் எண்ணிக் கொடுக்கவில்லை.

கவிதாசரண்

புகார் கொடுக்கக்கூட என்ன வகை நோட்டுகள் என்று தெரியாது. ஆனால் நான் எண்ணிக் கொடுக்க வேண்டி வரும்," என்று சரசர வென்று விலா வாரியாக எண்ணினேன். இந்த லோகாயதம் அந்த மையிருளில் என்னைக் கடுகு மாதிரி சிறுக்க வைத்து, தொலைத்து விடுமோ என்று பயந்தேன்.

சென்ற இதழில் வந்த 'கேளுங்கள் பிராமணர்களே'யைப் படித்ததும் பெரிதாகப் பாராட்டினார். "ஒரு கட்டுரை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அருமையான மாடல். 48 இடங்கள்ல அடிக் கோட்டேன்," என்றார். அந்தப் பாராட்டு அப்போதைக்கு நன்றாகவே இருந்தாலும் மறுநாள் காலை என்னை கட்டை போலாக் கியது. என் கருத்துகள் சொற்களில் வீரியம் பெறுவதற்கு மாறாய் புதையுண்டு போயினவோ என்பதாக...

அவரிடம் 38 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதிய என் நாவலைக் கொடுத்தேன்; படித்துப் பாராட்டுவாரென நம்பித்தான். ஆனால் மீண்டும் பார்த்த போது அதைப் பற்றிப் பெரியதொரு விமர்சனத் திற்குத் தயாராயிருப்பதை அறிந்தேன்.

"நல்லாயிருக்கா?" என்றேன்.

"அதெப்படி நல்லாயிருக்க முடியும்? எதார்த்தத்துக்கு நீங்க வரணும்," என்றார். எனக்குச் சட்டென்று இப்படி பட்டது: 'நட்புக்கு இழையும் இவரையே நான் ஒரு கதையாகப் பண்ணினால் பேத்தல். எதார்த்தத்த பார்க்கவே மாட்டீங்களா?' என்பாரோ.

அடுத்த நாவலைக் கொடுத்தேன்; 32 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதியது. என் பழைய எழுத்துகள் பற்றி எனக்கே ஒரு மதிப்பீடு உண்டு. உத்திகளற்றது. ஆசிரியனின் உணர்ச்சி பூர்வ குறுக்கீடு கொண்டது. மொழி ஆளுமையே தொன்மம் கிளர்ப்பது. பாத்திரக் கட்டமைப்பில் ஆளுமை தேடுவது. சமூகப் புறக்கட்டமைப்பை அதிகம் கேள்விக்குள்ளாக்காதது. கொஞ்சம் கனா காண்பது.

"ஒன்றும் தேறல. அந்தக் காலத்துல நல்லாயிருந்ததா பட்டிருக்கலாம். இப்ப இல்ல," என்று சொல்லிவிட்டார். "சரி. இதை 10 anticol கம்போஸ் பண்ணி, light pink தாள்ல green inkல அச்சிட்டிருந்தா?" என்று கேட்கத் தோன்றியது. கேட்கவில்லை. அப்போது எனக்குச் சற்றுக் காய்ச்சல் இருந்தது. அவருக்கும் தெரியும். நான் கேட்டு, ஒருவேளை எனக்கு ஜன்னி கண்டுவிட்டது என்று அவர் பயந்து போய்விட்டால்? எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. 10 antic பற்றி அவருக்கொன்றும் தெரியாது. இது மலினமான உத்திதான் என்றாலும் உத்திகள் அவருக்குப் பிடிக்கும். அவர் வெறும் விமர்சகர் மட்டுமல்ல. தலை சிறந்த எழுத்தாளர். 'புதிய விழிப்பு கொண்டுள்ள சமுதாயத்தில் நாளை வாகனம் விமர்சகனும் நம்மைக் கேள்விக்குள்ளாக்காதபடி நம் எழுத்தை விபூகம் செய்ய வேண்டும்' என்பவர். கனவு சற்று உயரம்தான்.

விமர்சகராக அவரை நான் எப்படி எதிர் கொண்டிருக்கலாம்? ஒன்றும் நடவாத மாதிரி விட்டிருக்கலாம். எளிது. அல்லது, அவரோடு விவாதித்து அவரை விளங்கிக்கொள்ளலாம். அல்லது நான்

விளக்கியிருக்கலாம். சாத்தியமில்லையெனில் 'நாம் முரண்படுகிறோம்' என்பதில் உடன்பட்டிருக்கலாம்.

அதை விட்டு, "ஆமாம். எனக்கு ஒன்னும் தெரியாதுதான். அப்படியே வச்சுக்கங்க. சத்தியமா எனக்கு அறிவில்ல, போதுமா?" என்று சொன்னால்?

ஒன்று, என் இயலாமைக்காக உள்ளூர் அவமானம் கொண்டு, தோல்வியின் மேல் அறிவாளியாக நிற்க முயல்கிறேன்; அல்லது எனது விவேகமற்ற ஆளுமையை நிலை நாட்ட விவாதத்தை வெட்டி முறிக்கிறேன். இரண்டும் எனக்குப் பெருமை சேர்க்காது.

பூமணி அதைச் செய்திருக்கிறார்.

'அக்னி'யின் 'அக்ஷர்' விருதைப் பெற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய கருத்தை ஒரு கதை வடிவில் சொல்லியிருக்கிறார். அது 'எல்லாமே பேரீச்சம் பழத்திற்குத்தான்' என்னும் தலைப்பிட்டு 'புதியபார்வை' மார்ச்சு 1-15 இதழில் வெளிவந்துள்ளது.

அதில், ஒட்ட ஒடசல அடச்சு பொழங்குறதுக்கு வழி செய்யத் தெரியாத 'கேவலம் ஒரு பேரீச்சம் பழக்காரன் ஒைக்கு அறிவிருக்கான்னு கேட்டுட்டுப் போறான்' என்று வருந்துகிறவன், 'அதிக ஞானத்திலே அதிகச் சலிப்புண்டு. அறிவு பெருத்தவன் நோவு பெருத்தவன்' என்ற கைபிள் வாசகம் போதிக்கப்பட்டவனாய்த் தெளிவு பெற்று, வேலை மெனக்கிட்டு, திரும்பி வரும் பேரீச்சம் பழக்காரனுக்காகக் காத்திருந்து, அவனை மறித்து நிறுத்தி, "சத்தியமா எனக்கு அறிவு கொஞ்சங்கூட இல்ல. போதுமா," என்று சொல்லி, துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு செல்கிறான்.

நான் படித்த வரை, மற்றவர்களைப்போல் தனித்துகளைப்புறச் சிறுமைகளில் போட்டு மிதித்துக் கொச்சைப்படுத்தி விடாமல், உயிரும் உணர்வும் உள்ளவர்களாய் நயமாக வெளிப்படுத்தும் ஒரு நல்ல படைப்பாளி, ஒரு விவாதத்தில் இப்படித் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டாம். இந்த வக்கணை எல்லாவற்றையும் விளக்கி விடாது.

மேலும், 'எல்லாமே பேரீச்சம் பழத்திற்குத்தான்' என்றும் சொல்லிவிட்டார். இதையும், தவளைகளின் பீத்தலும் பிளாத்தலுமான ராகங்களையும் தரப்படுத்தியபோதே எது பெருத்த அறிவு, எது கொழுத்த ஞானம் என்பதும் பூமணியால் தரப்படுத்தி விழுங்கப்பட்டிருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது. இவர் நட் இடத்திலெல்லாம் மையூறி, எழுத்தை உயிர்ப்பிக்கும் இவர் பேனாகூட 'எல்லாமே'யில் அடக்கம்தான் என்பது கொஞ்சம் வருத்தம் தரும் தத்துவம்தான்.

கோவை ஞானி பற்றிய சென்ற இதழ்க் குறிப்பு அவரை வருத்தப்படுத்தியுள்ளது என்பதறிய வருத்தமாயிருக்கிறது. என் கருத்தில் அவர் எப்படி எதிரொலித்தார் என்பதையே சொன்னேன். என் பார்வை அல்லது கணிப்பு எந்தெந்த வகையில் பிழை என்று அவர் பட்டியலிடவில்லை. ஆயினும் வருத்திவிட்டது. அதற்காக

கவிதாசரண்

நான் மன்னிப்பு கேட்கலாம்தான். ஆனால் வேண்டாமே. நுணுக்கமாக உணரும்போது, மன்னிப்பு கேட்பதும், நன்றி சொல்வதும் 'இரண்டுபடும்' மனங்களின் கௌரவமான கைகுலுக்கல்கள்தாமே. நான் இரண்டுபட விரும்பவில்லை, எவ்வளவு கடுமையாயினும்.

ஒரு நல்ல புகைப் படத்தை ஒளியும் நிழலும் சீராய் இழைந்து அற்புதப்படுத்தும். என் குறிப்பு ஒருவேளை படத்தை அற்புதப்படுத்தும் நிழலின் மீது அத்துமீறலாய் விழுந்த வெளிச்சமோ?

ஞானியின் கடிதம் சிலவற்றை அன்போடு சுட்டுகிறது. முதலில் அவர் என்னைப் பெரியாரியவாதியாக இனம் காண்கிறார். இது அவர் எனக்களிக்கும் உயர்ந்தபட்ச மரியாதை. நான் இதுவரை எந்த இயத்திலும் பிணைபடாமல், சொல்லிலும் செயலிலும் ஒன்றாயிருக்க முனைந்து, கொஞ்சம் கூடுதலான இன்னல்களுக்கும் இழப்புகளுக்கும் ஆட்பட்டும்கூட எந்த வித ரசாயணத்திலும் கரைந்து விடாமல், எந்த எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் ஏங்காமல் நடந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு வழிப் பயணி.

"பெரியாரியம் வழிவிடும் அளவுக்குத்தான் மார்க்சியம் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அது பாமரப் பார்வை," என்கிறார். என்னுடையது பாமரப் பார்வைதான். பாமரப் பார்வைக்கு கொஞ்சம் நேர்மை அணுக்கம் என்பதால் அதுவும் ஒரு கௌரவம்தான். ஆனால் இந்த ஒப்புதலில் "பெரியாரியம், மார்க்சியம் பற்றிய பாமரப் பார்வைக்குத்தான் வழிவிடும்," என்றாகிறது. இதை உடைத்தால், "பெரியாரின் மார்க்சியப் பார்வை வெறும் பாமரப் பார்வை" என்றாகிறது. ஒரு சனாதனியைத் தவிர வேறு யாரால் இவ்வளவு நுணுக்கமாக முடிவுரைக்க முடியும்? நல்லது. இது ஒரு அவதூறாக இருக்க வேண்டுவதில்லை. ஆனாலும் ஞானி சமீப காலங்களில் பேசி வரும் பெரியாரியம் வெறும் போலியான, மேம்போக்கான, தவிர்க்க முடியாமல் பேசப்படும், சந்தர்ப்பவாதப் பகடிப் பேச்சுதான் என்றால் இதுவும் அவதூறாகாது. பெரியாரின் கால்தூசு இங்கே சாதித்ததில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கை இங்குள்ள மார்க்சியப் பண்டிதர்கள் சாதித்திருந்தால் சந்தோஷம்தான்.

மார்க்சியம் உலகளாவியது. பெரியாரியம் ஒரு தேசத்துக்குள் அடங்குவதுதான். உலகம் முழுதும் வர்க்க பேதத்தில் அடங்கும். ஆனால் இந்தத் தேசம் வர்க்கத்தை விழுங்கிய வர்ணாசிரமத்திலும் சாதியிலுமே அடங்கும். இதை ஒதுக்கிவிடும் மார்க்சியர்கள், இந்தியாவில் மார்க்சிய சாம்ராஜ்யம் எழுப்பிக் கோலோச்ச வேண்டிய நிலையில், வெறும் சுண்டைக்காய் வியாபாரம்தானே செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். காரணம் நம்பூதிரிகளும் நாகராசன்களும் மார்க்சியக் குருக்கள் வேலை பார்க்க வந்ததால்தானே? (ராமமூர்த்தியை விட்டுவிட்டேன்!) பெரியாரோடு இம்மார்க்சியர்கள் பொதுத் தளம் கண்டிருந்தால், குறைந்த பட்சம் அவருக்குப் பின் திராவிட இயக்கங்கள் சில்லறை பொறுக்கும் நிறுவனமாகாமலாவது காத்திருக்கலாம் அல்லவா?

"மார்க்சியத்தைப் பொருத்த வரை நாகராசன் அவர்களோடு நான் ஒன்றித்தான் இருக்கிறேன்," என்கிறார். இந்த ஒன்றல்

தான் ஞானியின் சமீப காலச் சகிப்பின்மைக்கு வழி சொன்னதா? ஒன்றின் மேலான ஒன்றல் சில ஒவ்வாமைகளையும் உள்வாங்கிக் கொள்ளத்தான் செய்யும்.

“தமிழகத்தில் பார்ப்பனியம் பற்றிய ஆரவாரமும் ஆவேசமும் மிக்க பார்வை” என்ற சொற்சித்திரம், அவருடைய ஒவ்வாமை எது பற்றியது என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. திருச்சியில் நடந்த ‘புலம் பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாட்டில்’ தமிழர்களைக் காலங்கால மாய் அடிமைப் படுத்தி வரும் சக்திகளைப் பற்றி ஆயிரம் பெயர் (சகஸ்ரநாமம்) சொல்லி அர்ச்சித்தார். ஆனால் அதன் மூலப் பெயரான பார்ப்பனியம் என்ற சொல்லை வெகு சாதாரியமாகத் தவிர்த்தார் என்பதும் எல்லாராலும் கவனம் கொள்ளப்பட்டது.

‘பார்ப்பனியம்’ இன்று மார்க்சியம் போல உலகளாவிய அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது. காரணம் அது பார்ப்பனர்களுக்கப்பாலும் மனித குலம் முழுதும் பரவியுள்ள நோய் என்பதால். ஆனாலும் இம்மண்ணில் அந்தப் புலனுக்குரிய பொறியாய்ப் பார்ப்பனர்களே இன்னும் முனைப்புறுகிறார்கள் என்பதால் ஞானி அதைத் தவிரக் கிறார் என்றே கவனப்படுகிறது.

திருச்சி மாநாட்டில், “தமிழர்கள் இரண்டு வகை ஒருவர் ஈழத் தமிழர்கள். மற்றவர் ஈனத் தமிழர்கள். ஈழத் தமிழர்களிடம் விட்டிருந்தால், இங்குள்ள தமிழர் பிரச்சினையையும் தீர்த்து வைத்திருப்பார்கள்,” என்று உணர்ச்சி பொங்கச் சொன்னார். அதே மேடையில் பேசிய நானும் ‘ஈனத்தமிழர்கள்’ என்ற சொல்லை அவரிடமிருந்து பெற்றுத்தான் பயன்படுத்தினேன். ஆனால் ஒரே மேடையில் அவரும் நானும் வெவ்வேறு தளத்தில்தான் நின்றோம் என்பது எல்லோருக்கும் விளங்கத்தான் செய்தது.

ஞானி அவர்கள் மார்க்சியத்தோடு, பெண்ணியம், தலித்தியம் ஆகியவற்றில் அடர் நிறம் கொள்ளவில்லையோ? அதுதான் அவர் பிறர் மீது காணும் குறைகளாக வெளிப்படுகிறதோ? —இவை மற்றவர்கள் கவலை. நான் அந்தக் கவலையின் பார்வையாளன்,

★ + ★

‘நிகழ்’-28 இதழில் ‘அ.மா. வின் அரசியல்’ என்றொரு கட்டுரை. ஞானி எழுதியது. அதில் ஒரு குறிப்பு. விருத்தாசலம் கலை விழாவில் கலந்துகொண்ட சுப்ரபாரதிமணியன் ஞானியிடம் சென்று சொல்கிறார்: “அ.மார்க்ஸ் உங்களை அவன் இவன் என்று தாக்கினார்.”

அ. மா. பேசக்கூடியவர்தான் என ஞானியும் நம்புகிறார். கரிகாலன், ‘அ.மா. அப்படிப் பேசவில்லை’ என்று எனக்கு எழுதினார். மேலும் உண்மையறிய அ. மா. விடமே கேட்டேன். அவர் உறுதியாக மறுத்தார்.

“நான் இஸ்லாமியர்களுக்குக் கொம்பு சீவி விடுகிறேன் என்று ஞானி சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். அந்தப் பேச்சு வந்தபோதுதான் ‘பாப்பானுக்கு குத்து கழுவுறத விட துலுக்

கவிதாசரண்

கணுக்குக் கொம்பு சீவுறது கேவலமில்ல' என்று சொன்னேன். இதைத்தான் 'அவன் இவன்' என்று பேசியதாகப் பரப்பி வருகிறார்," என்று விரிவாகச் சொன்னார். ஆக, இது சொல்பேதம் பேசுகிற சண்டைதான்.

பெருமாள் முருகனின் 'திருச்செங்கோடு' என்னும் கதை நூலை அண்மையில் படித்தேன். அதில் 'பொச்சுக் குட்டு' என்றொரு சொல் பலமுறை வருகிறது. கதைகளின் உருக்கமும் நேர்த்தியும், நூலை முடிப்பதற்குள் அது ஒரு செந்தரப்பட்ட சொல்லாகவே எனக்காயிற்று.

கட்டுரை முழுதும், அ. மா. தன் கருத்தை மறுக்கிறார் என்பதை வசை பாடுகிறார் என்றே ஞானி குறிப்பிடுகிறார். கோவையில் அவர் அறிய அப்படிப் பேசவில்லை என்கிறார். அவர் இல்லாத போது 'அவன் இவன்' என்பது அ. மா. வை உயர்த்தாது என்பதாலும், ஞானி குறிப்பிடும் வசை மொழி எது என்பதிலிருந்தும் இது ஒரு கூடுதல் இடைவெளிக்கான இடைச் செறுகலே என அறியமுடிகிறது. எனில், சுப்ரபாரதி மணியன் சாட்சியம் எதற்கு?

நான் அறிந்த வரை சுப்ரபாரதி மணியன் எல்லாரோடும் சமரசமாகப் போகக் கூடியவர். அதன் பலாபலன்களை விட விரும்பாதவர். அழிமோசமான சந்தைப் பத்திரிகையிலும் எழுதுவார். இலட்சியப் பிடிப்புள்ள சிற்றிதழிலும் இருப்பார். தான் 'கதா பரிசு' பெற்றபோது, "இது ஜனாதிபதி சர்மாவே தன் கையால் கொடுப்பது. டெல்லி போய் அவரிடமே நேரடியாகப் பெறுவது," என்று அதன் மகத்துவம் பற்றி எழுதியிருந்தார். கௌரவத் தேட்டம் விழையும் சமரசவாதி, மார்க்ஸைப் பற்றி ஏன் கோள் சொன்னார். (கோள் நல்ல சொல் தான்.) இப்படி இருக்கலாம்: 'தலித்தியம் கெட்ட வார்த்தைகளின் பெட்டகம். சொல் புனிதம் காப்பதில் மார்க்ஸ் ஒரு நஷ்டம். ஞானி போதும்.' ஊகம்தான். சுப்ரபாரதிமணியன் சொன்னால் உண்டு.

தலித் பிரச்சினையில் அ.மார்க்ஸ் களத்தில் இறங்கியவர். ஞானி கரையில் நிற்பவர். 'தலித் அரசியல் இப்படி இப்படி இருக்க வேண்டும்' என்று அவர் பேசுவது, 'அப்படி இல்லை என்பதால் நான் அதில் இல்லை' என்பதற்கான 'போக்குக் காட்டி' உபதேசமாகிவிடுகிறது. சொல்லிச் சொல்லியே மார்க்சியம் வளர்ப்பது சாத்தியம் எனில், 'தலித்தியம்' பற்றி ஞானியுடன் அ. மார்க்ஸ் பேசிப் பேசியே சாதிக்கலாம்தான்.

+ = +

கருத்து ஞானம் மிக்கவர்கள் 'கவிதாசரண்' வாசகர்கள். சிலரோடு பரிமாறிக் கொள்ளத் தேர்ந்துகிறது.

திருமதி சாந்தா தத் ஜாதிகள் (இனங்கள்) சர்வசத்திய மாய்த் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்கிறார். மதங்கள் மட்டும் ஏன்? நாம் என்றும் அந்தக் கட்டத்தை அடைய மாட்டோம் என்றா? விண்ணப்பங்கள் நாம் தயாரிப்பவைதாம்.

நண்பர் அஸ்ரஃப் முஸ்தாபாவுக்கு ஒரு சொல். ஆன்மீக இறையணர்வுச் சிந்தனை எல்லா மக்கள் குழுவுக்கும் உண்டு. தாழ்த்தப்பட்டவன் தொடக் கூடாது என்று சொல்கிற தெய்வத்தை உயரத்தில் தன்னை இருத்திக்கொள்ள நினைத்தவன் தானே படைத்திருப்பான்? அவை இறையருக்களே அல்ல. அவன் ஆசையின் வடிவங்கள். அவற்றைக் கேள்விக்குள்ளாக் குவதுதான் மெய்யான இறையணர்வுக்கான வழி. பிராமணர்கள் செதுக்கிய எத்தனையோ அநாகரிகங்கள் கேள்விக்குள்ளாகி விட்டன. அரசியல் சட்டம், தீண்டாமை ஒழிப்பு, இட ஒதுக்கீடு போன்றவை கேள்விகள்தாம்.

நண்பர் கே. ஜெகதீஷ் தூய தமிழ் பயன் பற்றி, “படைப்புலகம் நம்மைக் கண்டு எள்ளி நகையாடும்,” என்கிறார். ஏன் அப்படி? எழுத முடியாதது பற்றி நாம்தான் வெட்கப்பட வேண்டும். ஒருவன் தன் மொழியைக் கலப்படமின்றிக் கையாள்வது நகைப்புக்குரிய செயல் எனில் அம்மொழி எத்தனை துரோகங்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்க வேண்டும்!

“மாடர்னிசம், போஸ்ட் . . . போன்ற வெளிநாட்டு வாந்தியையே கோகோகோலா ருசியுடன் குடிக்கிற தமிழர்களின் (!) கலாச்சாரம்” பற்றிச் சொல்கிறார். முதலில் அந்த வகை எழுத்தாளர்கள் சராசரியை விடக் கூடுதலான, மரபு வழித் தொன்மங்களை மீட்டுருவாக்கத் துடிக்கிற, முன்னோடிகளாயிருந்து தமிழுக்குக் கூடுதலாய்ச் செய்ய முனைகிற அறிவாளிகள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களைப் பற்றி என்ன விமர்சனம் இருந்தாலும், அது என்ன ஆச்சரியக் குறி (!) அப்புறம் கலாச்சாரம்? அவர்கள் தமிழர்கள் தான். ஜெகதீஷ் தன்னை ஒரு தமிழனாய் உணர்வுபூர்வமாய் அடையாளம் கண்டிருந்தால், அந்த (!) குறியோ, ‘எள்ளி நகையாடும்’ பிரகடனமோ வந்திருக்காது.

இவர் போல உணர்வு பூர்வமாய் ஒன்றாத ‘தமிழர்கள்’, தமிழுக்குச் செய்கிறவர்கள் நிறையவே உண்டு. பன்மொழிப்புலவர் மு. கு. ஜகன்னாத ராஜா, ‘நாடாகொன்றோ காடாகொன்றோ...’ எனும் பாடல் அப்படியே, அதே அலகில் பிராகிருத மொழியில் வருவதைப் பாடிக் காட்டி, “ஆகவே, இது பிராகிருதத்திலிருந்து பெயர்க்கப்பட்டது,” என்றாராம். கவிஞர் இன்குலாப், “ஏன், தமிழிலிருந்து பெயர்ந்திருக்கக் கூடாதா?” என்றாராம். பதிலில்லை. ஆய்வு எப்படியுமாகட்டும். உணர்வாய் ஒன்றுவது அப்படித்தான்.

ஒரு நாஞ்சில் வட்டாரக் கதை

மா. அரங்கநாதன்

1

தடிய மகாதேவர் கோவில் அக்கராரத்திலிருந்து புறப்பட்டவர் வரப்பு வழியாக நடந்தால் சீக்கிரமாகவே வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். இருட்டிவிடவும் இல்லை. சந்தை மேடு சென்று, ஒழுக்கிண சேரி வழியாக நெடுஞ்சாலையில் நடப்பது அதிக தூரம். சாலையும் அப்படியொன்றும் சாலையாக இருக்காது. ஒர் ஒற்றையடிப் பாதையாகவும் திரும்பும். வில் வண்டி வந்தால் ஒதுங்குவது கூட கஷ்டம். இருந்தாலும் அதிக தூரம் நடந்து, அந்த வழியாக வரவே விரும்புவார்.

காலையிலிருந்தே மனசு சரியில்லை. பசியும் இருந்தது. அவசரமாக மத்யானகத்தை முடித்து சாப்பிட்டுவிட்டு, உடனேயே புறப்பட்டு வந்தவர். வந்த இடத்திலும் ஆர அமர இருந்து ஜலம் சாப்பிடுகிற ரீதியில் இல்லை. கேள்விப்படும் எல்லா சேதியும் இன்று ஏனோ நன்றாக இருக்கவில்லை — காலையிலிருந்தே அப்படி.

நாராயணய்யர் தலை குனிந்து நடந்தார். அயற்சி தெரிந்தது. மகள் வாழ்க்கைப்பட்டது இந்த தடிய மகாதேவர் அக்கராரத்தில் தான். அக்கராரம் ஒன்றை மட்டும் கொண்டு நிற்கும் ஊர் என்பது அதன் விசேடம். அவரது ஊரின் வயல் வெளிகளில் நின்று பார்த்தாலே தெரியும் இந்த அக்கராரம். உத்தியோகம் பார்க்கிற பையன் என்றுதான் பெண்ணைக் கொடுத்தார். மாப்பிள்ளைக்கு கம்பெனி ஒன்றில் வேலை. இப்போது உத்தியோகத்திற்கே வினை. இரண்டு குழந்தைகள் ஏற்பட்டாயிற்று. சரி. பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தாகிவிட்டால் எல்லாம் ஆயிற்றா? பையன் வேறு படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பட்டப் படிப்பு. சொல்லப்போனால் இன்று நல்ல நாளாக அமையாது போனதற்கும் பையன் பட்டம் வாங்குவதற்கும் சம்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது.

வடசேரி சந்தைமேட்டுப் பக்கம் வந்தபோது, போற்றியான் காப்பிக் கடை கண்ணில் பட்டது. தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

முன்பானால் நேராகக் கடையுள்ளே விறுவிறுவென்று நடந்து எல்லோரையும் தாண்டி, 'ஸ்டோர்' ரும் பக்கம் போய் உட்கார்ந்து கொள்வார். போற்றி வந்து குசலம் விசாரித்தால் ஒரு நாலு சக்கரத்தை எண்ணிக் கொடுப்பார். ஒரு தோசையும் ரசவடையும் கொண்டு வருவான். காப்பியும் நன்றாகவே இருக்கும். அது எல்லாம் முடிந்து விட்டது. இப்போது ரூபா அணா என்று காசு கரையும் காலம்.

“சும்மா சொல்லப்படாது. வெள்ளைக்காரன், வெள்ளைக்காரன்தான். இப்படி ரேஷன் அரிசிக்கு கிங்கிணி பண்ண வேண்டியிருக்குமோ? பர்மா அரிசி கொண்டுவந்து கொட்டினான். இப்ப ரேஷன்ல பஜ்ரா தரான். மூணு தொலி நீக்கணும் அதிலே. என்ன ராஜ்யமோ-வெள்ளைக்காரன் போனான். மகாராஜாக்கள் போனா. எல்லாம் போச்சு. இது சுதந்திரமா? சூத்திரான் ராஜ்யம். லட்சதீபம் நடக்கும் திருவனந்தபுரத்திலே. ராஜா வருவார் தரிசனத்துக்கு. சம்மதிக்கணும். ஒரு சம்பிரதாயம் குறையுமோ. பிராமண விருத்தி போச்சு. எல்லாம் போச்சு.”

“காலையில் ஆத்தங்கரைக்குப் போனா, கரையோரமா மாடு செத்து கிடக்கு- அக்ரகாரத்துக்கு நேரா வர பாதையிலே. தூரத்தில வரான் வண்ணான் மாடசாமியோட மகன். பொறுப்பா இழுத்து ஓரமாப் போடப்படாதோ. ‘ஏண்டா இப்படியப்படி போய்த்தானே வாரே. ஊரிலே சொல்லக் கூடாதா’ அப்பட்டின்னா பயல் விதண்டாவாதம் பண்ணான். ‘பிராமணக் குடிப் பக்கந்தானே ஓய் விழுந்து கெடக்கு. நீரே போய்ச் சொல்லும்’ அப்படிங்கறான். குபீர்னு பொங்கிடுத்து நேக்கு. ‘மாட்டையடிச்சு சாப்டறவன்தானேடா’ன்னு குடு கொடுத்தா, ‘அடிச்சு இல்லே ஓய், காசு கொடுத்து வாங்கி சாப்பிடுகேன்’ அப்படின்னு பதில். அதாவது தேவலை. சொல்றான், ‘மாட்டையடிச்சு சாப்பிட நாங்க என்ன பரத்வாஜ முனியா ஓய்’ அப்படின்னு. அடுக்குமில்லியோ? ஏன் சொல்ல மாட்டான். பி. ஏ. படிக்கிறானோல்லியோ— ஜஸ்டிஸ் முத்துசாமி ஐயர் கெட்டார்.”

“மாப்பிள்ளை வேலை என்ன ஆச்சுன்னு கேட்டு வந்தா பொண் சாவகாசமா சொல்றான்: ‘ரிசல்ட் வந்துடுத்து அப்பா. அம்பி பெயிலாயிட்டான். எல்லாம் நீங்க கொடுக்கிற இடந்தான்.’

“இன்னொன்றையும் சொல்றா. மாடசாமி மகன் பாஸாயிட்டானாம். இண்ணைக்கு என் நேரம் இப்படி.”

சந்தை மேட்டில் நின்று கொண்டு கையை உயர்த்தியும் நீட்டியும் பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. ஏற்கனவே அவரைக் கடந்து சென்ற இரண்டொரு பேர் ஒருமுறை நின்று பார்த்துவிட்டு விரைவாக நடக்க ஆரம்பித்தாயிற்று. மேலும் நின்றால் கூட்டம் கூடும். போற்றி கண்ணில் பட்டாலும் படலாம்.

தடிய மகாதேவர் கோவில் சம்பந்தம் இந்த போற்றி ஏற்பாடு செய்ததுதான். மாப்பிள்ளையைப் பற்றி இவனிடம் சொல்லலாம். ஆனா பிரயோசனமில்லை.

“கோடியாத்து மணி ஐயர் மைலாப்பூரில் செட்டில் ஆகிவிட்டார். அவர் சம்மதிக்கணும். மனுஷன் கஷ்டப்பட்ட காலம் போய், இப்போ நல்ல தசைதான். பையன் வியன்னாவிலே இருக்கான். எப்பேர்ப்பட்ட இடம். மணி ஐயர் சொல்லிச் சொல்லி

கவிதாசரண்

மாய்கிறார். அங்கேயே கல்யாணம் பண்ணிண்டான். அதனாலென்ன. ஆத்துக்காரியையும் அழைச்சுண்டு வந்திருந்தான். பார்த்தேனே. பெண் மகாலட்சுமி மாதிரின்னா. என்ன அழகா விஷ்ணு சகஸ்ர நாமம் சொல்றான். பேரனுக்கு தனுபி ஆற்றங்கரையில் பிரம்மோபதேசம். மணி ஐயர் கொடுத்து வைத்தவர்.”

“அப்படியும் சொல்ல முடியாது. பையன் விஷயந்தான் அப்படியேயொழிய பெண் என்ன ஆனால் பாருங்கோ. மெடிக்கல் காலேஜில் படிச்சா என்ன. நாயக்கர் பையனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன்னு அடம் பிடிக்கறா. மணி ஐயர் கண்ணீர் விடறார். விதி. என்ன சேறது.”

மைலாப்பூர் போய் மணி ஐயரைப் பார்த்து ஆறுதலும் சொல்லி வந்திருக்கிறார். மைலாப்பூர் நல்ல இடந்தான். குளக்கரையில் இறங்கி விலாசம் தேடினால், எல்லா இடமும் ஒரே மாதிரியாகத் தெரிந்தன. நின்று கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் கேட்டால், சென்னைத் தமிழில் பதில். பிறகுதான் ‘பிராமண ஜாடை’ தெரியும் பையனைத் தேடிப் பார்த்து விசாரித்ததில் நல்ல பதில் கிடைக்கது.

“அவா பக்கத்தாத்துப் பையன்தான் மாமா நான். வாங்கோ.”

மைலாப்பூர் நன்றாகத்தான் இருந்தது மூன்று நாள் களும். “உம்ம பையன் பி. ஏ. பாசாகிவிட்டால் உடனே மெட்ராஸ் அனுப்பி வையும்” என்று அவரது கவலையையும் போக்கினார் மணி ஐயர். இப்போது இந்த அம்பியின் ‘ரிசல்ட்’ தெரிய வந்தால் என்னவாகும்?

ஒழுகிணசேரி தாண்டினால் கொஞ்ச தூரம்தான் நெடுஞ்சாலை. அதிலிருந்து பிரிந்து செல்கிற பாதையில் நடக்க வேண்டும். இருட்ட ஆரம்பித்தாயிற்று. இந்தப் பாதை வழி வருவதில் ஒரு அனுசூலம். ஊருக்குள் செல்லாமலே அக்ரகாரம் போய்விடலாம். வழியிலிருக்கும் சேரியும், அடுத்தாற் போலிருக்கும் வண்ணார் குடியும் பாதையைவிட்டுத் தள்ளியிருப்பது சௌகரியம். வரப்பு வழி வந்தால், ஊருக்குள் நுழைந்து, மேலத் தெரு, நடுமுடுக்கு என்று போயாக வேண்டும். அதிலும் இப்போது அம்மன் கொடை விசேடம் வேறு.

அம்மன் கோவில் விசேஷம்னா அக்ரகாரத்திலே வகுலுக்கு வரமாட்டா. சரி. அந்த வழியா நடக்க விடுவார்களா? போன வருஷம் இப்படித்தான் தெரியாம அந்தப் பக்கம் போயிட்டா, ஒருத்தன் கேக்கறான், ‘என்ன சாமி, அம்மன் தரிசனம் பண்ணலையா’ அப்படின்னு. என்ன பண்ண முடியும். ஏற்கனவே தெப்பக் குளத்திலே ஐபம் செய்ய முடியாத அளவுக்குப் போயாச்சு. அக்கிரகாரத் துறை இந்தக் குடியானவப் பயல்களுக்குத்தான். எல்லாம் போச்சு.

ஆனா ஊர் மூத்த பிள்ளையை சம்மதிக்கணும். இன்னமும் சம்பிரதாயம் பார்த்துத்தான் பேச்சு. போன வாரம் அம்பி கேட்

டான்: “என்ன ஓய் ஆவுடையப்ப பிள்ளை, உமக்கு ‘சஷ்டியப்த’ பூர்த்தியாமே.” அதைக் கேட்டு அவருக்கு என்ன சந்தோஷம். கவி முற்றவில்லை. முற்ற வைக்கிறார்கள்.

அந்த மூத்த பிள்ளையும் கேட்பாரே, அம்பியின் ரிசல்ட் பத்தி. ஊர்லே ரெண்டு பேர்தான் பி. ஏ. படிக்கறா. யாரும் பாசா கலேன்னா, அது வேறு விஷயம். எல்லாம் இந்த அம்பிப் பையனால வந்த வினை. இப்படியும் வந்து வாச்சிருக்கே. எவன் எவனெல்லாமோ படிக்கிறான். அந்த வண்ணாரப் பையன் மூஞ்சியிலே நாளைக்கு முழிக்க வேண்டியிருக்கு.

‘வண்ணார்’ குடியானது வயல்களில் நடுவே இருந்தது. வரப்பு வழி நடந்து, பாதையில் ஏற வேண்டும். அங்கே ஒரு வண்டி மறிச்சான் கோவில். பூசனை எப்போதாவது. விளக்கு மட்டும் எரியும்.

கோவில் படிக்கட்டில் யாரோ உட்கார்ந்திருப்பது தெரிகிறது. நாயின் குறைப்பு சப்தம்.

2

நாய் குறைத்ததைக் கேட்டுத் திரும்பினான், முத்துக்கறுப்பன். தூரத்தில் ஐயர் வந்து கொண்டிருந்தார். ‘ஸ்’ என்று அதை அடக்கிவிட்டு கண்களை இடுக்கியவாரே திரும்பவும் படிக்க வாரம்பித்தான்.

பூதாஸ் காரியத் கவிதைகள்

1

Nostalgia என்றால்
மல்லாந்து படுக்கிற
பழமலய் கவிதை
நிகழ்காலம் வா
வென்றால்
‘நமக்குத் துறவறமாக்கும்’
என்கிறது.

2

Nostalgia
என்கிற

கவிதாசரண்

பொய் முயக்கு
ரொம்பத்தான்

... ..
செய்கிறது கவிகளை!
'இன்றைய இன்று' இன்று
யாருக்கும்
பிடித்தமாயில்லை—
சத்தியமாய்.

நாளைய 'இன்றைய இன்று' அன்று
என்னமாய் இனிக்கிறது!
அப்பன்
சாணியள்ளிப் போட்டதெல்லாம்
அலெக்ஸாண்டர்
ஜீலம் கடந்த கதை!
அம்மாயி விட்ட குசு
கரிகாலன் கொட்டிய
முரசு!
அடப் போங்க.

3

என்னை விட - இந்த
வானம் பெருசாய்
வையம் பெருசாய்
இருக்கவில்லை அப்போது.
அப்படியே
அவளை விடவும்
இருக்கவில்லை அவைகள்
ஒரு சமயம்.

4

கண் பணித்து
முந்தானையால் வாய் மறைத்து
பொங்கிப் பொங்கி நீ
அமுத போது
கல்லாய் நின்றேன் நான்.
மார்பில் தலை அணைத்து

Don't cry Darling

Don't cry

சொல்லியிருந்தால்

பிறவிக்கு அர்த்தம் கண்டதாய்

இருந்திருக்கும்.

இருந்தும்

கல்லாய் நின்றேன்.

என் செய்வது?

பிறவியின் எதிரியான

பாலை நடு நின்றேனே.

மக்களால் நிரம்பி

வழிந்த பாலை.

நம் ஒவ்வொரு அசைவுக்கும்

ஒரு கசையடி

இருதயத்திலிருந்து

ஒரு சொட்டு ரத்தம்

கேட்கும் பாலை.

என் மார்பு

உனக்கு

எத்தனை பிரியமென்று

தெரியும் எனக்கு.

உன் முதல் சம்மதம்

முத்தமா யில்லை.

இறுகிய அணைப்பா யில்லை.

வந்து படிந்து நெஞ்சில்

மெளனித்துக்

கிடந்த

பூந் தலையா யிருந்தது.

அந்தத் தலைக்கும்

இடந்தர வக்கற்று

கபோதியாய் நின்றது அது—

ஆனால் எப்போதும் போல்

நிமிர்ந்து

எதுவுமே நடக்காதது போல்

நடித்த படி—

கேவலம்.

5

உன்னை அசிங்கமாய்
 நினைத்துவிடும்
 சுத்தன் யார் இங்கே?
 உன்னை முட்டாளாய்
 எடை போட்டுவிடும்
 அறிஞன் யார் இங்கே?
 உன்னை சைத்தானாய்
 பிரகடனம் செய்யும்
 தேவதூதன் எவன் இங்கே?
 இருந்துமேன் ஏதற்கோ எவன் குறித்தோ
 சதா பொரு பயம்
 உன் முகத்தில்?
 புழுக்கள் போடும் எடைக்காக
 நாணுமோ
 களிறு?
 'நாய் தரக் கொள்ளுமோ
 சிங்கம்?'

6

இவன்
 யுகா யுகாந்திரங்களாக
 எமது மூளையுள்
 கட்டி தட்டி
 கப்பி நின்ற இருளை
 ஒரு வெட்டில்
 பிளந்து போட்ட மின்னல்.
 கோட்டை கட்டி
 அரண் எழுப்பி
 வியூகம் வைத்து
 மிகைப்பாரும் எதிர்ப்பாரு மின்றி
 தனியரசு செய்த ஆரியத்தின் நெஞ்சை
 ஒரு தட தடப்பில்
 ஒடித்துப் போட்ட கோடையிடி.

— அது சரி. இதுவரையிலும் உங்கள் நாடகத்தின் மறை பொருள் குறியீடுகளுக்கு அசல் வாழ்க்கையிலிருந்து உதாரணங்களை எளிதாகவே கொடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டீர்கள்: அவுரங்கசீப், துக்ளக், காந்தியார், அன்னை தெரசா என்று. ஆனால் நாடகத்தின் உச்சக் காட்சியைப் பொறுத்தவரை அகப்பட்டுக் கொள்வீர்கள் என்றே நினைக்கிறேன்.

— அப்படியா? எங்கே சொல்லுங்கள்.

— தனது பொய்யான மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளத் துடிக்கும் அரசன், அதற்கு விலையாகத் தன் மனைவியையே கண்டதுண்டமாக வெட்டியெறியுமளவுக்கு வந்துவிடுகிறான். இதற்குப் பிரதியாக நிஜத்தில் எந்த அரசனைக் காட்டுவீர்கள்?

— அரசனைக் காட்டினாலும் அரசியைக் காட்டினாலும் ஒன்று தானே? சம்மதம்தானே?

— சம்மதம்.

— சாதாரணமாக, பருந்தின் நிழல் கண்டாலே ஓடிப் பதுங்கும் கோழி, அதே பருந்து தனது குஞ்சுகளைக் கவ்வ வந்துவிடுகிற போது மட்டும், எகிறி அடிக்கிறது. கோழித்தாய்க்கே அப்படி. மனுஷத் தாய்க்கு சொல்ல வேண்டாம். அதனால்தான் மாண்டம் சரியாகவே தாய்மையைத் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடுகிறது. இலக்கியங்களும் திரும்பத் திரும்பப் பேசுகின்றன! நானும் திரும்பத் திரும்ப அதையே உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாமென்று நினைக்கிறேன்.

— வேண்டாம்தான்.

— ஆனால், எப்போதாவதுதான் என்றாலும் கூட, கேள்விப்பட்டு விடுகிறீர்கள்— மனித சிசு உயிரோடு குப்பைத் தொட்டியில் கிடந்ததாக, அல்லது அனாதை விடுதிகளின் வாசற்படியில் கிடந்ததாக. என்ன ஆயிற்று இந்தத் தாய்க்கு - தாய்மைக்கு?

— சொல்லுங்கள்.

— நாலு பேர் நாக்கு என்னென்ன பேசுமோ என்கிற பயம் இந்தத் தாய்மையையே விழுங்கிவிடுகிறது.

— இந்த நாடகத்திற்கான ஒத்திகை சென்னையில் நடந்து

கவிதாசரண்

கொண்டிருந்த போது, அப்போது மதுரையிலிருந்த நான் ஒரு பாடல் எழுதி இயக்குநர் ஞாநிக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அந்தப் பாடலுக்காக வியாயாரிகளின் மேடைப் பிரவேசத்தை இப்படி அமைத்திருந்தேன்.

அந்த வியாயாரிகள் வழக்கமாக மேடைக்கு வரும் முறைக்குப் பதிலாக ரசிகர்களுக்குப் பின்புறமிருந்து அரங்கத்தின் நுழைவு வாயில் வழியாக, ரசிகர்களின் இருக்கைகளுக்கு நடுவில் உள்ள பாதையில் வந்து மேடையேறுகிறார்கள். அவர்கள் வரும்போது அவர்களுக்குப் பின்னால் அவர்கள் கொண்டு வரும் பெட்டி வருகிறது. அதை ஒரு பல்லக்கு போல் நான்கு பேர் சுமந்து வருகிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் நான்கைந்து வேலைக்காரர்கள்.

பெட்டியைச் சுமக்கிறவர்கள் பாடிக்கொண்டே வருகிறார்கள்:

ஹே ஹய்யா ஹே ஹய்யா ..
 ஹே ஹய்யா ஹே ஹய்யா
 நாலு பேத்து வாயப் பாத்து
 ஹே ஹய்யா ஹே ஹய்யா
 மனுஷ மவன் ஹே ஹய்யா
 ஹே ஹய்யா ஹே ஹய்யா
 பயந்து போனான் ஹே ஹய்யா... ஹே ஹய்யா
 நாலு பேத்து மொகத்தைப் பாத்து
 ஹே ஹய்யா
 மனுஷ மவன்
 ஹே ஹய்யா
 நடுங்கிப் போனான்
 ஹே ஹய்யா
 நாலு பேத்து குரலைக் கேட்டு
 ஹே ஹய்யா
 மனுஷ மவன் மிரண்டு போனான்
 ஹே ஹய்யா ஹே ஹய்யா...

இப்படியே அய்ந்தாறு ஸ்டான்ஸாக்கள் எழுதியிருந்தேன். ஆனால் ஞாநி இதைப் பயன்படுத்தவில்லை. காரணம் இந்தப் பாடல் நாடகத்தின் message குறித்த ஒரு முன் அபிப்பிராயத்தை (pre-notions) ரசிகர்களுக்குக் கொடுத்துவிடும் என்று அவர் பயந்தார். இந்த நாடகத்திற்கு வேறு சில கோணங்களில் வேறு சில சிறந்த அர்த்தங்களும் கிடைக்கலாம் என்பது அவர் கருத்து. அப்படியான இயல்பான தேடல்களை இந்தப் பாடல் ரசிகர்களிடமிருந்து பறித்துவிடலாம் என்று நினைத்தார். உண்மையில் இது சரியானதொரு அணுகுமுறைதான். ஆனால், நடந்ததென்னவோ, பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கதை. இந்த நாடகம் குறித்து பலரும் கன்னாபின்னாவென்று அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள வழி வகுத்துவிட்டது.

— அப்படியா?

—ஒரு 'முற்போக்கான' பெண் எழுத்தாளர் 'இதென்ன, இதன் ஆசிரியர் பெண்களை இப்படிக்கேவலமாகப் பேசியிருக்கிறார்- 'விபச்சாரி - அவுசாரி' என்றெல்லாம் வசனம் வருகிறது' என்று கோபித்துக் கொண்டாராம்.

அந்த நாடகத்தில் நடித்த முக்கியமான நடிகர் ஒருவரே 'ஏதோ நாங்கள் எல்லாம் நடித்தோமே தவிர, ஜெயந்தன் கருத்தில் எங்களுக்கு உடன்பாடு கிடையாது. இந்த நாடகத்தில் அவர் ரொம்பவும் நிலமான்யத்தனமாகக் கற்பை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார்' என்று சொன்னாராம்.

இந்த அதி தீவிரவாதிகள் 'கற்பை (தங்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்குமாய்ச் சேர்த்து) தூக்கித் தூரப் போட்டுவிட்டார்களா?' என்ற கேள்வி ஒருபுறமிருக்க, இந்த நாடகத்தில் கற்பைப் பற்றி கருத்தியல் ரீதியாக என்ன பேசப்பட்டிருக்கிறது? ஒன்றுமே இல்லை. நேற்றும் சரி இன்றும் சரி அநேகமாக எல்லாரையுமே எடுத்த எடுப்பில் அதிர்ச்சிக்கு ஆளாக்கி வரும் விஷயங்களாக கற்பும் நிர்வாணமுமே இருக்கின்றன. ஆகவே ஒரு கதையில் எல்லாரையுமே போலித்தனங்களின் எல்லை வரை விரட்டுகிற அளவுக்கு வலிமையான இரண்டு விஷயங்களைச் சேர்க்க முனைகிற போது, வெகு இயல்பாக மரபுவழிக் கதை என்கிற அளவிலே கூட, இந்தக் 'கற்பும் நிர்வாண'முமே பயன் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு கற்புக்கு ஆதரவாகவோ எதிராகவோ ஆன ஆராய்ச்சிக்கான secondary chances கூடக் கிடையாது. கதையோட்டத்தின் லாஜிக் கிற்கு உட்பட்ட வசனங்களில் வந்தே தீரும் சில வார்த்தைகளாக விபச்சாரி, விபச்சாரம் போன்றவை வந்திருக்கின்றன. அவ்வளவுதான்.

இவ்வளவு சாதாரண விஷயத்தை இந்த நண்பர்கள் கண்ணுக்குப் படாமல் மறைத்து, 'நிலமான்ய கற்பை' இவர்கள் கண் முன் கொண்டு வந்து காட்டியது எது வென்று தெரியவில்லை.

சிலர், ஜெயந்தன் ஆன்டர்ஸன் கதையைத் திருடிவிட்டார், என்று பிரச்சாரம் செய்திருக்கிறார்கள். காரணம், நான் இது 'ஆன்டர்ஸன் கதையை எடுத்து விரித்து எழுதியது' என்று நாடகம் பிரசுரமான போதே எழுதி விடவில்லையாம்.

இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக இந்த நாடகத்தை அனுப்பும் போதே 'கணையாழி' ஆசிரியருக்கு, நான் முதலில் உங்களிடம் சொன்ன 'பிராய்டின் உளவியல்' புத்தகத்தில் வந்த ஆன்டர்ஸன் கதை பற்றிய குறிப்பு பற்றியும், இந்தக் கதை மரபு வழியாகவும் வந்திருக்கும் விதம் பற்றியும் எழுதியிருந்தேன். (இந்தக் கடிதம் பற்றி ஞாநிக்கும் தெரியும். எப்படி என்றால் இந்தக் கடிதத்தோடு கூடிய நாடகப் பிரதியை கணையாழியிடம் சேர்த்து விடுவதாக மதுரையிலிருந்து என்னிடம் பெற்று வந்தவரே அவர்தான். இந்தப் பிரதியை மதுரையில் வைத்தே படித்துவிட்டு, 'இந்த நாடகத்தை நான் அரங்கேற்றுகிறேன்' என்று அப்போதே உறுதியும் சொல்லியிருந்தார்.)

கவிதாசரண்

உண்மையில் இது ஒரு மரபுவழிக் கதை என்பதை யாரும் சொல்லக் கூட வேண்டியதில்லை. அதுவே பேசிவிடும். அப்படியும் நான் இதை எல்லோரிடமும் தான் சொன்னேன். ஒரு மரபுவழிக் கதையை எடுத்து விரித்தது என்பதற்குப் பதிலாக, ஆன்டர்ஸனின் ஒரு கதையை எடுத்து விரிவு படுத்தியது என்று சொல்லி விடுவதில் எனக்கென்ன பெருமைக் குறைவு ஏற்பட்டுவிடும்? இருந்தும் பிரச்சாரம் நடந்தது. இதில் இன்னொரு வியப்பு, இந்த 15 ஆண்டுகளில் இன்னும் எனக்கு ஆன்டர்ஸனின் அந்த முழுக்கதையைப் படிக்க வாய்ப்பே கிடைக்க மாட்டேனென்கிறது.

— அவர்கள் இப்படியெல்லாம் பேச என்ன காரணம்?

— முழுமையான காரணம் தெரியவில்லை. எப்படித் தெரியும் யாருக்கும்? ஆனால் காரணங்களில் ஒன்றாக, நாடக அரங்கேற்றத்திற்குப் பிறகு நாடகப் பிரதிக்குக் கிடைத்த வெற்றி மாலையாக இருக்கலாம். அப்போது நான் மதுரையிலிருந்ததால் நாடகத்திற்கு வரவில்லை. ஆனால் நாடகம் பார்த்த பாலகுமாரன், நாடகம் முடிந்தவுடன் நாடகத்தின் வெற்றி நாடகாசிரியன் வெற்றியா, நாடக இயக்குநர் வெற்றியா என்ற கேள்வி அங்கு பலமாக நிலவியதாக எழுதியிருந்தார் இதையே அசோகமித்திரனும் தனது விமர்சனத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

— அசோகமித்திரனின் இந்த விமர்சனம் குறித்து உங்கள் மனக்குறை என்ன? இத் தொடருக்கான முன்னுரையிலும் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள்.

— ஆமாம். 1980 ஏப்ரலில், சென்னை மியூஸியம் தியேட்டரில் பரீக்ஷாவால் நிகழ்த்தப்பட்ட இந்த நாடகம் பற்றி அதே வருஷம் ஜூன் மாதம் கணையாழியில் அசோகமித்திரன் எழுதினார்.

அதில் முதல்தரமான வியப்பு என்னவென்றால், அந்த நாடகத்தின் ஆசிரியரான என் பெயரை அந்த விமர்சனத்தில் ஒரு முறை கூடக் குறிப்பிடாதது. 'பரீக்ஷாவை' நான்கைந்து தடவையும், ஞாநியை இரண்டு தடவையும், நடித்தவர்களில் அக்கினி புத்திரன், சாமிநாதன் பெயரையும் கூட குறிப்பிட்டவர், என் பெயரை சொல்லியே ஆக வேண்டியதொரு கட்டத்தில்கூட தவிர்த்திருந்தார்.

அதில் அவரது கூற்று ஒன்று: "நாடகத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம் டைரக்டர் ஞாநி அளித்த நாடக உருவா, நாடக ஆசிரியர் தந்த எழுத்துருவா என்பது பற்றிப் பல இடங்களில் சர்ச்சை எழுந்ததில் நாடகத்தின் வெற்றி உறுதிப் படுகிறது."

இதில் டைரக்டர் ஞாநி என்று வந்துவிட்ட பிறகு தொடர்ந்து நாடக ஆசிரியர் ஜெயந்தன் அளித்த என்றுதான் இயல்பாக வந்து விடவேண்டும். ஆனால் அங்கேயும் ஜெயந்தன் காணவில்லை.

பிறகு தொடர்ந்து பரீக்ஷாவைப் பாராட்ட வருகிறவர் சொல்லுகிறார்: "இதுவரை மேடையேறிய எல்லா பரீக்ஷா நாடகங்களிலும் 'மனுஷா'தான் (இன்னொரு மனுஷாவை ஏனோ இங்கே

கானோம்.) மிகச் சிறந்தது என்று கூறத் தோன்றுகிறது. சுமார் ஒரு மணி நேரம் பார்வையாளரை உயர்ந்த சிந்தனைத் தளத்தில் இருத்தி வைத்ததோடு, குழப்ப உணர்வை முற்றிலும் தவிர்க்க முடிந்தது ஞாநியின் சாதனையாகும்.”

எனது நாடகப் பிரதியைப் பொறுத்தவரை அதில் குழப்பத் திற்கு எந்த இடமும் இல்லையென்று ஒரு சாரசரி வாசகனுக்குக் கூடத் தெரியும். அப்படி இருக்கும் போது ஞாநி எந்தக் குழப்பத் தைத் தவிர்த்தார் என்று அசோகமித்திரன் சொன்னார்?

சரி, இருக்கட்டும். சுமார் ஒரு மணி நேரம் பார்வையாளரை உயர்ந்த சிந்தனைத் தளத்தில் இருத்தி வைப்பது என்றால் அது நாடக ஆக்கம் சார்ந்த விஷயம் மட்டும்தானா? நாடகப் பிரதிக்கு, நாடகத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கு அதில் பங்கில்லையா?

அசோமித்திரன் அப்படித்தான் நினைத்தார் போலிருக்கிறது. அதனால் நாடகப் பிரதி பற்றித் தனியாகப் பேசும்போது சொல்கிறார்: “மனுஷா - மனுஷா’ நம்பிக்கையுட்டும் முயற்சியே தவிர இந்த நாடகமே ஒரு தலைசிறந்த நாடகமல்ல. ஒரு காரணம், இது தெரிவிக்கும் முக்கிய செய்தி, ஒரு குழந்தைக் கதை பரிமாணத்திலேயே நின்று விடுகிறது. இதிலுள்ள பாத்திரங்களுக்கு தனித்தன்மை கொண்ட குணவார்ப்பு கிடையாது. Allegory வகைப் படைப்பு என்றாலும், அதன் எல்லைக்குள் மனித இயல்பின் நுணுக்கங்கள் வெளிப்பட வாய்ப்பு ஏற்படுத்தாவிடின் படைப்பு விழுந்துவிடுகிறது.”

அப்படி விழுந்த ஒரு படைப்பு, எப்படி ஒரு மணி நேரம் இவரை உயர்ந்த சிந்தனைத் தளத்தில் இருத்தி வைத்தது?

இந்தக் கதை ‘ஒரு குழந்தைக் கதை’ பரிமாணத்தில் இருப்பதாக அவர் கொச்சைப் படுத்துவதையும் விட்டுவிடலாம். மரபு வழிக் கதை அல்லது நாட்டார் கதை என்ற பெயர்கள் அவரது நினைவுக்கு வராமல் போயிருக்கலாம்.

ஆனால் ஒரு Allegory வகைப்பட்ட கதையில், அதன் எல்லைக்குள் எப்படிப் பாத்திரங்கள் தனித்தன்மை கொண்ட குணவார்ப்போடு மனித இயல்பின் நுணுக்கங்களை அங்கேயே வெளிப்படுத்தும் வகையாக இருக்க முடியும்? அப்போது நிதர்சன வடிவத்திற்கும் இந்த வடிவத்திற்கும் என்ன வேறுபாடு?

இந்த நாடகத்தின் உண்மையான கதாபாத்திரங்கள் நாடகத்திற்கு வெளியேயல்லவா இருக்கிறார்கள். அப்படி வெளியே இருக்கின்ற பாத்திரங்களின் தனித்தன்மைகளையும் அவர்களது இயல்பின் நுணுக்கங்களையும் ரசிகனே தனது தேடலில் கண்டு சுகிப்பதற்கு வாய்ப்பளிக்கும் நோக்கம் கொண்ட வடிவமல்லவா இது.

அந்தத் தேடலுக்கு வாய்ப்பளிக்கிற வகையில் எவ்வளவு தூரம் இந்தப் பாத்திரங்களை நடத்திச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு தூரம்தான் நடத்திச் செல்ல வேண்டும்.

அப்படி ஒரு எல்லைக்குள் நடத்திச் செல்கிற போதும், அதுவும் ஒரு கதையாக, சுவாரஸ்யமானதாக, Purposeஐ நழுவவிட்டு விடாததாக எழுதுவதுதான் ஒரு நாடகாசிரியனின் திறமை. அதுதான் ஒரு மணி நேரம் பார்வையாளனை உட்கார்த்தி வைத்தது.

ஆனால் அ. மி. இதற்காகப் பாராட்டாதது மட்டுமல்ல, மேலும் ஒரு உதாரணம் மூலம் என்னை மட்டம் தட்டவும் முனைகிறார்.

அவர் சொல்கிறார்: “மற்றும் இந்திரஜித்” நாடகத்தைப் பார்த்த நண்பர்கள் இரு நாடகங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் சில விளக்கங்கள் பெற வழி செய்யும்.”

இந்த ‘மற்றும் இந்திரஜித்’ நாடகத்தை நானும் பார்த்தவன் தான். இதே இயக்குநர் ஞாநி இயக்கி, இதே மியூசியம் தியேட்டர், இதே பரீக்ஷா- அசோகமித்திரன் பக்கத்து இருக்கையில் உட்கார்ந்து பார்த்தவன்தான். இன்னும் சொல்லப் போனால் அந்த நாடகத்தின் ரசிகர் மத்தியிலிருந்து நடிக்க வேண்டிய ஒரு ‘வேடத்தை’ ஏற்று மிக மிக ‘வெற்றி’கரமாக நடித்த அந்த நாடகத்தின் ஒரு நடிக்கும் கூட. (அந்த சுவாரஸ்யம் பற்றி பிறகு.)

இந்த ‘மற்றும் இந்திரஜித்’ (ஏபங் இந்திரஜித்) பாதல் சர்க்கார் எழுதியது. ‘இருத்தலியல்’ தத்துவத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்கு பொழிப்புரை தரும் முகமாக, நிகழ்வுகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, பொழிப்புரைக்கு வசதி தராத நிகழ்வுகளைக் கவனமாக நீக்கிவிட்டு — அந்தத் தத்துவத்தின் வாய்பாடுகளைப் பச்சையாக உதிர்த்து எழுதிய நாடகம்.

ஆல்பர்ட் காமு சொல்லும் ‘ஸிஸிபஸ்’ கதை பற்றிய குறிப்பும், ‘தண்டவாளங்கள்’ உதாரணமும் அப்படியே அதில் வரும்.

‘நமக்கு தீர்த்த ஸ்தலங்கள் இல்லை. தீர்த்த யாத்திரை உண்டு’ என்பது ஸிஸிபஸ் கதையைத் தவிர வேறென்ன?

‘தப்புதல் இல்லை’ என்பது ‘இருத்தலியலின்’ சாரமல்லவா?

‘பின்னால் எதுவோ அதுதான் முன்னாலே. நேத்துக்கும் நாளைக்கும் ஒரே கதைதான்’ என்ற வசனம், ‘நாளை என்பது மற்றுமொரு நாளை’ என்பதின் இந்தியப் பதிப்புதானே?

அசோகமித்திரன் என்ன சொல்கிறார்? நானும் தலைசிறந்த நாடகங்கள் எழுதிப் பெயர் பெற வேண்டுமெனில், இப்படிக் கடன் வாங்கிய கருத்துகளை அப்படியே எனது திரையில் திப்பி - திப்பியாக வெள்ளையடிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறாரா? (இவர் செய்ய வாரா அப்படி, ஒரு சிறுகதையிலாவது?)

அதுதான் போகட்டும். எதோடு எதை ஒப்பீடு செய்வது என்ற கணக்கில்லையா? ‘மற்றும் இந்திரஜித்’ நவீன நாடக உத்திகளை நிறையக் கொண்டிருந்தாலும் அது ஒரு நிதர்சன வடிவ நாடகம்தான். ‘மனுஷா மனுஷாவோ’ Allegory வகையைச் சேர்ந்தது. இரண்டையும் எப்படி ஒப்பிட முடியும். அவர் அவசியம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தால் இன்

னொரு Allegory வகைப்பட்ட நாடகத்தைத்தான் சுட்டிக் காட்டி யிருக்க வேண்டும்

— சரி, விடுங்கள். 'பொதுவாக ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களோடு ஒப்பிட்டால் இது நாடகமே இல்லை' என்று சொல்லாமல் விட்டாரல்லவா?

—ஆங், அதுவரைக்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டியதுதான். ஆனால் இதுமட்டுமல்ல, அவர் என்னை இருட்டடிப்புச் செய்ய முயல்வதாக நான் நினைத்த குற்றச்சாட்டுகள் ஓர் ஐந்து என்னிடம் இருந்தன அப்போது. அவைகளை மதுரை வந்திருந்த ஞானியிடம் சொல்லி, சென்னை வரும்போது அவரிடமே கேட்கப் போவதாகச் சொன்னேன். ஞானியும் தாராளமாகக் கேளுங்கள். வேண்டுமானால் நானே கேட்கிறேன் என்றார். ஆனால் சென்னை வந்ததும் நானும் கேட்கவில்லை; ஞானியும் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவை மறந்துகூடப் போய்விட்டன, ஒன்றைத் தவிர.

— என்ன அது?

—அடுத்து அவர் (அசோகமித்திரன்) இலங்கை போய்விட்டு வந்தார். வந்தவர் ஒரு கட்டுரையில் அங்குள்ள இலக்கிய ஆர்வலர்கள், கணையாழி எழுத்தாளர்கள் யார் யாரைப் பற்றியெல்லாம் விசாரித்தார்கள் என்று ஒரு பட்டியலே கொடுத்தார் — அம்பை உட்பட. அதிலும் எனது பெயர் இல்லை. இவ்வளவுக்கும் இலங்கைவானொலி எனது 'நினைக்கப்படும்' நாடகத்தை ஒலி பரப்பியிருந்தது. யாழ் நாடகாசிரியர் நா. சுந்தரலிங்கம்- அவரும் சி.மெளனகுரு, இ.முருகையன், இ.சிவானந்தன் ஆகியோர் எழுதிய நாடகங்களின் தொகுப்பான 'நாடகம் நான்கு' என்ற நூலை அங்கிருந்து வந்த நண்பர் ஒருவர் மூலம் அன்புடன் அனுப்பி வைத்திருந்தார். நாவலாசிரியர் செந்திநாதன், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஆகியோருக்கெல்லாம் பிரியமுடன் தெரிய வந்திருந்தேன். ஆனால் இவரை சந்தித்த கணையாழி வாசகர்களுக்கு மட்டும் என்னை யாரென்று தெரியவில்லை. எப்படி நம்புவது ஐயா!

— ஆனால் இதை அசோகமித்திரன் சில மாதங்களுக்குப்பின் உங்கள் 'அரும்புகளை' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ஓர் அருமையான முன்னுரை எழுதினாரல்லவா?

—அருமையானது மட்டுமல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரை ஓர் அற்புதமான முன்னுரை. அதற்கு முன்னும் சரி, பின்னும் சரி, என்னை அந்த அளவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவர்கள் யாருமில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் அதன் சில பகுதிகளில் என்னையே எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அந்த முன்னுரையில் அவர் சொல்வார்:

"...ஆயிரக்கணக்கான படைப்பாளர் மத்தியில், ஒரு சிலரின்

வரிகளை ஒருமுறைக்கிருமுறை தேடிப்பிடித்து கூர்மையாகவும் அக்கறையுடனும் அணுகுவது பொருத்தமாகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சில எழுத்தாளர்களில் ஜெயந்தன் ஒருவர்.”

“மேலெழுந்த வாரியாகப் படிப்பவர்களுக்குக் கூட ‘ஜெயந்தனுடைய படைப்புகள்’ தற்காலிக பரபரப்பு வகையைச் சேர்ந்தவையல்ல என்பது விளங்கிவிடும். அவருடைய சொற்கள் — அச்சொற்கள் கூறும் செய்திகள் இரண்டுமே நுண்ணிய சிக்கல்கள் அடங்கியவை.”

“ஜெயந்தன் எழுத்து ஆண் - பெண் வெறியுணர்ச்சிகளைச் சார்ந்தே இருப்பது போல் தோன்றினாலும் அவருடைய நிர்தாட்சண்யமான ‘சமநோக்கு’ படைப்பின் கிளர்ச்சியம்சத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி, பொது மனித இயல்பு பற்றித் தீவிரமான சிந்தனைகொள்ள வைக்கிறது. பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் பூர்த்தி பெற்ற நமது கலாச்சாரத்தினுள் புதைந்திருக்கும் குரூரங்களைத் தோண்டியெடுத்து நமது கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது. மிக நுட்பமாகவும் ஈவிரக்கமில்லாமலும் செயல்படும் அநீதிகளை மறுபரிசீலனைக்கு நம்முன் வைக்கிறது. ஜெயந்தனுடைய எழுத்தில் நிறையக் கோபம் இருக்கிறது. ஆனால் அது உயர்ந்த பண்பு கொண்டவரின் கோபம். அது- ஒரு அவச்சொல்— ஒரு வசவு இல்லாமல் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

“பாலுந்துதலின் வெறி அம்சங்களை எழுதுவது இன்று உலகம் முழுதும் பரவியிருக்கும் ஒரு ஃபாஷன். அதிலும் வெகு ஜனபத்திரிகை சாதனத்தின் பயனைப் பெற ஓர் எழுத்தாளர் கடைபிடிக்க வேண்டிய விரதம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். இந்த விரதம் அனுஷ்டிப்போரிடமிருந்து ஜெயந்தன் தனித்து விளங்குவது அவருடைய எழுத்தில் உள்ள ‘நாணயம்’ காரணத்தால். இந்த நாணயம் தமிழ்நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கையில் ஊறிக்கிடக்கும் ஜாதி உணர்வையும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் போலி கௌரவம் பார்க்காமல், போலிப் பண்பாடு கடைபிடிக்காமல், சமநோக்கு மாறாமல் ஒளிவு மறைவின்றி அவருடைய படைப்புகளில் பிரதிபலிக்கச் செய்கிறது. அதற்கு அந்த எழுத்தாளனே இந்த உணர்வுகளைக் கடந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும்.”

“ஜெயந்தன் எழுத்தில் ஒரு நீதிபதிக்குரிய நேர்மையும் கடுமையும் இருக்கிறது.”

“...இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பவர்களுக்கு, கதைகள் இதில் எழுதியிருப்பதோடு முடிந்துவிடாது. காலப்போக்கில் இவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள் நினைவிலிருந்து நழுவிவிடலாம். ஆனால் ஜெயந்தன் எழுத்தில் தொனிக்கும் அந்தரங்கக் கோபம், அந்த கோபத்தின் ‘அடிப்படை நியாய உணர்வு’ வெகு நாட்களுக்கு மனத்தை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும்.”

— தனக்கும் இளையவனான ஒரு புதிய எழுத்தாளனின் படைப்புகள் மேல் அவர் கொண்டிருக்கும் அக்கறை வியக்

கும்படியாக இருக்கிறது. தன்னுடைய பாராட்டுதலால் அவனுக்குக் கிடைக்கப் போகும் பவிசு குறித்த 'பயம்' அறவே இல்லாதது அவருடைய பெரிய மனதின் அடையாளம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

—உண்மைதான்.

— பின் எதனால் இந்த முரண்பாடு?

—தெரியவில்லை. அவருக்குத்தான் தெரிய வேண்டும். ஒரு வேளை அவருக்குக்கூட அது தெரியாமல் இருக்கலாம். மனித மனதின் சிக்கல்கள் அவ்வளவு நுண்மையானதுதானே!

— பொதுவாக அவரைப் பற்றிய உங்கள் கருத்தென்ன?

— ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு தடவை, ஏதோ சம்பந்தமில்லாத நாடக நூல் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது எது தூண்டியதோ, இவர் நினைவு வந்து, அந்தப் புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்க வெற்றிடத்தில் இப்படி எழுதினேன்:

'இந்த மேதையின் படைப்புகளில் ஒவ்வொரு பாராவிலும் நான் எதையாவது காணத் தவறுவதில்லை. அவருடன் நேரும் சிறு சிறு சந்திப்புகளில்கூட எதையாவது கனமானதைச் சுமந்து வந்தே இருக்கிறேன்.'

— அப்படியானால் இது வெகு இயல்பாக, எந்தத் தேவையும் நிர்ப்பந்திக்காத போது வந்த மன நெகிழ்ச்சி மிக்க மதிப்பீடு என்றே கொள்ள வேண்டும்.

—உண்மைதான். இப்போதும் எனது நிலை அதுதான்.

— இவ்வளவு மரியாதை வைத்திருந்தும், சமயங்களில் கொஞ்சமோ அதிகமோ முரண்பட நேர்ந்துவிடுகிறதல்லவா?

—ஆமாம். அதுதான் கருத்தியல் நாகரிகத்தின் அவலம். குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை என்று அணுசரித்துப் போய்விட முடியாத பலவீனம்.

என்னதான் மேதை என்கிற மரியாதை இருந்தாலும், எந்த மேதையுமே முழுமையாக இருந்துவிட வேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை. அவர்களது 'ஓரஞ்சாரம்' உடைவுகொண்டும் காயம் பட்டும் இருக்கலாம் என்ற அறிவு இருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. அப்படி ஏதாவது கண்ணில் பட்டுவிடும் போது பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமலும் போய்விடுகிறது.

1993 சுபமங்களா நாடக விழா, 'கவிதையில் நிகழ்வுப் போக்குகளும் எதிர்பார்ப்புகளும்' என்ற கருத்தரங்கில் கவிஞர் இன்குலாப், ஞானக்கூத்தன், விக்ரமாதியன் ஆகியோர் கட்டுரை வாசிக்க, தலைமை வகித்த இவரோ கவிஞர் இன்குலாப் கட்டுரையை, அது வெறும் manifesto என்று ஒற்றை வரியில் ஒதுக்கிவிட்டு, மற்ற இருவர் கட்டுரைக்கும் போனது ஒரு திட்டமிட்ட விஷமத்தனமான கருத்தியல் அராஜகம் என்ற எண்ணத்தை மாற்ற

கவிதாசரன்

றிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. என்ன செய்யலாம் சிசால்லுங்கள். ஒரு ஆட்டிடையன் வாழ்க்கை கிடைத்திருந்தால் எவ்வளவோ நிம்மதியாக இருந்திருக்கும்.

— அப்படியெல்லாம் பேராசைப் படவேண்டாம். நீங்கள் எதுவோ, அதுவாக இருந்துதான் இந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கழிக்க வேண்டும். இனிமேல் ஆட்டிடையன் வாழ்க்கையெல்லாம் சித்திக்கப் போவதில்லை.

—அது சரிதான்.

— சரி, நாடகத்திற்கு வருவோம். 'மனுஷா மனுஷா' நாடகத்தில், தனது பொய்யான மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் துடிக்கும் அரசன், அதற்கு விலையாகத் தன் மனைவியை வெட்டியெறியும் அளவுக்கு வந்துவிடுகிறான். இதற்கு அச்சாக நிஜத்தில் அரசனுக்குப் பதிலாக அரசிகளைச் சுட்டினீர்கள். ஆனால் உங்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்த போது சில அரசர்களே நினைவுக்கு வந்தார்கள்.

—அப்படியா? எங்கே சொல்லுங்கள்.

ஜீவராம் சுந்தர் கவிதைகள்

1.

காற்றுசூடப் புகமுடியாமல்
மூடியிருக்கிறது என் அறை.
தனிமை தாள முடியவில்லை.
இருளில் தட்டுத் தடுமாறுகின்றன கால்கள்.
வெளி இழுக்கிறது.
கதவுகளைத் திறக்கிறேன்.
தாக்குகிறது வெறுமை.
கதவுகளைத்
திறந்து கொண்டே யிருக்கிறேன்.

2.

இருளால் மூடப்பட்டிருக்கிறது சாலை.
தவளைகளின் இரைச்சல்
நரம்புகளை ஊடுருவுகிறது.
குடைகளை மீறி மனிதர்களைச்

சில்லென்று ஸ்பரிசிக்கிறது மழை.
 மின்னல் வழிகாட்டுகிறது
 உற்ற தோழனாய்.
 குறுக்கே மல்லாந்த மரங்களை
 அப்புறப்படுத்தி
 இலக்கை நோக்கிச் சகபயணிகள்
 வேகமாக முன்னேறிச் செல்கின்றனர்.
 மழையையும்
 இருட் சாலை அழகையும்
 பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.

3.

‘எப்படி இருப்பே
 தெரியுமாடா...’
 அக்கா ஆரம்பித்த விதமே
 அலாதியாயிருந்தது.
 ‘நாந்தான் தூக்கிப்பேன்
 நாந்தான் தூக்கிப்பேன்னு
 நானும் பவானியும் சண்டை போடுவோம்.’
 கண்கள் விரிய
 கடந்த காலத்தில் வசிக்க ஆரம்பித்தாள்.
 சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டே
 என்னைப் பார்த்தபடி
 ‘ஏன்டா இப்படி ஆயிட்டே?...’
 கேள்வியை முடிக்காமலேயே
 நகர்ந்து போனாள்.
 எனக்கு இரண்டிரண்டாக
 எல்லாம் தெரிய...

4.

போதையின்பாற் பட்டதாகவே
 கழிகிறது நம் காலம்.
 நான் குடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
 நீ எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாய்.

க. ரவி

மழை

மழையில் நனையும் பிரியம்
 விட்டுப் போகவேயில்லை.
 நனைய விரும்பிய
 நாட்கள் போக,
 விரும்பாத நாட்களிலும்
 ஒதுங்க இடமில்லாது
 நனைந்திருக்கிறேன்.
 விஸ்வநாதனின் மாந்தோப்பில்
 அவள் என்னிடம் நனைந்தது
 கூட ஒரு மழை நாளில்தான்.
 ஒவ்வொரு மழை நனைப்பும்
 ஆத்ம சுத்தி தர,
 மாந்தோப்பு மழை நாள்
 மட்டும்
 என்றென்றும் எனக்குள்
 கனன்ற படி.

கவித்துவன்

வரலாற்றுப் பாதையில்

நீ ராமனைப் போல்
 அழகாய் இருந்தாய்;
 சூரியனைப் போல்
 பளபளத்திருந்தாய்;
 விண்மீன்களைப்போல்
 ஜொலித்திருந்தாய்.
 உன் யுவதிகள்
 தேவதைகளைப் போல்
 மின்னிக் கொண்டிருந்தனர்,
 ஒரு வகையில் உனக்கு
 லாபமாய்.

இவைகளுக்கு மேல் நீ
 தந்திரியாக இருந்தாய்;
 தர்மங்களைப் புதைத்துவிட்டு
 தர்மங்கள் இயற்றினாய்.
 வர்ணாசிரம நகங்களை
 யுகங்களுக்கும்கூட உன்னால்
 நீட்ட முடிந்தது.
 உன் சூழ்ச்சி வலையின்
 சூத்திரத்தில்
 நாங்கள் சூத்திரர்கள்.
 காலங்காலமாய்
 எங்கள் உழைப்பில்
 நீ கொழுக்கவும்
 உனது கொழுப்பில்
 நாங்கள் மிதிபடவும்
 ஒரு வரலாறு
 படைத்திருந்தாய்.
 ஆனால்
 நீ படைத்த வரலாற்றில்
 எங்கேயுமே தென்பட்டதில்லை
 நீ ஒரு மனிதனாய்!

நிஷா

பயணங்களுக்கு மத்தியில்

ஏதுவாய் குழைந்திருக்கிறது இன்று?
 எத்தனை வருடங்கள் கழித்திருக்கும்?
 நினைவில் பளிச்சிடுவது
 அந்தக் கொய்யா மரமும்
 இவளின்
 கொட்டைகொட்டையான கையெழுத்தும்.
 ஒருமுறை எனக்கென ஹோம் ஒர்க்
 எழுதித் தந்திருக்கிறாள்.
 மாரிமுத்து வாத்தியாரிடம் பிரம்படி
 வாங்கியது வேறு விஷயம்.
 ஒழுங்காய்ப் படித்து ஒப்பித்தால்

கவிதாசரண்

பலப்பம் பரிசுண்டு.

மாரியம்மன் கோவில் திருவிழாவிற்கு
கைபிடித்துப் போயிருக்கிறேன்.

வாங்கித்தந்த பஞ்சமிட்டாய்

இன்று தித்திக்கிறது நாக்கில்.

ரெண்டு வயசு அதிகமானாலும்

முறைப்பெண் என்பதால்

பெயர் சொல்லித்தான் கூப்பிடுவேன்.

பெயரையும்

மறந்து தொலைத்தாயிற்று.

சிதில்மடைந்து போன உறவுகள்.

நெருப்புக் கங்குகளாய் சுட்ட

பழைய அனுபவங்கள்.

எல்லாவற்றையும் உதறிக்கொண்டு

ஒதுங்கி

தனித்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

முகவரி தேடி

இன்று வந்திருக்கிறாள்

ஞாபகமுட்டுவதற்கு,

மெருகேறிய கன்னத்துடனும்

குழந்தையுடனும்.

சினேகம் ததும்பும் விழிகளைப் பார்த்து

என்னதான் பேசுவது?

இன்னும் மரித்திராத பழைய நினைவுகள்

அவளுக்குள்ளும்

ஒடிக்கொண்டிருக்கக்கூடும்.

அவசியம் ஊருக்கு வரச்சொல்லிவிட்டு

விடைபெற்றுப் போகிறாள்.

போகவே மாட்டேன் நான்.

கொஞ்சம்

தொலைவிலேயே இருப்போம்.

ஞாபகங்களை எப்போதாவது

புதுப்பித்துக்கொண்டு.

தலித் பிரச்சினையும் இரண்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும்

—ஜெயந்தன்—

(—இது, 'சாரதா' இதழ்- அதில் வெளியிட நினைவூட்டுக் கடிதம் எழுதிப் பெற்ற கட்டுரை. வெளியீட்டுக்கு ஒன்றை ஏற்கவும் தள்ளவும் இதழாசிரியருக்குள்ள உரிமை கேள்விக்கப்பாற்பட்டதுதானே. 'கவிதா சரண்', கட்டுரையாளரின் விமர்சிக்கும் உரிமையை மதிக்கிறது. ஆ-ர்.)

எடுத்த எடுப்பில் தமிழ்ச்செல்வன் சொல்கிறார்: 'ஒரு விஷயம். தலித்களையே அப்பர் மிடில்கிளாஸ், லட்சாதிபதிகள், கோடஸ்வரன்கள் கூட இருக்காங்க.'

உண்மையில் தூக்கிவாரிப் போட்டது எனக்கு. ஒரு தடவை சொன்ன 'இவரது வார்த்தைகளே இவரது தொண்டையை ஏன் அடைக்கவில்லை' என்ற வாக்கியந்தான் நினைவுக்கு வந்தது.

'தலித்து'களில் லட்சாதிபதிகள், கோடஸ்வரர்களா? இவர் எங்கிருந்து பெற்றார் இதற்கான புள்ளி விவரங்களை? அல்லது தானாகவே கண்டு தெளிந்தாரா?

டாடா, பிரலா, டால்மியா தொழிற்சாலைகளுக்குப் பக்கத்திலேயே கருப்பன், சின்னான், அம்மாசியின் தொழிற்சாலைகள் எழுந்து விட்டனவா? பஜாஜ், கடாவ், பாம்பே டையிங் பங்களாக்களுக்கு முன்னாலேயே பிளாவடியின், பானையத்தின், பரமுவின் மாளிகைகள் எழும்பி நிற்கின்றனவா? ஸ்டாண்டர்ட் மோட்டார் 'சேர்மேன்' பதவியை முத்தையா செட்டியாரிடமிருந்து பிடுங்கி தன்னிடம் தரும்படி தருமு அரசியல் தூது அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறாரா? ஆதித்தனார் குடும்பப் பத்திரிகைகளுக்குப் போட்டியாக வீரபத்திரன் குடும்பத்தார் நடத்தும் பத்திரிகைகள் மார்க்கெட்டில் வந்துவிட்டனவா? டி. வி. எஸ்., டி. டி. கே., கருமுத்து, வி. ஜி. பி. என்று வாணிபத்தில். கருணாநிதி, ஜெயலலிதா, மூப்பனார் என்று அரசியலில். ஆனந்தவிகடன், கல்கி, குமுதம், இதயம் பேசுகிறது, தினமணி, தினமலர், இந்து, சோ என்று மாத, வார, தின இதழ்களில்- நாகப்பன், மொட்டையன், மாதய்யன், முருகன், தோப்ளான், சடையப்பன் வரவு கண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களா? யாரைச் சொல்ல வருகிறார் இவர்?

இருக்கலாம் அங்கே ஒருவர் — இங்கே ஒருவர் என்று ஒரு நூறு பேர். இருபது கோடி தலித் மக்கள் தொகையில் (22.5%) இது எந்தக் கணக்கில் சேர்த்தி?

இது பொறுக்க வில்லையா தமிழ்ச்செல்வனுக்கு? இந்த அளவு கூட அவர்கள் மேலே வந்திருக்கக் கூடாது என்று சொல்கிறாரா? வள்ளுவன் ஒரு உதாரணம் சொல்கிறான்: 'வன்பாற்

கவிதாசரண்

கண் வற்றல் மரம் தளிர்ந்தற்று' என்று. பாலையில் கூட எங்காவது ஒரு வற்றல் மரம் நிற்கும். அது ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சி. Accident. அப்படித்தான் 90 கோடி மக்கள் வாழும் இந்தியாவில் ஒரு நூறு அல்லது இருநூறு தலித்துகள் பொருள் வசதி பெற்றிருப்பதும் அவர்களுக்கு அடைக்கப்பட்டிருந்த - அடைக்கப்பட்டிருக்கும் சகல வழிகளையும் கணக்கெடுக்கும் போது இதுவும் Accidental தான். விதிவிலக்குதான். விதிவிலக்கையே எப்படிப் பொது விதியாய்ப் பார்க்கிறார் த. செ.

'அப்பர் மிடில் கிளாஸ் தலித்துகள்' என்கிறார். யாரைச் சொல்கிறார்? IAS, IPS போன்ற முதல் நிலை அதிகாரிகளைச் சொல்கிறார். சரி, இவர்கள்தான் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்? அவர்களைப் பற்றிய புள்ளி விவரங்களையும் பார்த்துவிடுவோம்.

பத்திய அமைச்சரவைத் துறை- 7.18%.

மத்திய சுயஆட்சி துறை அலுவலகம்- 6.64%.

பொதுத்துறை நிர்வாகம்- 4.51%.

அதாவது 22.5%. தலித்துகள் இன்னும் எந்தத் துறையிலும் 7.18 விழுக்காட்டைத் தாண்டவில்லை. இதுபோல் புள்ளி விவரங்கள் ஏராளம் இருந்தாலும், ஒரே ஒரு 'சுவாரஸ்யமான புள்ளி விவரத்தை' மட்டும் பார்ப்போம்.

1) பல்வேறு துறைச்செயலர்கள், 2) மாநில தலமைச் செயலர்கள், 3) உச்சமன்ற நீதிபதிகள், 4) உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள், 5) மாவட்ட நீதிபதிகள், 9) மாவட்ட ஆட்சியர் (கலெக்டர்கள்) மொத்தப் பதவி 4610. இதில் பார்ப்பனர் மட்டும் எவ்வளவு தெரியுமா? 3120. குறிப்பாக கலெக்டர்கள் 3300 பேரில் பார்ப்பனர் 23/6. அதாவது 72%. அதாவது மக்கள் தொகையில் 3.5 விழுக்காடு இருக்கும் பார்ப்பனர் அனுபவிக்கும் கலெக்டர் பதவிகள் 72%. (3 ஆண்டுகளுக்கு முன் கிளாஸ் ஒன் ஆபீஸர்ஸ் அசோசியேஷன் மண்டல் கமிஷன் அமுலாக்கத்திற்கு எதிராகப் போட்ட தீர்மானத்தின் குட்சமம் இப்போது புரியும்.) ஆக, மீதியுள்ள 28 விழுக்காட்டை, மீதியுள்ள 96.5%. முற்பட்டோர், பிற்பட்டோர், தலித்துகள் பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் தலித்துகள் எவ்வளவு பேர் இருப்பார்கள்? மீண்டும் கேட்கத் தோன்றுகிறது. இந்தத் தொகையா உறுத்துகிறது த. செல்வன் கண்களை?

ஒரு இனத்தின் 'நிலை' பற்றிப் பேசும் போது விகிதம் எவ்வளவு என்ற கணக்கு வேண்டாமா?

ஓர் இலக்கியவாதியான இவர் கேட்கிறார்: 'இந்த லட்சாதிபதிகள், கோடஸ்வரர்கள், அப்பர் மிடில் கிளாஸ் தலித்துகள் பற்றி எழுதினால் அது என்ன இலக்கியம்? அதையும் தலித் இலக்கியம் என்றா சொல்வது?'

சரி, ஒரு வாதாடும் வசதிக்காக மேற்படி தலித்துகளை மிக்க பொருள் வசதி கொண்டவர்களாகவே எழுத நேர்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். அது தலித் இலக்கியம் அல்லாமல், பார்ப்பனர் இலக்

கியமாகவோ அல்லது சோசலிஸ இலக்கியமாகவோ ஆகுமா?

பொருள் மேம்பாடு கொண்டாலும், இன்னமும் தலித் தனது சமூகத்தின் ஒரு அங்கம்தானே. தனது சமூகத்தினோடான உறவை அறுத்துக்கொண்டா விடுகிறான்? முடியுமா? அவன் ஓர் அதிகாரி என்றாலும், அவனது அண்ணனுடன் மாமனும் மச்சானும் இன்னமும் கி.மு. நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த தலித்துகள் தானே? இவனுடைய புதிய நிலைக்கும் அவர்களது பாரம்பரிய நிலைக்கும் இடையே எழுகின்ற 'முரண்பாடே' தலித் இலக்கிய கருப் பொருள் தானே? இவன் தனது பெண்ணை எங்கே கொடுப்பான்? எங்கே பெண் எடுப்பான்? இது தலித் பிரச்சினை இல்லையா என்ன?

பொருளாதார சமத்துவத்தில் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்ற 'கிளிப்பிள்ளை'த் தத்துவத்தையே இன்னமும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாரா த. செ.? பொருளாதார சமத்துவத்திற்கான சாத்தியப் பாடுகள் தற்போது எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்ற கேள்வி ஒரு புறமிருக்கட்டும். புத்தகங்களுக்குள்ளும், அறிக்கைகளுக்குள்ளும் பதித்த கண்களை, எதிரே நிற்கும் எதார்த்தத்தைப் பார்க்க வெளியே எடுக்கவே மாட்டார்களா இவர்களைப் போன்றவர்கள்?

குடிதாங்கி கிராமத்தில் பிறந்த ஒரு IAS அதிகாரி பணி ஓய்வு பெற்று, சொந்தக் கிராமம் வந்து மரணம் எய்தியிருந்தால் 3 வருஷங்களுக்கு முன் அவரது பிணம் சுடுகாட்டிற்குப் போயிருக்குமா? அவரது வீட்டு கொல்லையில்தானே புதைக்கப்பட்டிருக்கும்? இப்போதும் கூட, பெரும் போராட்டத்திற்குப் பிறகு, டாக்டர் ராமதாஸ் போன்றவர்கள் நானாச்சு என்று வந்து விடுகிற போதும் பெரும் போலீஸ் பாதுகாப்போடுதானே ஒரு பிணம் 'வன்னியர்' வீதி வழியாக சுடுகாடு போகிறது?

இதுவரை களிமண் சிலையாகச் செய்து கும்பிட்டு வந்தவர்கள், அதைக் கல்லில் வடித்துக் கும்பிட முனைவதில் என்ன பொருளாதாரச் சிக்கல் இருக்கிறது? பின் எதற்காக குறிஞ்சா குளத்தில் காந்தாரியம்மனை கல்லில் வடிக்க முற்பட்டதற்காக நான்கு தலித்துகள் கழுத்து அறுக்கப்பட்டது?

25 - 4 - 93 கல்கி இதழில், பெங்களூர் தாமல் கண்ணன் என்பவர் கேட்ட ஒரு கேள்வி:

"பதன்லால் என்னுமிடத்தில் கோயிலில் நுழைய முற்பட்ட தற்காக 'ஹரிஜனங்கள்' மூவர் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டனரே? இதைப் படித்ததும் இந்துமதம் பற்றி உங்களுக்கு என்ன எண்ணம் தோன்றிற்று?"

இதற்கு 'கல்கி' சொன்ன அம்மாஞ்சி பதில் இருக்கட்டும். எனது கேள்வி, இந்த பதன்லால் கோயிலுக்குள் ஒரு தலித், மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே உள்ளே நுழைந்திருக்க முடியுமா?

தமிழ்ச்செல்வன் தொடர்ந்து அதே பத்தியிலேயே கேட்கிறார்: 'செருப்புக் கடையில், அநேகமா விதிவிலக்கு இல்லாம, எல்லா

தொழில்களிலேயும் பிராமணர்கள் வேலை செய்யறாங்க இப்ப. அந்த பிராமணன் தலித்தா அல்லது பிராமினா? எதில சேப்பிங்க அவனை?"

அடக் கொடுமையே! இப்படியும் கூட ஒரு மேலோட்டமான 'காற்றில் மிதக்கும்' பார்வையா? முதலில் பிராமணர்கள் விதிவிலக்கு இல்லாமல் எல்லா தொழில்களையும் செய்கிறார்கள் என்பதே அபத்தம். பிராமணன் செருப்புக் கடையில் இருக்கலாம். ஆனால் செருப்பு தைக்கிறானா? டேனரியில் வேலை செய்கிறானா? பெட்டிக்கடை வைத்திருக்கலாம். ஆனால் வீதி கூட்டுகிறானா? சாக்கடை தள்ளுகிறானா? துணி வெளுக்கிறானா? பிணம் சுடுகிறானா? த.செ. எப்படி பிராமணர்கள் விதிவிலக்கில்லாமல் எல்லா தொழில்களையும் செய்வதாகச் சொல்கிறார். இது என்ன வகை வக்காலத்து ஐயா?

அது போகட்டும். ஒருவன் 'செருப்புக் கடையில்' வேலை செய்தாலே அவன் தலித்தா? த.செல்வன் தன் வாத வசதிக்காக சரித்திரத்தை எவ்வளவு சுலபமாக மறந்து போகிறார்? ஒரு இருண்ட காலமல்லவா தலித்துகளின் சரித்திரம். இங்கே சரித்திரத்தில் இரண்டு இனங்கள்தானே உண்டு. சுரண்டும் இனம் - சுரண்டப்படும் இனம், அடிக்கும் இனம் - அடிவாங்கும் இனம், ஒடுக்கும் இனம் - ஒடுக்கப்படும் இனம், அவமானப்படுத்தும் இனம் - அவமானப்படும் இனம். இதில் முன்னது எல்லாம் தலித்துகள், தவிர்ந்த சகல ஜாதியாரும். பின்னது தலித்துகள். இப்போது மற்ற ஜாதிகளில் உள்ள ஏழைகளைக் காட்டி 'இவர்களும் பாவப்பட்டவர்கள்தானே' என்று கேட்டால் சரித்திரத்தில் தலித்துகள் சிறந்திய ரத்தத்திற்கு யார் பரிகாரம் செய்வது?

மற்ற ஜாதிகளிலும் ஏழைகள் இருக்கிறார்கள்தான். ஆனால் அவர்கள் ஏழைகள் மட்டுமே. ஆனால் தலித் ஏழைக்குப் பின்னால் பல 'பிளஸ்கள்' உண்டு. அவன் ஏழை + வஞ்சிக்கப்பட்டவன் + தாழ்த்தப்பட்டவன் + சகிக்க வொண்ணா அவமானங்களைத் தாங்கி நிற்கிறவன். இன்னும் + + + மற்ற ஜாதி ஏழைகளாலேயே நொறுக்கப்படுபவன்.

கல்கி பத்திரிகை அப்பாவி போல அடிக்கடி ஒரு கேள்வி கேட்கும்: 'எங்கள் மூதாதையர்கள் தவறு செய்திருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது?' என்று.

என்ன செய்வது. அப்பன் பட்ட கடனை மகன்தான் அடைக்க வேண்டும். அப்பன் சொத்தை அனுபவிக்கவில்லையா நீ? அவன் சுரண்டிக் கட்டிய வீட்டில்தானே குடியிருக்கிறாய் நீ? அவன் கொளுத்திய நெருப்பில் தானே இன்னமும் குளிர்காய்கிறாய் நீ?

இன்னமும் மகாத்மா, ஃபூலே, பெரியார், அம்பேத்கர் ஆகியோர் போர் தொடுத்த பின்னும் 'ஜாதி இந்து'க்களுக்குத் தானே சலுகைகள்?

தமிழ்ச் செல்வனின் கிராமத்தையே எடுத்துக் கொள்ளுவோம்.

ஒரு உயர்ஜாதி ஏழை, ஒரு ஏழை தலித் —இரண்டு பேரும் ஒரு காப்பிக் கடைக்குப் போய் 'பசிக்கிறது. ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுங்கள். பதிலுக்கு மாவரைத்துக் கொடுக்கிறோம்' என்று கேட்டால் யாருக்கு சாப்பாடும் மாவரைக்கும் வாய்ப்பும் கிடைக்கும்? தலித்தை மாவரைக்க விட்டால் அடுத்த நாள் அந்த காப்பிக்கடை நடக்குமா? —ஏன் இருக்குமா என்பதே சந்தேகம்.

இவ்வளவு சாதாரணமான எளிமையான, பேனா பிடிக்க முடிவெடுத்து விட்டவனின் முதல் பார்வையிலேயே பட்டுவிடக் கூடிய விஷயம், இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரியரான தமிழ்ச் செல்வனுக்கு எப்படி தப்பியது? என்ன கோளாறு? உள்ளூர் நின்றாட்டும் 'சுயஜாதி அபிமானமா?' அல்லது தனது அரசியல் களத்தின் ஆணையா? நீ சுயமாகப் பார்க்கவும் சிந்திக்கவும் தெரியாதவன் என்று உலகம் நினைத்தால் நினைத்துக் கொள்ளட்டும். நீ நாங்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததையே சொல்லிக் கொண்டிரு என்ற கட்டளையா?

தமிழ்ச் செல்வனின் சுயஜாதி அபிமானம் அல்லது தலித்துகளின் மீதான உள்ளூறையும் வெறுப்பு இவற்றிற்கு என்ன சாட்சியம் என்று என்னிடம் கேள்வி கேட்கப்படலாம். அவர் வார்த்தைகளும் வாக்கியங்களும் தான் சாட்சியம்.

'தலித் இலக்கியம் தலித் இலக்கியம்னு பேசறவங்க இப்ப அதி கமாயிட்டாங்க.'

அதாவது யாராவது ஒன்றிரண்டு பேர் பேசிக் கொண்டிருந்தால், இவருக்கு மனச்சங்கடமில்லை.

'கூச்சல் போட்டா போதுமா?' 'ஆ, ஊன்னு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி மத்தவங்கள திட்டினாப் போதுமா?' 'சும்மா கூச்சல் போடுறத விடுங்க.' பேராசிரியர் சில பேர் அங்கங்கே கருத்தரங்கு நடத்தறாங்க. காச்சு மூச்சுன்னு கத்தறாங்க.' 'மத்தவங்கள திட்டறாங்க'. அவங்க மண்டையில் இருக்கறத மத்தவங்க மண்டையில் திணிக்கப் பாக்குறாங்க.' 'வீண் சண்ட இடெல்லாம்.;

தலித் இலக்கியத்தின் செயற்பாடுகள் குறித்து இவருடைய Reactions இப்படிபிருக்கக் காரணமென்ன? இவர் ஏன் அவர்கள் வாத்திற்குக் காது கொடுக்கக்கூட விரும்பவில்லை?

இவரே கொஞ்சப் தள்ளி, ஆப்ரிக்காகாரன் கவிதையைக் காட்டி பேசும் போது மட்டும் 'இந்த எதிர்ப்புக் குரல் - கலகக்குரல் இந்த நாட்டுல காலங் காலமா ஒடுக்கப்பட்டவங்க சார்பில ஒலிக் கணும் என்று சொல்கிறார்.'

'கலகக்குரல்' எப்படியிருக்கும்? அது வீணையின் தந்தி ஹீன்ஸ்வரத்தில் அழுவது போலவா இருக்கும்? அது ராணுவ டிரம் போல, பறை முழக்கம் போல அதிரத்தான் செய்யும். அது நிச்சயம் காச்சு மூச்சு கத்தல் அல்ல. கூச்சல் அல்ல. வீண் சண்டையல்ல. ஆனால் ஒருவர் அந்த கலகக்குரலை இப்படியெல்லாம் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டால், அப்போதுதான் நினைக்க வேண்

டியிருக்கிறது, 'உள்ளே இருக்கு விஷயம்' என்று, —மனச்சாய்வு வேலை செய்கிறதென்று.

ஒரிடத்தில் ரொம்பக் கரிசனமாக, 'சும்மா கூச்சல் போடுறத விட்டுட்டு எழுதுங்க; பேசுனது போதும். சீரியஸா படைப்புகளை முன் வையுங்க' என்று சொல்கிறார்.

இவரென்ன, ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு இனத்தின் 'விடுதலை' இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்று மட்டுமே என்று நினைக்கிறாரா?

மார்க்ஸிஸத்தை மார்க்ஸிஸ்டுகள் இலக்கியத்தின் மூலம் மட்டும்தான் சாதிக்க முனைந்தார்களா? அவர்களிடம் யாராவது 'பேசினது போதும். கூட்டம் போட்டது போதும். போயி சீரியஸா மார்க்ஸிசப் படைப்புகளை முன் வைங்கப்பா' என்று சொன்னார்களா? பிரச்சினைகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்ல இலக்கியமும் ஒரு கருவி, அவ்வளவுதானே? அப்புறம் எத்தனை களங்களில், எத்தனை அணிகளாக, கடைசியாக வன்முறை புரட்சி உட்பட — எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது?

'பேசுறவங்ககிட்ட இருந்து எத்தனை பெரிய படைப்பு, எவ்வளவு பெரிய படைப்பு வந்திருக்கு?' என்று கேட்கிறார். பேசுகிறவர்களிடம் இவர் ஏன் இலக்கியப் படைப்புகளை எதிர்பார்க்கிறார்? பேசுபவன் நோக்கம் நேரடியாக விளக்குவது.

கலையின் மூலம் பேச இலக்கியவாதி தனியாக வருவான். (ஒருவேளை ஒன்றிரண்டு பேர் பேசுபவர் மத்தியிலிருந்தும் கூட.) ஏனென்றால் இலக்கியம், 'காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலை மலர்ந்துவிடும்' காதல் நோயல்ல. அது தாய்க்கோழி 22 நாள் உட்கார்ந்து, புரட்டிப் புரட்டி வைத்து, வெப்பம் கொடுத்து பொறுமையாக அடைகாத்த பின் வெளியே வரும் கோழிக் குஞ்சு. இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் இது தமிழ்ச்செல்வனுக்குத் தெரியாத விஷயமும் அல்ல. இதே பேட்டியில் (இதழ் 6, பக்கம் 21) சொல்கிறார்: "வெறுமனே சம்பவங்களைத் தொகுப்பதல்ல எழுத்தாளனின் வேலை. சம்பவங்களிலிருந்து அந்தக் காலகட்டத்தின் மனநிலையையே பிடிச்சாகணும். அகவயமான பல விஷயங்களைப் பிடிக்கணும். அந்தக் கால கட்டத்தின் மக்களை, அவங்களோட உணர்வுகளைப் புரிஞ்சுக்கணும். அந்தக் காலத்தின் ஆத்மாலை உணராமல் நம்மால் என்ன எழுதிடமுடியும்?"

உண்மையில் இதை, அவர் சுதந்திரப் போராட்ட வரலாறு பற்றிய பேச்சின் போது சொன்னாலும், நிகழ்கால சம்பவங்கள் பற்றி எழுதுகிற போதும் இதே கவலைகளைத்தான் அவர் கொள்வார் என்று நம்புகிறேன்.

தவிர, இப்போதே நீங்கள் ஏன் எழுதவில்லை என்கிற கேள்விக்கு சரித்திரமே தருகிற பதிலும் உண்டு.

அம்பேத்கர் தலித் இயக்கத்தை மேலெடுத்து அதன் உச்சத்திற்கே அதைக் கொண்டு சென்ற போதும், அந்தக் கால கட்டத்தில் —தலித் இலக்கியம் என்று ஒரு கவிதை கூட எழுதப்பட

வில்லை. அவருக்குப் பின், அவர் துவக்கி வைத்துவிட்டுப் போன பள்ளியிலிருந்து வந்த மாணவர்கள்தான் 'தலித் இலக்கியத்தை' இடியாக முழுக்கினார்கள்.

அதேபோல் தமிழில் தலித் இலக்கியம் அதன் முழு வன்மையோடு வெளிவர சிறிது காலம் ஆகலாம். தமிழ்ச்செல்வன் அதுவரை பொறுமை காட்டத்தான் வேண்டும்.

'தலித்துகளாக இருப்பவர்கள் மட்டும் தான் தலித் இலக்கியம் படைக்க முடியும் அப்படின்னு ஒரு கருத்து இருக்கிறதே?' என்ற கேள்விக்கும் எதிர்மறையாகவே பதில் சொல்கிறார்.

இங்கே ஒரு விஷயத்தை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

தலித்துகள்தான் தலித் இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்பது தலித் கருத்தியல்வாதிகள் அனைவரின் கருத்தல்ல. அப்படி யாரும் யாரையும் வற்புறுத்தியதாகவும் இல்லை.

ஆனால், பொதுவாக இக்கருத்து நிலவுகிறதென்பதும் உண்மை. அவர்கள் வாதத்தில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதும் உண்மை.

அநேக தலித் அல்லாத தலித் ஆதரவு எழுத்தாளர்கள் நிலைப்பாடு ரொம்பவும் மேலோட்டமாகவே இருக்கிறது. பல போலிகளும் இருக்கிறார்கள். சிலர் கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு பல்படி அடித்து விடுவார்கள் என்பதும் தெரிகிறது. சிலர் வந்து புகுந்து கொண்டு குட்டையைக் குழப்புகிறார்கள், இந்திரா பார்த்தசாரதி போல. அவர் வெண்மணிக் கொடுரத்தைக் கொண்டு போய் ஃபிராய்டின் காலடியில் சமர்ப்பித்தார் அல்லவா.

இந்திரா பார்த்தசாரதி வரிசையில் சமீபத்திய ரொம்பக் கனமான புதிய சேர்க்கை சு. சமுத்திரம்.

இவரும் 'வாசுகி' 16-4-93, 1-5-93 ஆகிய இரண்டு இதழ்களில் தலித், - தலித் இலக்கியம் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்.

தலித் என்றதும் இவர் சும்மா, தனது கதைகள், பா. செயப் பிரகாசம், இன்குலாப், பொன்னீலன், சின்னப்பப் பாரதி என்று துண்டுதுண்டாக இரண்டிரண்டு வரிகள் எழுதி கதையடிப்பதிலிருந்தே இவருக்கு தலித் பிரச்சினை பற்றி எந்த ஆழமான ஞானமும் இல்லை, தலித் பிரச்சினை பற்றிய கருத்துச் செறிந்த புத்தகங்களுையோ கட்டுரைகளையோ இவர் படித்து அறியாதவர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

தவிர இந்த இரண்டு வார கட்டுரை முழுவதும் தலித் என்ற சொல்லை 'தலித்' என்று தவறாக எழுதிக் கொண்டே போகிறார். தமிழில் தலித் என்ற சொல் குறைந்தபட்சம் லட்சம் முறைகளரவது அச்சாகியிருக்கும். குறைந்தது ஒரு இருநூறு தடவையாவது இவர் கண்ணில் பட்டிருக்கும். காதிலும் விழுந்திருக்கும். இருந்தும் இரண்டு வாரமும் தலித் தலித் என்றே எழுதுகிறார். இரண்டாவது வார தலைப்பே 'தலித் இலக்கியம்தான்'.

இதிலிருந்தே இவரது தலித் பற்றுதல் பற்றி நமக்கு சந்தேகம்

வந்துவிடுகிறது. ஏனென்றால், உளவியல் கூற்றுப்படி ஒருவனுக்கு ஒரு பெயர் மேல் வெறுப்பு இருக்கும் போதுதான் அது மறந்து போகிறது அல்லது திரிந்து வருகிறது.

தலித்துகள் பற்றிப் பேசத் தனக்கும் பல அழைப்புகள் வந்ததாகவும், தன்னையும் ஒரு 'தலித்' இலக்கியவாதியாக சேர்த்துக் கொண்டதை 'சாகித்ய அகாடமி' கௌரவத்தைவிட மிகப் பெரிய கௌரவமாகக் கருதுவதாகவும் சொல்லும் இவர் அடுத்த பத்தியிலேயே எழுதுகிறார்: "ஆனாலும் தலித்துகள் என்று கருதப்படாத பணையேறிகள், மீனவர்கள், நாவிதர், குயவர், கொல்லர், வண்ணார், உயர்சாதி கூலித் தொழிலாளர்கள் பற்றி எழுதும் படைப்புகளும் தலித் வகை என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு நியாயமான வாதம். ஒரு கிராமத்து கோவிலில் அர்ச்சகராக இருந்து அநாதரவாய் வாழும் ஒரு பிராமணக் குடும்பமும் தலித்தே என்பது இன்னொரு இடைச்செருகல். இதிலும் 'நியாயம்' இருக்கிறது."

எப்படி இருக்கிறது சு.சமுத்திரம் நியாயம்? 'அய்யா, நாங்கள் படுகிற பாடுகளைக் கொஞ்சம் மேடையில் வந்து பேசங்கள்' என்று கூப்பிட்டால், இவர் 'இதோ வந்துட்டேன். என்னையும் உங்க லிஸ்டுல சேர்த்துக்கங்க' என்கிறார். (ஒருவேளை 22.5 விழுக்காட்டிலேயே தனக்கும் பதவி உயர்வு வேண்டும் என்கிறாரா?)

அதோடு பக்கத்து இலைக்கும் கொஞ்சம் பாயசம் சிபாரிசு. 'ஒரு கிராமத்து கோவிலில்... பிராமணக் குடும்பமும் தலித்தே.' அந்த வாரத்து தலைப்பே 'ஏழை பிராமணரும் தாழ்த்தப்பட்டவர்தான்'.

அதாவது குதிரை கீழே தள்ளியதோடு குழியும் பறித்ததாம். இதில் இன்னொரு வேடிக்கை — இந்த 'ஒரு கிராமத்து கோவிலில், 'நீதிநெறி விளக்கத்தில், கடைசியில் இதிலும் 'நியாயம்' இருக்கிறது என்பதில் நியாயத்திற்கு மேற்கோள் குறியிடுகிறார். கொட்டேஷன் மார்க்குகள் இரண்டு வேலைகளைத்தான் செய்யும். ஒன்று அந்த வாக்கியம் Quote செய்யப்பட்டது என்று சொல்லும். அல்லது அவ்வாக்கியமோ, சொல்லோ, இலக்கியச் சுவையோடு Negate செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லும். அதன்படி பார்த்தால் இங்கே 'நியாயம்' என்ற வார்த்தை நியாயம் இல்லை என்றே வரவேண்டும்.

அந்த வாக்கியத்தோடு அந்த வாரம் முடிந்துவிட்டதால் அடுத்த வாரம் அதைப் பற்றிப் பேசுவார் என்று எதிர்பார்த்தால் அதைப் பற்றி மனிதர் மூச்சே விடவில்லை. பிறகு எதற்கு அந்த கொட்டேஷன் மார்க்? ஒன்று, ஒரு கருத்தைத் தன்னுடையது என்று சொல்ல வேண்டும், அல்லது மற்றவருடையது என்று சொல்ல வேண்டும். எதுவும் இல்லாமல் இதென்ன பித்தலாட்டம்?

தலித் பிரச்சினை குறித்து (தான் அடிக்கடி தலை காட்டிக் கொண்டிருக்கிற) CPM கட்சியின் நிலைப்பாட்டையும் சொல்கிறார். அதற்கு எதிராக தலித்துகள் கொண்டிருக்கிற நிலைப்பாட்டையும் சொல்கிறார். சரிதான். இவ்வாறு சொன்ன பிறகு இவர்

நிலையென்ன என்பது குறித்து இரண்டிலொன்று தேர்வு செய்ய வேண்டுமல்லவா?

ஆனால், இங்கே இவர் 'கட்டைப் பஞ்சாயத்தில்' இறங்கிவிடுகிறார். 'அது சரி. ரெண்டு பேருமே நல்லவங்கதான். பாத்து அனு சரிச்சுப் போங்க' என்கிற 'பெரிய மனித' தோரணை.

சொல்கிறார்: "ஆக மொத்தத்தில், தலித் இலக்கியம் தனித்துவமாகவும், அதே சமயத்தில் பாட்டாளி வர்க்க சார்பாகவும் அமைய வேண்டும் என்பது என் கருத்து."

இப்படிப் பொத்தாம் பொதுவாக 'எல்லாரும் நல்லவரே' என்று உபதேசிக்க ஒரு எழுத்தாளரும் ஒரு கட்டுரையும் தேவையா?

அப்படி தலித் விடுதலையும் பாட்டாளி வர்க்க விடுதலையும் நேர்க்கோட்டில் போக முடியுமென்றால், அந்த முடிவுக்கு வருமளவுக்கு இவருக்குப் போதுமான தகவல்கள் (facts) கிடைத்து, இவரும் போதுமான அளவு சிந்தித்திருந்தால், அச்சிந்தனையை—எப்படி, எவ்வழியில் அவ் விடுதலை சாத்தியம் என்பதை—முடிந்தால் தன் சிந்தனையின் work sheet உடன் வைத்திருக்க வேண்டாமா? அப்படி வைக்காத போது, எங்கோ எப்போதோ இவர் காதில் விழுந்த ஆடம்பரமான சில சொற்களைப் போட்டு ஒப்பேற்றிவிட்டுப் போயிருக்கிறார் என்றுதானே நினைக்க முடியும்?

கட்டுரையில் கடைசியாகச் சொல்கிறார்: "அதே சமயம் ஆதி திராவிட மக்களைப் போன்ற (இங்கே 'தலித்' போய்விட்டது) கலாசாரச் சூழலில் வாழும் (அழுத்தம் என்னது) 'உயர் சாதி' ஏழைகளையும் தலித் மக்களையும் இணைக்க வேண்டும். இதற்கு இலக்கியம் முன்னோடியாக இயங்க வேண்டும்."

இதில் இரண்டு தெளிவான விஷயங்கள்:

1. ஆதிதிராவிட மக்களைப் போன்ற கலாச்சாரச் சூழலில் வாழும் உயர் ஜாதி ஏழைகள். 2. உயர் ஜாதி ஏழைகளையும் தலித் மக்களையும் இணைக்க வேண்டும்.

இரண்டையும் தனித்தனியாகப் பார்ப்போம்.

1. இதுவரை ஆதிதிராவிடர் போன்ற பொருளாதாரச் சூழலில் உள்ள மற்ற வகுப்பு மக்கள் என்றுதான் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் இவரோ கலாச்சாரச் சூழலில் என்கிறார்.

அது என்ன- தலித்துகள் கலாச்சாரச் சூழலுக்கு நிகரான உயர் ஜாதிக் கலாச்சாரச் சூழல்?

இந்தக் கட்டுரையில் மட்டுமல்ல, இவரது 'நாவலான' 'வேரில் பழுத்த பலா'விலும் இதே கருத்தை வைக்கிறார்.

அதன் கதாநாயகனான சரவணன் தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறான்: "நானும் ஏழைக் குடும்பத்துல, ஹரிஜனங்களோட மோசமான பேக்ரவுண்டில் வந்தவன்." (பக். 23- பத்தி 3)

அவன் ஒப்பிடும் ஹரிஜனங்களின் மோசமான பேக்ரவுண்டைப் போன்ற அவனது குடும்ப பேக்ரவுண்டை எப்படிப்பட்டது தெரியுமா?

அவனது அம்மா எப்படியிருப்பாள்? "சரஸ்வதி தேவிக்கு வய

தானால் எப்படியிருப்பாளோ அப்படிப்பட்ட தோற்றம். வெள்ளை புடவையில் இசைமேதை கே.பி.சுந்தராம்பாள் போன்ற தோரனை.' (பக்கம் 4- கடைசிப் பத்தி) சரி அப்பா? அதை அந்த அம்மா சொல்கிறாள்: "அந்த மனுஷனும் நான் வாசலுலேயே நின்னால் 'என்னா, அரிசி வாங்கக் காசில்லையா'ன்னு கேப்பாரு. தூசு விழு வது மாதிரி கண்களைத் துடைத்தால் 'ஒன் அம்மா வீட்டுக்குப் போகணுமா' என்பார். டங்குனு சாப்பாட்டுத் தட்டை வைச்சால் 'எங்க அம்மா குணந்தான் தெரியுமே, நான் திட்டினால்தான் நீ வருத்தப்படனும்' என்பார். 'சீக்கிரம் வரப்படாதா?' என்று சினுங்கிச் சொல்வேனோ சிரிச்சு சொல்வேனோ, 'இன்னிக்கி பெரிய பயல... அம்மாக்கிட்ட தூங்க வைம்பார்.'

அதாவது 'வாயால் சொன்னால் புரியுமோ புரியாதோ. ஆனால் மனசுக்கும் வாய்க்கும் இடையே வெளவால் மாதிரி வார வார்த்தை களைப் புரிஞ்சுக்குற' அறிவும் பண்பும் கொண்டவனாம்.

அவனது அண்ணன் எப்படிப்பட்டவன்?

'ஊரில் வயதான கிழடுகளை வழியனுப்ப 'பாரதம்' படித்தும், கல்யாண வீடுகளில் 'கொழுந்தி கொழுந்தி - நாவல் கொழுந்தி யடி' என்று வாழ்த்துப் பாடியும், அம்மன் கொடைகளில் 'வரி' பிரித்து அவற்றை நடத்திக்காட்டியும் அக்கம் பக்கத்து அடிதடி சண்டைகளில் நடுநிலை மாறாத வழக்காளியாகவும் இருந்தவர் அண்ணன். அவரது பாட்டைக் கேட்டுத்தான் அவனுக்கு தமிழில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அவர் வழக்குப் பேசும் நேர்மையைக் கண்டு தான் அவனுக்குள் தர்மம் உதித்தது. (பக். 7 பத்தி -3)

அவனது அண்ணி எப்படி? 'நான் காலேஜுக்குப் போறதுக் காக வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது எதிரில வந்து, 'இந்தா என் பங்கு அம்பது ரூபாய்,னு தருவாங்களே!' (பக். 6, பத்தி 1)

தங்கை? அண்ணனின் பார்வையிலேயே 'ஈரப்பசை உதடுகள், குளுமை பொங்கும் கண்கள். கிராமிய உடம்பும், கல்லூரி லாகவ மும் கொண்ட ஒய்யாரம். (பக். 5, பத்தி 1)

இக்குடும்பத்திலிருந்து வந்த இளைஞன் சொல்கிறான்: "நானும் ஹரிஜனங்களோட மோசமான பேக்ரவுண்டில் வந்தவன்."

ஹரிஜனங்களுடைய மோசமான 'பேக்ரவுண்ட்' இப்படியொரு தாய் - தகப்பன், அண்ணன் - அண்ணி, தங்கை என்று இவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதா? எப்படித்தான் இந்தக் குடும்பத்தை மோச மான சூழ்நிலையிலிருக்கும் தலித் குடும்பத்தோடு ஒப்புமை செய் கிறாரோ சமுத்திரம். என்ன எழுதுகிறோம் என்று தெரிந்து தான் எழுதுகிறாரா இவர்?

ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இவரும் தன் சுயஜாதி அபிமானத்தின் காரணமாக, தனது இலைத்தை எப்படிக் காலவது தலித்துகளுக்கு இணையாகக் காட்டி, இங்கே தலித்துகள் மட்டுமே ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல, நாங்களும் தான் என்று காட்டிவிடத் துடிக்கிறார்.

இவரது இரண்டாம் கூற்றான உயர்ஜாதி ஏழைகளையும் தலித் துகளையும் இணைக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு வருவோம்.

சரிதான். இந்த இருபிரிவினர் மட்டுமல்ல, உலகின் சகல பிரிவினரும் ஒன்றாயிணைந்து ஒருலக குடிமக்களாக வாழ்வு நடத்த வேண்டுமென்கிற 'உடோப்பியா' கூட நமக்கு சந்தோஷமே.

ஆனால், நிதர்ஸன நிலையென்ன?

நான் முன்பே தமிழ்ச்செல்வனுக்கு பதில் சொல்லும் போது, ஓர் உயர்ஜாதி ஏழை ஏழை மட்டும்தான். ஆனால் தலித் ஏழை, ஏழையோடு வேதனைக்குரிய பல 'பிளஸ்கள்' கொண்டவன் என்று சொல்லி கடைசி பிளஸாக மற்ற ஜாதி ஏழைகளாலேயே நொறுக்கப்படுபவன் என்பதைக் சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன்.

இன்று தலித்துகள் நகரங்களில் உணவு விடுதிகளுக்குள் போக முடியும்; அணைத்து கோயில்களிலும் நுழைய முடியும். ஆனால் கிராமத்து டீ கடையில் போய் தலித்துகள் சாப்பிடவோ, அங்குள்ள பிடாரியம்மன், காளியம்மன் கோயில்களுக்குள் நுழையவோ முடியாது. அப்படி முனைந்தால் தடுத்து நிறுத்தி அடிப்பதற்கு ஒடிவரும் நபர்கள் யார்? மிட்டா மிராசுகளா?

இன்னமும் கிராமப் பொதுக் குழாய்களில் தலித் பெண்கள் கைவைக்கக் கூடாது என்பவர்கள் யார்? ஜமீந்தாரினிகளா?

ரொம்ப வேண்டாம். மீண்டும் அதே குடிதாங்கி கிராமத்திற்கு வருவோம். கடைசியாக நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி: போலீஸ் மற்றும் அதிகாரிகள் பாதுகாப்போடு ஒரு தலித்தின் பிணம் வன்னியர் வீதி வழியாக சுடுகாடு நோக்கிப் போகிறது. 'பாட்டாளி மக்கள்' கட்சித் தலைவர் டாக்டர் ராமதாசும் பாதையின் பின்னால் நடக்கிறார். அப்போது- சில மாதங்களுக்கு முன்பு வரை கூட அவரை 'டாக்டர் அய்யா, டாக்டர் அய்யா' என்று வாய் குளிர அழைத்த பெண்கள் தங்கள் வீட்டு வாசலில் நின்று கூச்சலிடுகிறார்கள்: 'ஏன்டா, பறையன் பொணத்தத் துக்கிக்கிட்டு வன்னியன் தெரு வழியா வர்ரீயே, நீ வன்னியனுக்குப் பொறந்தவனா, பறையனுக்குப் பொறந்தவனாடா' என்று.

இந்தப் பெண்கள் எல்லாம் சீமாட்டிகளா?

ஏழைகள்தான்! ஏழைகள்தான்! தலித் தவிர்த்த எல்லா ஜாதி யிலுமுள்ள ஏழைகள்தான்!

நேரடியாகக் களத்தில் நிற்கும் இரு சாராரையும் எப்படி இணைக்கப் போகிறார் சு. சமுத்திரம்? வெற்று வார்த்தைகளா?

ஆகவேதான் மேற்படி தலித்துகள், இவரைப் போன்றவர்கள் தங்கள் பிரச்சினை குறித்த எந்த ஞானமும் இல்லாது, அக்கரையும் இல்லாது, சுயஜாதி அபிமானம் வேறு கழுத்து வரை நிரம்பி நிற்க, ஏதோ இந்தக் காலகட்டம், ஓரிரு தளங்களில் தலித்துகளுக்கு ஆதரவாயி ருப்பதால் அந்த அலையிலும் கொஞ்சம் குளித்துக் கொள்ளலாம் என்று வந்து வேஷம் போடுகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, 'அய்யா, போதும் உங்க உபகாரம். நடையைக் கட்டுங்கள். எங்கள் காரியத்தை நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம்,' என்று சொல்கிறார்கள்.

தவறு அவர்களுடையதா நண்பர் தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களே?

பூம் பூம் ஷக்கலக்க அமைப்பியல்வாதம்

சாரு நிவேதிதா

(எல்லா மறுதலைகளுக்கும் தேற்றங்கள் உண்டு. ஆனால் எல்லாத் தேற்றங்களுக்கும் மறுதலை இல்லை. மீண்டும் விமர்சிக்கும் உரிமை மதிக்கப்படுகிறது. —ஆ-ர்.)

வயிற்றுக்குள் அம்பாக்கள் புகுந்து விட்டால் தின்பதெல்லாம் செரிக்காமல் ஏடாகூடமாக வெளியேறுகிறது. இதை கழிசல் என்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் 'அம்பிக் டிசென்ட்ரி' என்று சொல்கிறார்கள். இதே போல் 'இன்டலெக்சவல் அம்பிக் டிசென்ட்ரி' என்றும் ஒரு வியாதி இருக்கிறது. எக்கோ லக்கான் யூக்கோ, லியோதார், பொத்ரியார் என்று எதைப் படித்தாலும் அதெல்லாம் உள்ளே ஜீரணமாகாமல் டிசென்ட்ரியாக வெளியேறி விடுகிறது. இதை 'அமைப்பியல் டிசென்ட்ரி' என்று கூட சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட இன்டலெக்சவல் அமைப்பியல் டிசென்ட்ரியால் கடும் அவதிக்குட்பட்டிருப்பவர்கள் இருவர் —தமிழவனார், நாகார்ச்சுனனார் என்பதற்கான சாட்சியாகவே 'வித்யாசம்' பத்திரிகையின் பக்கங்கள் ஆஃப்செட்டில் விரவிக்கிடக்கின்றன.

தாங்கள் படிப்பதை செரித்துக்கொள்ள முடியாமல் அப்படியே வெளித் தள்ளிவிடுவதால்தான் (திரவமாகவோ, வாயுவாகவோ) இவர்கள் படித்த கோட்பாடுகள் தமிழில் பிரயோகிக்கப்படும் போது அந்தக் கோட்பாடுகளுக்கே முற்றிலும் எதிரான நிலையில் கொண்டு நிறுத்தப்பட்டு விடுகிறார்கள். இதனாலேயே 'சிந்தனையாளர்கள்' என்கிற இவர்களின் முகமூடி கழன்றுவிழுந்து உள்ளேயிருக்கும் கோமாளித் தோற்றம் தெரிய வரலாகிறது.

சாப்ளின் கூட காமெடியன்தானே? என்று ஒரு கேள்வி எழலாம். பஃபூன்களுக்கும் காமெடியன்களுக்கும் சிறிது வித்தியாசம் இருக்கிறது. மேலும் சாப்ளின் ஒரு சிந்தனையாளன். வாழ்வின் அதி நுட்பமான பகுதிகளைப் பற்றி தத்துவார்த்த ரீதியாக சிந்தித்தவன் அவன். அவனது காமெடியில் வாழ்வின் தீவிர சோகங்களும் அபத்தங்களும் ஊடாடி நிற்கும்.

நம்மூர் அமைப்பியல் பஃபூன்களிடம் நடந்திருப்பதோ தலைகீழ் விகிதம். சிந்தனையாளர் முகமூடி. உள்ளே பஃபூன் தோற்றம். ஆனால் நம்முடைய சோகமயமான வாழ்க்கையில் அதிலும் குறிப்பாக பெண்களும் நகைச்சுவை உணர்வும் இல்லாத 'சிறு பத்திரிகை' உலகில் —பஃபூன்களின் சேஷ்குடிகள் தேவையாகத்தான் இருக்கின்றன. இங்கு பிரச்சினை என்னவென்றால் இந்த பஃபூன்களுக்கு வந்திருக்கும் இன்டலெக்சவல் டிசென்ட்ரியைக் கவனிக்காமல் விட்டால் இவர்களுக்கே ஆபத்து என்பதுதான்.

உதாரணம்: 1. -

‘மல நாற்றம்’

‘இலக்தியத்தை நாசம் பண்ண வந்தவை

‘இளைஞர்களையும் சமூகத்தையும் தமிழையும் அழிக்க வந்த நாசகார சக்தி’

‘பெருமை மிக்க தமிழ் இலக்கிய கலாச்சார வரலாற்றைச் சின்னாபின்னமாக்கிய கழிசடை பத்திரிகை’

‘கலாச்சார சீரழிவுச் சக்தி’

‘பெண்களின் உடலுறுப்பையும் தமிழின் மானத்தையும் விலை பேசி வியாபாரத்தை பெருக்கிய பத்திரிகை’

‘குமுதம் ஆண்டாண்டு காலமாகச் செய்து வருகிற கலாச்சாரக் கொலை’

இதெல்லாம் ‘பாப்புலர் பத்திரிகை’ பற்றி நம் அமைப்பியல் வாதிக்கள் உதிர்த்திருக்கும் கருத்துகள்.

பாப்புலர் எழுத்து பற்றி அமைப்பியல் வாதம் இப்படித்தான் கட்டுடைப்பு செய்கிறதா? ரொலான் பார்த் பாப்புலர் எழுத்தை எப்படி ஆய்வு செய்தார்? ‘பாப்புலர்’ எழுத்தை மலம் - மலம் என்று திட்டுவதுதான் பின் - நவீனத்துவ வாசிப்பா? அதோடு ‘தி. க. சி. யும் மார்புச் சதையும் பின் - நவீனத்துவமும்’ என்ற கவர்ச்சியான தலைப்பு வேறு! மார்புச் சதையை பின் - நவீனத்துவம் இப்படித்தான் பார்க்கிறதா?

உண்மையில் பின் - நவீனத்துவ வாதிகளாக ‘போஸ்’ கொடுக்கும் தமிழவனாரும், நாகார்ச்சுனனாரும் தி. க. சி யின் கருத்துக்களையே வழி மொழிவது இங்கு கவனத்துக்குரியது.

‘பொழுது போக்கு, கேளிக்கை என்ற பெயரில் ‘கீழ்த்தர’ உணர்ச்சிகளுக்குத் தீனி போடும் வெகு ஜன தகவல் சாதனங்கள்’’ என்று குறிப்பிடுகிறார் தி. க. சி. இதே மதிப்பீடுகளைத்தானே இரட்டையரும் வைத்திருக்கிறார்கள்? (மார்புச்சதை, அம்மணப் பத்திரிகை, கழிசடை, இத்யாதி போன்ற வசைகள்.) தி. க. சி. யின் மீது இரட்டையரின் கோபம் என்ன வென்றால், இந்த விமர்சனத்தை இவர் ஒரு ‘அம்மணப் பத்திரிகை’யில் ஏன் எழுதினார் என்று துதான். மற்றபடி இரு சாராரின் மதிப்பீடுகளும் ஒன்றுதான்.

பாப்புலர் எழுத்து மற்றும் பாலியல் தொடர்பான விஷயங்களில் மிதமான இடதுசாரி, இந்துத்துவ சனாதனிகள் மற்றும் தமிழ் அமைப்பியல் வாதிகள் இவர்கள் எல்லாருடைய நிலைப்பாடுகளும் ஒரே தரத்தினதாக இருப்பதும், ஒத்துப் போவதும் கவனிக்கத் தக்கது.

‘குதிரை வீரன் பயணம்’ பத்திரிகையில் மஞ்சையன் என்ற புனைப்பெயரில் பெருமாள் முருகன் எழுதிய கட்டுரைகளை இங்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம். (மகாநதியின் மூத்திர நாற்றம், பிரும்ம ரிஷியின் கவிதை ரசனை) சுஜாதாவை செக்ஸ் வியாபாரி என்று கட்டுடைப்பு விமர்சனம் செய்திருக்கிறார் பெருமாள் முருகன். மேலும் இந்துத்துவ சனாதனிகளான சோ போன்றோரும்

பி. ஜே. பி. கட்சியும் மைக்கேல் ஜாக்சனையும் எம். டி. வியையும் எப்படி எதிர் கோண்டனர் என்பதையும் இங்கு நினைவில் கொள்ள வேண்டும். (ஆபாசம், கழிசடை டான்ஸ், கீழ்த்தர உணர்வுகளை தூண்டிவிடுபவை, இத்தியாதி - இத்தியாதி)

ஆக, தி. க. சி (மிதம்), பெருமாள் முருகன் (தீவிரம்), சோ (இந்துத்துவம்) மற்றும் தமிழவன், நாகாஸ் (அமைப்பியல் வாதம்) அனைவரின் கலாச்சாரப் பார்வையும் ஒத்துப் போகிறது. இதன் காரணம் என்னவாக இருக்கக் கூடும்? (இந்த லிஸ்ட்டில் நான் 'ஊடகத்தை விட்டு விட்டேன் என்பதால் ஊடகம் தோழர்கள் என் மேல் கோரிப்பார்கள். ஊடகத்தையும் சேர்த்துக் கொள்க.)

லியோதாரரையும், பொத்ரியாரையும் படித்துவிட்டு இந்த இரட்டையர் தங்கள் முன்னாள் தோழரான தி. க. சி.யின் தோளில் கை போட்டு 'போஸ்' கொடுப்பது இவர்களின் படிப்பு அத்தனையும் டிசன்ட்ரியில் அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது என்பதற்கு மற்றுமொரு அத்தாட்சி. அது ஒருபுறமிருக்க, மார்புச்சதை என்பது இந்த பின்-நவீனத்துவவாதிகளைப் பாடாய்ப்படுத்துகிறது என்பதும் புரிகிறது. சுஜாதாவின் சரித்திரத் தொடர் கதையை ஊன்றிப் படித்து அதில் மார்புச்சதை வர்ணனைகளை மட்டும் எடுத்துப் போட்டு கோவணம் அவிழ்ந்து விழக் கதறியிருக்கிறார்கள்.

மார்புச்சதை பற்றி எழுதுவதில் என்ன தவறு?

Philip Roth, Kurt Vonnegut மற்றும் ஹென்றி மில்லர் போன்றவர்கள் எழுதாத செக்ஸா? அவர்களையும் நாம் அம்மண எழுத்தாளர்கள் என்றுதான் அழைக்க வேண்டுமா? ஹென்றி மில்லரின் எழுத்து சீரியசானது; சுஜாதாவின் எழுத்து பாப்புலர் எழுத்து என்று பதில் வரக்கூடும். அப்படியானால் சீரியஸ் எழுத்தில் மார்புச்சதையை எழுதலாம்; பாப்புலர் எழுத்தில் எழுதக் கூடாதா? பாப்புலர் எழுத்தைப் படிக்கும் வாசகர்கள் அப்படி என்ன பாவம் செய்தார்கள்?

எஸ். ஏ. பி. இறந்த போது ஒரு பெண் சிலையின் மார்பை வெளியிட்டு எஸ். ஏ. பி.க்கு அஞ்சலி என்று கிண்டல் செய்தது ஊடகம் பத்திரிகை. அதாவது நமது அமைப்பியல் பிரதர்ஸ் வித்யாசத்தில் வைத்திருக்கும் அதே பார்வை. 'மார்புச்சதைகளை' பத்திரிகையில் போட்டு விற்ற 'செக்ஸ் வியாபாரி எஸ். ஏ. பி. என்பதான பார்வை! திரும்பவும் பெருமாள் முருகன், தி. க. சி., புதிய கலாச்சாரம், பி. ஜே. பி. (சோ) போன்றவர் (வை) களின் மதிப்பீட்டை முழுக்க முழுக்க வரிக்கு வரி அமைப்பியல் பிரதர்ஸின் மதிப்பீடு ஒத்திருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். திட்டுவதற்கு இவர்கள் பயன்படுத்தும் மொழிகூட ஒன்றேதான். (கீழ்த்தரம், ஆபாசம், செக்ஸ் வியாபாரம், மார்புச்சதை இத்தியாதி.)

2. சோளி கே பீச்சே தமிழின் மானம் ஹை!

அமைப்பியல் பிரதர்ஸின் பொன் முத்துக்களை இப்போது மீண்டும் ஒருமுறை நினைவில் கொண்டு சில கேள்விகளை அவர்களிடம் சுமர்ப்பிக்கலாம். 'தமிழின் மானத்தை விலை பேசிய

குமுதம்! தமிழின் மானம் என்றால் என்ன? தமிழின் மானம் என்று ஏதாவது ஒன்று இருந்தால் இங்கிலீஷ் மானம், ஸ்பானிஷ் மானம், புஷ்டு மானம், சமஸ்கிருத மானம், மலையாள மானம் என்றெல்லாம் இருக்கத்தானே வேண்டும்? இதற்கெல்லாமும் விளக்கம் வேண்டும். மேலும் தமிழின் மானம் என்பது மார்புச் சதைக்குள்தான் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறதா? அப்படியானல் சோளிகண்டு பிடிக்கப்படுவதற்கு முன் தமிழ் மானம் கெட்டுக் கிடந்ததா?

3. ஊடகம் = வித்யாசம்

‘வியாபார பாஷை’ என்றும், சிறு பத்திரிகை - பெரும் பத்திரிகை வேறுபாடு அழிக்கப்படுகிறது என்றும், அதிரடிப் பத்திரிகை என்றும் ஊடகத்தைத் தாக்குகிறது வித்யாசம். ஆனால் கிசுகிசு ஊர் வம்பு, பிசாது, துணுக்கு மூட்டை என்று பக்கத்துக்கு பக்கம் கிள்கிளப்பூட்டியிருக்கும் வித்யாசம் எந்த வகையில் குமுதத்திலிருந்தும் ஊடகத்திலிருந்தும் வித்யாசம் வித்தியாசப் படுகிறது? சிறுபத்திரிகை - பெரும் பத்திரிகை வித்தியாசம் அழிக்கப்படுவதாகப் புலம்பும் வித்யாசம், அதே காரியத்தைச் செய்யும் கோமல், வாசந்தி போன்றவர்களை மற்றொரு பக்கத்தில் புகழ் பாடும் மர்மம் என்ன?

4. ஆரியமும் அமைப்பியல்வாதமும்

‘புதிய பார்வையும், சுபமங்களாவும் ஒரே காலத்தில் தோன்றினாலும் கோமல் அளவுக்கு ஒரு பத்திரிகையைத் திராவிடப் பரம்பரையினால் தர முடியவில்லை.’

‘சுஜாதா, மாலன், கோமல், வாசந்தி ஆகியோர் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டாலும் இவர்கள் சிறு பத்திரிகை வீரியத்தை உணர்ந்தவர்கள்.’

‘சுஜாதாவுக்குப் பதில் பாவை சந்திரனை ஆசிரியராக்கினால் நடிகைகளின் வண்ணப் படங்கள் வழுவமுப்புத் தாளில் பிரசுரமாகலாம்.’

பாவை சந்திரனின் ஜாதியையும், சுஜாதா, கோமல், வாசந்தி போன்றோரின் ஜாதியையும் வேறுபடுத்திப் பார்த்து புதியபார்வை சுப மங்களாவைவிட சோனியாக இருப்பதற்கு காரணம் பாவை சந்திரனின் ஜாதிதான் என்று ஆய்வு செய்வதுதான் அமைப்பியல் வாதமா? உயர் ஜாதி வெறியும் அமைப்பியல் வாதமும் இணைந்து போவது எப்படி?

5. சில கேள்விகள்

திராவிட இயக்கத்தின் முதலும் கடைசியுமான புத்திஜீவி, சிந்தனையாளர் பெரியார் ஒருவர்தான். இவருடைய சாயத்தைப் பூசிக்கொண்டதாலேயே இவருக்கும் இவர் பெயரைச் சொல்லி பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாக கருதிக் கொள்வது மூடத்தனம். மார்க்சுக்கும் இன்றைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கும் உள்ள தொடர்புதான், பெரியாருக்கும் திராவிடக்கட்சிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பும். ஆக பெரியாரை இந்த

கவிதாசரண்

போஸ்ட் அமைப்பியல் உயர் ஜாதிக் கும்பலால் எதிர் கொள்ள முடியுமா?

திராவிட இயக்கம்தான் கலாச்சார சீரழிவுக்குக் காரணம் என்றால் இதற்கு முந்திய கலாச்சாரம் எப்படி இருந்தது? திராவிட கலாச்சாரம் வந்திராமல் இருந்தால் அதற்கு முந்திய கலாச்சாரத்தின் நீட்சி எப்படி இருந்திருக்கும்?

ஒரு உதாரணம்: கிட்டத்தட்ட நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்பு சென்னையிலுள்ள பல்வேறு ரயில் நிலையங்களிலும் இருந்த சிற்புண்டிச் சாலைகளில் பிராமணர்களுக்கும், பிராமணரல்லாதாருக்கும் தனித்தனி பிரிவும் இடமும் இருந்தது. இதுதான் திராவிட இயக்கத்துக்கு முந்திய பெருமை மிக்க கலாச்சார உன்னதமா?

தமிழின் பெருமை மிக்க கலாச்சாரத்தை திராவிட இயக்கம்தான் சீரழித்தது என்றால் — இந்திய அளவிலான இந்தக் கலாச்சார சீரழிவுக்கு யார் காரணம்? ஒருவேளை அகில இந்திய கலாச்சார சீரழிவுக்கும் பாவை சந்திரன்தான் காரணமா?

தமிழர்களின் தற்போதைய கலாச்சார சீரழிவுக்கு திராவிடக் குடும்பத்தின் சன் டி. வி. தான் காரணம் என்றால் ஜெயின் டி.வி. ஜி. டி. வி., தூர்தர்ஷன், ராஜ் டி. வி., ஸ்டார் டி. வி., எம். டி. வி., வரப்போகிற ஜே. டி. வி. என்பதெல்லாம் கலாச்சார உன்னதத்தின் அடையாளங்களா? திராவிடக் குடும்பம் நடத்தும் டி. வி.யால் மட்டுந்தான் கலாச்சாரம் சீரழியும் — ஆனால் வட இந்தியர், வெள்ளைக்காரர்கள் மற்றும் உயர் சாதியினர் நடத்தும் டி. வி.யால் கலாச்சாரம் முன்னேற்றம் காணுமா?

குமுதத்தினால்தான் கலாச்சாரம் சீரழிந்தது என்றால் இதுத்துவ பரிவாரங்களின் மதவெறிப் பத்திரிகைகள் செய்யும் வேலைக்கு என்ன பெயர் வைப்பது? மணியன் என்பவர் உயர் சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதால் பின்-நவீனத்துவம் அவரை விட்டுவிடும். ஆனால், பாவை சந்திரன் திராவிட குடும்பம் (குத்திரர்) என்பதால் அவரை விலாசித் தள்ளலாமா?

கல்கி, சுஜாதா, குமுதம் படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிக பட்சம் 20 லட்சம் இருக்கலாம். ஆக இருபது லட்சம் பேரை மட்டுமே சென்றடையக் கூடிய ஒரு எழுத்து ஐந்தரை கோடி ஜனங்களின் கலாச்சார சீரழிவுக்கு எப்படி காரணமாக இருக்க முடியும்?

குமுதம் வருவதற்கு முன்பு இங்கே இருந்த கலாச்சாரம் பெருமை மிக்கதாகத்தான் இருந்ததா? கல்கி எழுதாமல் இருந்திருந்தால் மணிக்கொடி நாற்பது லட்சம் விற்றிருக்குமா?

தலையங்கத்தில் ஒற்றைக் குரல்களான மதக்குரல், கட்சித் தலைவனின் குரல் போன்றவை பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளன, ஆனால் வித்யாசம் பக்கங்கள் நெடுகிலும் கட்சித் தலைவர் இருவரின் எதேச்சாதிகாரக் குரல்களும், உயர்சாதிக் குரல்களும் தான் கேட்டிருக்கின்றன. கட்சித் தலைவன் என்பதாலேயே 'தன் குசு தலைக்கு மேலே' என்பதான மனோபாவம்தான் வித்யாசம் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கிறது.

உதாரணம்: “புரியாமல் எழுதுவதும் கூட மூட நம்பிக்கை தான். எட்வர்ட் செய்து கூறுவது போல் புரியாத பரிபாஷையைப் பயன்படுத்துவது கூட ஒரு விதத்தில் அன்றைய அமெரிக்க ‘ரீகன்’ முறையிலான உலக அடக்குமுறைதான்” (வித்யாசம் தலையங்கம்). ஆனால் அடுத்த சில பக்கங்களைப் புரட்டினால் கோணங்கியின் புரியாத பரிபாஷைகளால் ஆன கதை.

“கற்பனை இசை விநோதங்கள் குவித்த காற்றின் சுருள்வாள் கொண்டு குன்யத்தில் வெட்டிய சிலை உருவை பொஹீமிய அரசனான லியோபோல்குக்குப் பரிசளிக்கிறான். மொசார்ட் படிக்கச் சிலையில் நத்தைகள் தத்தளிக்கின்றன. சுருள் நத்தையின் விசில் கற்றை குறாவாயாகிறது. திடீரெனப் பறந்து வந்த கேலக்ஸியின் கூடுகளும் மூடித் திறந்த விரல்கள் அசைந்து எண் வரிசை உருத்திரள மந்திரப் புல்லாங்குழல் தோன்றும். ஓசே... ஓசே எனும் காற்றின் சப்தம்.”

கோணங்கியின் இப்படிப்பட்ட பரிபாஷைகளுக்கு குற்றாலம் கருத்தரங்கில் நீண்ட நேரம் அருத்தம் சொல்லி அமைப்பியல் பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்கிற பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டவர் அமைப்பியல் சின்னதம்பி நாகார்ச்சுனன். இவர் கோணங்கி தொகுப்புக்கு எழுதிய கதையோ முழுக்க முழுக்க பரிபாஷை. தந்தி மொழி படித்தவர்களுக்குத்தான் தந்தி மொழி புரியும்.

அதன்படி இவரை டெலிகிராஃப் அமைப்பியல்வாதி என்றும் கூறலாம். தமிழவனாரின் பரிபாஷை நாவலும் இன்னும் யாருக்கும் புரிபட்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஆக, இதெல்லாம் கட்சித் தலைவர்கள் செய்வது என்பதால் அடக்குமுறை ஆகாது. ஆனால் மற்றவர்கள் செய்தால் அடக்குமுறை என்கிறது வித்யாசம். அந்த மற்றவர்கள் யார் என்பதையும் குறிப்பிடவில்லை.

கடினமான மொழி என்பது வேறு. பரிபாஷை என்பது வேறு. மேலும் எழுதுதல் என்பது அடக்குமுறைதான் என்றும், எழுத்து என்பதே ஒரு Sado-masochistic act தான் என்றும் சிதைவு பத்திரிகை விவாதத்தில் பேசப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் டெலிகிராப் வாதிகளோ தங்களின் பரிபாஷை மட்டுமே பின்-நவீனத்துவம் என்றும் மற்றவர்கள் சொல்வதெல்லாம் அடக்குமுறை என்றும் சொல்கிறார்கள்.

சில உதிரிக் கருத்துகள்

1. சிறுபத்திரிகைகளில் அபூர்வமாகக் கேட்கும் கலகக்குரல்களை ஓரங்கட்டி, இருட்டடிப்புச் செய்து சிறுபத்திரிகைகளில் ஓயாது கேட்கும் தவணைக் குரல்களை பெரும் பத்திரிகைகளில் கொண்டு போய் சேர்க்கும் வேலையைத்தான் இந்தியா டூடே போன்ற நடுபத்திரிகைகள் செய்து வருகின்றன. ஒரு பக்கத்தில் பெரும் பத்திரிகைகளை சாடும் வித்யாசம் மறுபக்கத்தில் வாசந்தி போன்றவர்களை சிறுபத்திரிகைகளின் வீர்யத்தை உணர்ந்தவர்களாகப் பாராட்டுகிறது. ஏன் இந்த முரண்பாடு? நாளை யே இந்திரா என்கிற மாமியோ, சிவசங்கரியோ இந்தியா டூடேயின் ஆசிரியராகி

அங்கிள்ஜி தமிழவனாரின் சிறுகதையைப் பிரசுரித்து விட்டால் அவர்களும் சிறுபத்திரிகைகளின் வீர்யத்தை உணர்ந்தவர்களாகி விடுவார்களா?

2. வித்தியாசங்களை மறுத்து ஒற்றைக்குரலை முன் மொழியும் பத்திரிகைக்கு வித்யாசம் என்று பெயரிட்டது எப்படி?

3. பல்கலைக் கழகங்களுக்குள் அமைப்பியலைக் கொண்டு போனதற்காக சிவசு என்பவரை பாராட்டியிருக்கிறது வித்யாசம். ஆனால் பல்கலைக் கழகமோ சி. டி. இந்திரா போன்ற மாமிகளின் 'பஜனை' மடமாக இருக்கிறது. ஆக, இந்த பஜனை மடங்களுக்குள் அமைப்பியலைக் கொண்டு செல்வதில் என்ன பயன்?

4. குடும்பத்திற்குள்ளும், பல்கலைக் கழகங்களுக்குள்ளும் புகுந்து தங்களை முற்றாக இழந்து போய் நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கையில் தத்தம் அடையாளங்களை முற்றாகத் தொலைத்து விட்ட இவர்கள் மற்றவர்களைப் பார்த்து 'முதிரா இளைஞர்கள்' என்கிறார்கள். 'அமைப்பியல்' என்பது சுயபால் புணர்ச்சியை, லெஸ்பியனிசத்தை, அராஜகத்தை ஊக்குவிப்பது' என்று பிரச்சாரம் செய்வதாகவும் கூறுகிறார்கள். நான் எதையும் பிரச்சாரம் செய்வதில்லை. அப்படியே ஒரு வாதத்திற்காக அதை, பிரச்சாரம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அதை நான் அமைப்பியலின் பெயராலோ அல்லது வேறு எந்த இயலின் பெயராலோ செய்வதில்லை. நான் என்னை ஒரு போதும் 'அமைப்பியல்வாதி' என்று சொல்லிக் கொண்டதும் இல்லை. பிரச்சினைகள் அனைத்துக்கும் அமைப்பியலில் தீர்வு இருக்கிறது என்கிற ஒற்றைக்குரல் என்னிடம் இல்லை. மாறாக, ஒழுக்க நியதிகளையும், வரையறைகளையும், இந்துத்துவ சனாதன தர்மத்தையும், கட்டுப்பாடுகளையும், விதிகளையும் இவர்கள்தான் அமைப்பியலின் பெயரால் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தவிர சுயபால் புணர்ச்சியை, லெஸ்பியனிசத்தை அராஜகத்தைப் பற்றி நான் ஏன் எழுதக்கூடாது என்பதை இவர்களால் விளக்க முடியுமா? பாலியல் பற்றிப் பேசினாலே இவர்களுக்கு சரோஜாதேவி ஞாபகம் வந்தால் அது யாருடைய பிரச்சினை? இங்கே தமிழில் மட்டும் இப்படி நடக்கவில்லை. உலக அளவிலும் இதே கதைதான். ஃபூக்கோ ஒரு சுயபால் புணர்ச்சியாளன் மற்றும் ஒரு sado-masochist என்பதால் அவனை ஒரு rogue philosopher என்று எழுதுகிறார்கள் தமிழவனின் அமெரிக்க சகலைகள். (உதாரணம்: ஜேம்ஸ் மில்லர்) ஃபூக்கோவின் கலக நடவடிக்கைகளை இவர்கள் ரவுடித்தனம் என்று வர்ணிக்கிறார்கள். இதைப் போன்றதுதான் தமிழவன் என்கிற பல்கலைக் கழக விமர்சகர் வசைபாடியிருப்பது.

ஃபூக்கோ, தெரிதா, பார்த் போன்றவர்கள் யாருமே தங்களை அமைப்பியல் வாதிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டது இல்லை. தாங்கள் அப்படி அழைக்கப்படுவதையே அவர்கள் கடுமையாக மறுத்தார்கள். இப்படியான லேபில்கள் ஒட்டுவதும் திரும்பவும் ஒற்றைக்குரலில் போய் தஞ்சமடைவதாகத்தான் முடியும் என்று அவர்கள் கருதியதே அதற்குக் காரணம். ஆனால் இங்கு இம்மா

திரியான லேபிள் ஒட்டுகிற வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருப்பவர் தமிழவன். அமைப்பியலின் தென்னாட்டு 'ஏஜென்டே' தான்தான் என்ற பாவனையில் வாழும் தமிழவன் அமைப்பியல் சிந்தனைகளுக்கும் உண்டு என்பதை அறிந்ததில் நேரெதிரெதிரான நிலைப்பாடுகளும் உண்டு என்பதை அறிந்ததில் லையா? (உதாரணம்: Interpretation பற்றி எக்கோ மற்றும் தெரிதாவின் எதிரெதிர் நிலைப்பாடுகள்.)

தவிர கலகக்காரன் என்றோ அமைதி விரும்பி என்றோ நான் எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டதில்லை. என் எதிரிகள் என் மீது ஒட்டும் லேபிள்களே இவை. ஒருவேளை தெரிதாவின் நிலைப்பாட்டை பற்றி (வாசிப்பின் எல்லையற்ற சுதந்திரம் - எழுத்தாளி மட்டும் சாகவில்லை - பிரதியே செத்துவிட்டது - அனார்க்கிசம் போன்றவை) விவாதித்து வருவதால் என்மீது இப்படிப்பட்ட லேபிள்கள் ஒட்டப்படலாம்.

மேலும் அமைப்பியலை அமைப்பியலின் பகைவர்களிடமிருந்து கற்க விழைந்ததாக கிசுகிசுக்கிறது வித்யாசம். அமைப்பியல் கூட கிசுகிசுவாக ஆகிவிடக் கூடிய துர்ப்பாக்கியம் ஒருபுறமிருக்க, அமைப்பியலின் பகைவர்கள் என்றால் யார்? தெரிதாவையும், தெலஸ் கொத்தாரியையும் அமைப்பியலின் பகைவர்கள் என்று சொன்ன கே.கே. யார்?

பழைய 'இந்து நேசன்' பாணியிலேயே வதந்திகளையும் கிசுகிசுக்களையும் வெளியிட்டு ஒரு அதிரடிப் பத்திரிகையாகவே வந்திருக்கும் வித்யாசத்தின் நட்பாசை (பெரும் பத்திரிகைகளில் இடம் பிடிக்க வேண்டும்.) ஈடேறிவிட்டது. 'கோமலின் வரவேற்பு' என்ற வித்யாசத்தின் பெட்டிச் செய்தி சுபமங்களாவிலும் பெட்டிச் செய்தி யாக வெளியிடப்பட்டுவிட்டது. வைரமுத்துவை திட்டி எழுதியிருப்பது பற்றி வைரமுத்து குங்குமத்தில் எழுதிவிட்டார். மேலும் பிரபலமாவதற்கு அடுத்த இதழில் ரஜனிகாந்துடன் வம்பு பண்ணலாம்.

மொண்ணை எதார்த்தவாதம்

ஜி. நாகராஜனின் 'நாளை மற்றும் மொரு நாளே' நாவல் பற்றி நாகார்ச்சுனன் எழுதிய 'அமைப்பியல் வாத விமர்சனக்' கட்டுரையை யாரோ ஒருவர் திருடிவிட்டது பற்றிய ஒரு 007 துப்பறியும் கட்டுரை வித்யாசத்தில் உள்ளது. திருடி எழுதப்பட்ட கட்டுரையை நான் படிக்கவில்லை. அவசியமும் இல்லை. பிரச்சினை ஜி. என். னின் நாவலும் அது பற்றிய நாகாஸின் விமர்சனமும் தான். முதலில் நாவல். Marginality யைப் பற்றி பேசி விடுவதாலேயே ஒரு எழுத்து இலக்கியமாகிவிட முடியாது. அதற்கு ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வேண்டுமானால் கொடுக்கலாம். மற்றபடி இலக்கிய அந்தஸ்து தருவதற்கான காரணிகளை அந்நாவல் கொண்டிருக்கவில்லை. தலித் எழுத்துக்களுக்கும் இது பொருந்தும். தலித்துகளைப் பற்றி எழுதுவதாலேயே அது இலக்கியமாகி விடமுடியாது. பொதுவாக தலித் எழுத்துக்களில் தலித்துகள் சிந்திக்கத் தெரியாதவர்களாகவும், தான் - அற்றவர்களாகவும் (self-less) கலாசாரம் அற்றவர்களாகவும் அல்லது கீழ்த்தரமான கலாச்சாரம்

கொண்டவர்களாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆளும் வர்க்க, பிராமணிய மதிப்பீடுகள் அவர்கள்மீது ஏற்றப்படும் ஒரு கருத்தியல் வன்முறைதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதையேதான் கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் செய்தார்கள். புராலிடேரியட்டுகளுக்கு இதுவரை சிந்தனையில்லை. புரட்சிக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள் - ஆரம்பிப்பார்கள் என்றார்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகள். அவர்கள் என்ன சிந்திக்க வேண்டும், எப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும், அவர்களின் கலாச்சாரம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று கட்சித் தலைவர்கள் சொல்லித்தந்தார்கள். ஜி. நாகராஜன் செய்திருப்பதும் ஒரு வகையில் இதே காரியந்தான். கந்தன் ஒரு முட்டாள்தான், மூளையில்லாதவன், சிந்திக்கத் தெரியாதவன், தான் - அற்றவன். கந்தன் மட்டுமல்ல, விளிம்புப் பகுதி மக்கள் அனைவருமே இப்படித்தான். ஐயகோ! இவர்கள் கடைத்தேற வேண்டும் என்று எழுதுவது - ஒன்று அசட்டு மனிதாபிமானம் Empty humanism அல்லது உயர் ஜாதி மனோபாவம் அல்லது உளவியல் குறித்த அறிவு இல்லாமை என்பதால் நேர்வதாக இருக்கலாம். சிவகாமியின் நாவல்களும் இதே தரத்தவைதான்.

இதுநாள் வரை இதெல்லாம் யதார்த்த வாதத்தின் பிரச்சினை என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அது தவறு என்று சமீபத்தில் 'அசோகமித்திரனை' முழுதாகப் படித்தபோது தெரிய வந்தது. மிகச் சாதாரணமான, தினசரி வாழ்க்கைக்கான மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கும் அவரது எழுத்துக்கள் அச்சாதாரணத் தன்மையை மீறி, வாழ்க்கையின் ரகசியமான, மர்மமான, புதிரான nuancesஐ capture செய்து விடுகின்றன. ஒரே ஒரு உதாரணம் தரலாம். 'விடுதலை'யில் பரசுராமய்யர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினை நடுத்தர வர்க்கத்தையோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட உயர் சாதி அடையாளத்தையோ சார்ந்ததாக அல்லாமல் எல்லாவற்றையும் மீறி மனித குலம் முழுமைக்குமான - அதன் அடிப்படையான தளத்தில் சென்று விடுகிறது.

இப்படிப்பட்ட nice nuancesஐத் தமிழின் நவீனத்துவ எழுத்தோ, தலித் எழுத்துக்களோ, capture செய்ய முடியவில்லை. யதார்த்தம் செத்துவிட்டது என்று சொன்ன நாம் இதுவரை இதை கவனிக்காமல் விட்டோம். காரணங்கள் பல. யதார்த்த வாதம் காட்டுகிற இந்த nice nuancesஐ நவீனத்துவ எழுத்திலும் கொண்டு வந்தவர்களாக நாம் சிலரை அடையாளம் காட்ட முடியும், மார்க் வெஸ், கொர்த்தலார், ஜார்ஜ் பெரக், அலெஜோ கார்ப்பெந்தியர் என்று... இவர்களின் எழுத்து தமக்குள் பலப்பல layerகளைக் கொண்டதாகவும் அதே சமயம் யதார்த்தவாதத்துக்கே உரிய நுண்ணிய nuancesஐக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் தமிழில் நவீனத்துவ எழுத்து என்பது எப்படி 'மோடி மஸ்தான்' வேலையாகவும், புரியாத பரிபாஷைகளின் கலவையாகவும், ஜேப்படி வேலையாகவும் சீரழிந்ததோ (ஆரம்பமே இப்படியான சீரழிவுதான்) அதே போல் யதார்த்த வாத எழுத்தும் இங்கே மொட்டையாகவும், மொண்ணையாகவும், மொக்கை ரியலிசமாகவும் எஞ்சி நிற்கிறது.

(உதாரணம்: பொன்னீலன், பாவண்ணன், மேலாண்மை, இத்தியாதி. பெயர் விட்டுப் போனவர்கள் மன்னிக்க!)

இந்த மொக்கைத்தனம்தான் 'நாளை மற்றும்மொரு நாளே' யின் தளம். நாகாஸ் சொல்கிற 'பிரமாண்டமான மொழித் தள' எழவு எதுவும் அந்த நாலில் கிடையாது என்பதை அந்த நாவலை வெகுவாக சிலாகிப்பவர்கள் கூட வேறு காரணங்களுக்கும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். ஒரு தடவைக்கு மேல் வாசிக்கக் கூடிய ஈர்ப்பு சக்தி எதையும் அந்த நாவல் கொண்டிருக்கவில்லை. காரணம்— அதன் தட்டையான மொழி மற்றும் empty humanism.

விளிம்புப் பகுதி மக்கள், மூன்றாம் உலக மக்கள், ஆதிவாசி இனக் குழுவினர் போன்றவர்களைப் பற்றி 'நாகரிகம்' அடைந்து விட்ட சமூகத்தினர் பச்சாதாபம் கொண்டு கசிந்து உருகியதையும் அல்லது ஏளனம் செய்ததையும் நாம் அறிவோம். ஆனால், ஆதிவாசி இனக்குழு மக்களின் அறிவு மேற்கத்திய அறிவுக்கு எந்த விதத்திலும் குறைந்ததல்ல என்பதை நிறுவி, பழைய empty humanismத்தை தனது Savage mindஇல் காலி செய்தவர் லெவிஸ்ட் ராஸ். இதெல்லாம் இன்று அமைப்பியல் வாதத்தில் பால பாடங்களாகக் கருதப்படுபவை. ஆனால், இங்கு நாகார்ச்சனனோ இந்த பால பாடத்தைக்கூட சரியாகக் கற்காமல் அறிவு என்பதை elitist அறிவாக சர்வாதிகாரப் படுத்துகிறார்கள். கந்தனை முட்டாளாகவும், தான் - அற்றவனாகவும் படைப்பது அறிவு குறித்த அறிவின் மையால் வந்த விளை. இதை க. நா. சு. என்பவர் உயர் ஜாதித் திமிறூடன் எழுதியிருந்தாலும் சரி (பொய்த்தேவு), ஜி.நாகராஜன் மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்துடன் எழுதியிருந்தாலும் சரி— விளைவு ஒன்றுதான்.

மேற்படி நாவல் ஒரு எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிச நாவலாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. கந்தனின் criminalityஇல் motive இருக்கிறது. Motive இருப்பதனாலேயே அது தவிர்க்கவியலாமல் எதிர்காலத்தை நோக்கியதாகவும் அமைந்து விடுகிறது. எதிர்காலம் நோக்கிய ஒரு செயல், நிகழ்காலத்தை- நிகழ்கணத்தை- தீவிரமாக வாழ்ந்தலென்கிற எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிச மனோபாவத்துடன் முற்றாக முரண்பட்டுவிடுகிறது. ஜெனேயின் பாத்திரங்களின் criminalityஇல் ஒரு senselessness உண்டு. Motive இல்லாத, நிகழ்கணத்தின் தீச்சுவாலைகள் அவை. அது எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிசம். நாளை மற்றும் மொரு நாளே மொக்கை ரியலிசம்.

கலையும் :பாசிசமும்

கல்கியையும் சுஜாதாவையும் வாசிக்கிறவர்களிடமிருந்து அவர்கள் வாசிப்பதைப் பிடுங்கிவிட்டால் அந்த வாசக ஜனங்களுக்கு நம் அமைப்பியல் பிரதர்ஸ் எதைக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களின் தொகையே 40 % இருக்கிறபோது கல்கியைப் படிக்கிற ஒரு 20 லட்சம் ஜனங்கள் பேசாமல் புதுமைப்பித்தனையும், மௌனியையும், 'நிகழ்கால மௌனி'(!) கோணங்கியையும் படித்து இன்புறலாமே என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

கடவுள் இல்லை யென்று சொல்லிக் குழந்தைகளிடமிருந்து தீபாவளியைப் பிடுங்க முடியுமா? பிடுங்கினால் நாம் அவர்களுக்குத் தரப்போகிற மாற்று என்ன? பதிலிகளைத் தராமல், புதிய சாத்தியப்பாடுகள் உருவாக்கப்படாமல், இருப்பதையும் பிடுங்கிவிட்டு 'உன்னுடைய கலை மலம், என்னுடைய கலை கற்பூரம்' என்று கத்துவது பாசிசம் இல்லையா? இந்தப் பாசிசத்துக்கும் அமைப்பியல் வாதத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அரசியல் தளத்தில் பாசிசம் மார்க்சிய வேடத்தில் வந்ததுபோல், கலாச்சார தளத்தில் ஃபாசிஸ்டுகள் அமைப்பியல் முகமுடிகளை அணிந்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு ஏதாவது சம்பந்தம் உண்டா?

ஸில்வியாவின் சிறுகதை ஒன்றை சமீபத்தில் கையெழுத்துப் படிவத்தில் வாசிக்க நேர்ந்தது. 'கல்யாணி ஆச்சியின் கடைசி தினங்கள்' என்பது கதை. ரியலிச சிறுகதை. தவிழின் மொக்கை ரியலிசக்காரர்கள் ரியலிசம் எழுதுவதை இக்கதையைத் திரும்பத் திரும்ப வாசிப்பதன் மூலம் கற்றுக் கொள்ள முடியும். கடந்த பத்தாண்டுகளில் இவ்வளவு செறிவான ஒரு ரியலிசக் கதையை தமிழில் நான் வாசித்ததில்லை. ஸில்வியாவின் கவித்துவம் கொஞ்சம் மொழி இக்கதைக்கு மேலதிக சிறப்பு எந்தையும் தரவில்லை. சுழித்தோடும் புதுப் புனல் போன்ற வனப்பு மிக்க ஒருத்திக்கு முகப்பவுடரும் ரூஜும் போலத்தான் இந்தக் கதையில் கவித்துவ மொழி. கதையின் உள்-வெளி அமைப்பும், மொளனமும், சாமான்ய வாழ்க்கை நிகழ்வுகளினூடே உள்ளார்ந்து கிடக்கும் தத்துவச் செறிவும்தான் கதை. இவற்றுக்கு முன்னால் அந்த மொழி ஒன்றுமில்லை.

கதை மிகவும் யதார்த்தமானது. தினமும் பஸ் ஸ்டாண்டிலோ, ரயில் நிலையத்திலோ, நடைபாதை ஓரங்களிலோ காணக்கூடியது. கல்யாணி ஆச்சி இட்லி சுட்டு விற்பவள். இள வயதில் விதவையானவள். சுப்ரமணி என்று ஒருத்தன். போவோர் வருவோரையெல்லாம் 'காலமென்ன? காலமென்ன?' என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் கோட்டிக்காரப் பயல் இன்னொருத்தன். இரண்டு பயல்களும் கல்யாணி ஆச்சிக்குத் துணை. பேருக்குத்தான். வேலையெல்லாம் செய்பவள் ஆச்சிதான். உழைப்பு. உழைப்பு. உழைப்பு. வாழ்நாள் பூராவும் உழைத்து உழைத்து இவள் என்ன கண்டாள்? சந்தோஷமாகவும் வேறு இருக்கிறாள். இவளின் ஓயாத உழைப்பும் சந்தோஷமும் சுப்ரமணியைப் பாடாய்ப் படுத்துகிறது. அவளைக் கேட்கிறான். முதலில் அதிர்ச்சி அடையும் ஆச்சி, தொடர்ந்து சுப்ரமணி கேட்டுத் துன்புறுத்தவே, 'நெல்லையப்பர் கோவில் திருவிழா பார்த்திருக்கிறேன்' என்று சொல்கிறாள். 'கெக்கெக்கே' என்று சிரிக்கிறான் சுப்ரமணி. 'நெல்லின் வகை தெரியுமா உனக்கு?' என்று திருப்பிக் கேட்கிறாள் ஆச்சி. பக்கத்து வீட்டுக் கான்வென்ட் பையனைக் கூப்பிட்டு நெல்லின் வகைகளைச் சொல்லச் சொல்கிறான் சுப்ரமணி. பொடியன் வகைகளை ஆங்கிலத்தில் அடுக்கவே ஆச்சியின் நிலைமை ஆட்டம் காணுகிறது. இப்படிப் போகிறது கதை. வெகுஜன உளவியல் பற்றிய ஆய்வு இது என்றோ ஆச்சியின் பதிலில் Savage Mind இல் லெவிஸ்ட்ராஸ் முன்வைக்கும்

ஆய்வோ ஊடாடி இருக்கிறது என்றோ சொல்வது கதைக்கு நியாயம் செய்ததாகாது. ஆனால் சுப்ரமணியின் கெக்கெக்கேவுக்கும் தமிழவனின் கெக்கெக்கேவுக்கும் நிறைய ஒற்றுமைகள் உண்டு. கொண்டாட்டம், கேளிக்கை, சடங்குகள், வாழ்க்கையின் அர்த்தம், கலை, கலாச்சாரம், உழைப்பு, சந்தோஷம், Masochism, விடுதலை, துக்கம், வேதனை போன்ற பல்வேறு விஷயங்களைக் குறித்த கேள்விகளையும், ஆய்வுகளையும் உள்ளடக்கிய கதை இது.

முதலாளியும் அடியாளும்

“தமிழ்ச் சிறுகதையைப் பாதித்து வருபவை லத்தீன் - அமெரிக்கச் சிறுகதைகள். இவை ஆங்கிலம் வழி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. போர்ஹேவின் Circular Ruins தர்மு சிவராமு மூலம் கிடைத்தது. பிறகு கார்லியா மார்க்வெஸ் சிறுகதைகள். 1985 மீட்சி வெளியிட்டதும், பிறகு NCBH கொண்டு வந்ததுமான தொகுப்புகள்.”

—இது வித்யாசம். போர்ஹேவின் ஒரே ஒரு சிறுகதையை மொழிபெயர்த்தவரின் பெயரைக் குறிப்பிடும் விடலைக் கைகளுக்கு தமிழ்ச் சிறுகதையைப் பாதித்து வரும் லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதைகளை முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்தி, பெருமளவில் மொழிபெயர்த்தவரின் பெயரைக் குறிப்பிட முடியாமல் போனதற்குக் காரணம் என்ன?

போர்ஹேஸ் ஸ்பானிஷில் எழுதினாலும், லத்தீன் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்தவரானாலும் அவரையாரும் லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளராகக் கருதுவதில்லை. இவரைத் தவிர்த்துவிட்டுப் பார்த்தால் மார்க்வெஸ் பற்றி அவர் பரிசு வாங்கிப் பிரபலமானதற்கு முன்பாகவே கணையாழியில் அசோகமித்திரன் எழுதினார். பிறகு லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதைகளை மார்க்வெஸ்ஸையும் உள்ளிட்டு பெருமளவில் மீட்சி, ன், கல்குதிரை, காலம், பறை என்று பல பத்திரிகைகளில் மொழிபெயர்த்தவர் சமீபத்தா. மார்க்வெஸ் பற்றி தமிழவனுக்கு அஞ்சு வயதிலேயே அதாவது மார்க்வெஸ் எழுதுவதற்கு முன்பாகவே தெரிந்திருக்கக்கூடும். எனவே அவரைவிட்டு விடுவோம். ஆனால் மற்றபடி தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைகளில் லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதைகள் முதன்முதலாக அறிமுகமானது சமீபத்தாவின் மொழிபெயர்ப்பு மூலமாகத்தான். பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை தவிர ஒரு தொகுப்பு அளவுக்கும் கதைகள் மிஞ்சிய போது அவற்றை வெளியிடுவதற்கான நிதிவசதி இல்லாத ஒரே காரணத்தால் NCBH ஐ அணுகிய போது அந்த நிறுவனம் அதை வெளியிட்டது. இதனால் லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது NCBH நிறுவனம் என்று ஆகிவிடுமா? பணம் போட்டு புத்தகம் வெளியிட்ட முதலாளியின் பெயரைத் தான் குறிப்பிடுவோம்; அந்தப் புத்தகத்திற்காக உழைத்த நபரின் பெயரை உச்சரிக்க மாட்டோம் என்பது என்ன வித மனோபாவம்? முன்னாள் மார்க்சியவாதியான தமிழவனிடம் அந்த மார்க்சியத்தின் மிச்சம் சொச்சம் என்று கொஞ்சம் கூடவா ஒட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை?

சமீபத்தாவினால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதைகள் ஒரு முப்பதாவது தேறும். லத்தீன் அமெரிக்க சிறுகதை வரலாற்றின் பல்வேறு கால கட்டங்களை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிற சிறுகதைகள் அவை. பொதுவாக இக்கதைகள் ஆங்கிலத்தில் தொகுப்பாக காணக் கிடைக்காதவை. காரணம் கூபாவில் இருக்கும் Casa de las Americas என்ற அமைப்பு லத்தீன் அமெரிக்காவின் சிறந்த சிறுகதைகளுக்குப் பரிசு வழங்கி, அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து Gramma என்ற பத்திரிகையில் வெளியிடுகிறது. இக்கதைகள் பெரும்பாலும் அப்பேர்துதான் முதன் முதலாக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன. அப்பத்திரிகையிலிருந்தே பல கதைகள் சமீபத்தாவினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

ஒரே ஒரு சிறுகதையை மொழிபெயர்த்தவரின் பெயர் பதிவு பெறும். பணம் போட்டு புத்தகம் வெளியிட்ட வியாபார நிறுவனத்தின் பெயர் பதிவு பெறும். ஆனால் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து மொழி பெயர்த்து வரும் ஒருவரின் பெயரை குறிப்பிட மறுக்கிறது வித்யாசம்.

கல்கி Vs புதுமைப்பித்தன்

1947க்குப் பிறகு அறுபதுகளில் மிகக் கடுமையான Crisis ஏற்பட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் மொக்கை பூர்ஷ்வாக்களும் உருவாகி வளர்ந்தனர். இந்தக் crisisஇன் நீட்சி எமெர்ஜென்ஸி வரை தொடர்ந்தது. இந்த crisisஇல் உருவான Youthful protest Voiceஆக சுஜாதாவைப் பார்க்கலாம். ஆனால் இந்தக் குரலில் vulgarityயும் இருந்தது. அவரது எழுத்து இலக்கியமாகவுமில்லை. Pulpதான். ஆனால் இதில் Cynicism, Perversion, கிண்டல் எல்லாமும் இருந்தன. ஆக, சுஜாதாவின் எழுத்தை கழிசடை, மலம் என்று திட்டுவதைவிட, அதை ஒரு கலாச்சார, அரசியல்-சமூக தளத்தில் வைத்துப் பார்ப்பதே ஆய்வாளர்கள் வேலையாக இருக்க முடியும். மேலும் சுஜாதா ஒரு mass educatorஆக இருந்திருக்கிறார். பல்வேறுபட்ட அறிவியல் விஷயங்களைப் பாமர மக்களிடம் எடுத்துச் சென்றவர் இவர். இவை தவிர வாசிப்பு என்பதைப் பரவலாக விஸ்தரித்தவராகவும் இருந்திருக்கிறார். வாசிப்பு என்பது மிகக் குறுகிய வட்டத்தில் இருந்ததை, விரிந்த அளவில் விஸ்தரித்தவர்கள் என்ற முறையில் கல்கி, தமிழ்வாணன் போன்றவர்களையும் இங்கே சேர்த்துக்கொள்ளலாம். (தினத்தந்தியையும் இங்கே ஞாபகத்தில் கொள்ள வேண்டும்.)

இந்த வகையில் புதுமைப்பித்தனின் இலக்கியப் பங்களிப்புக்கு எந்த வகையிலும் குறைவானதல்ல- கல்கி மற்றும் சுஜாதாவின் சமூகப் பங்களிப்பு.

இதைப் புறக்கணித்துவிட்டு கல்கியை மலம் என்பதும், புதுமைப்பித்தனை கற்பூரம் என்பதும் elitist ஃபாஸிஸமாவே போய் முடியும்!

அடிக்குறிப்பு

1 இக்கட்டுரையிலுள்ள பல கருத்துக்கள் என் நண்பர்கள் சிலரின் நேர்ப் பேச்சுக்களிலிருந்து திருடியவை. நண்பர்கள் பெயரைக் குறிப்பிட்டு acknowledge பண்ணுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை.

2 பூம் பூம் ஷக்கலக்க- ஒரு விளம்பர வாசகத்திலிருந்து சுட்டுதன் பாடலில் சேர்த்துக்கொண்டவர் Apache Indian. அபாச்சேயிடமிருந்து சுட்டது நான்.

3 கழிசடை, மலம், சீரழிவு- வித்யாசம் இரண்டாவது இதழிலிருந்து சுடப்பட்டது.

4 அமைப்பியல்வாதம்- அங்கிள்ஜி தமிழவனின் 'ஸ்ட்ரக்சரலிசம்' நூலிலிருந்து சுடப்பட்டது.

5 Empty humanism— Nietzsche and Philosophy by Deleuz பக்கம் 234.

6 Pulp— படே பாயியின் நேர்ப் பேச்சிலிருந்து சுட்டது.

7 கழிச்சல்— என் அம்மாச்சி சாகும் தருவாயில் என்னை ஆசீர்வதித்த பொன் மொழியிலிருந்து ('கழிச்சல்ல போவான்') சுட்டது.

8 மூணாங் கிளாசில் ஒன்னு, ரெண்டு, மூணு சொல்லிக்கொடுத்த வடிவேல் வாத்தியார்.

குறிப்புக்குள் குறிப்பு:

இந்தக் கட்டுரையை எழுதி முடித்த பிறகுதான் அங்கிள்ஜி எழுதிய 'அமைப்பியல்வாதமும் தமிழ் இலக்கியமும்' என்ற கடிநூல் எனக்குக் காணக் கிடைத்தது. யாராவது இந்த நூலை முழுதாகப் படித்தார்களா என்று அறிந்துகொள்ளத் துடிக்கிறேன். எட்டாங் கிளாசில் தமிழ்ப் பாடத்தில் ஒரு செய்யுளைக் கொடுத்து, அணிநயம், செய்யுள் நயம் எழுதச் சொல்லுவார்கள். அந்த லெவலில் தான் இந்தப் புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதிலும் பிரச்சினை. அங்கிள்ஜிக்கு தமிழ் எழுதவே வரவில்லை. எனவே இது போன்ற நூல்களை எழுதுவதற்கு முன் மூணாங் கிளாஸ் தமிழ்ப் பாடத்தில் பாஸ் பண்ண வேண்டும். படே பாயி நாகாஸ் கொஞ்சம் பரவாயில்லை. அஞ்சாங் கிளாஸ் தமிழ்ப் பாடம் பாஸ் பண்ணினால் போதும்.

சமத்துவம் எத்தனை தலைமுறைக்கப்பால்?

சென்னைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடான தமிழ் அகரமுதலி, தமிழன் எனும் சொல்லுக்கு மூன்று விளக்கம் தருகிறது:

1. One whose mother tongue is Tamil: தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவன்.
2. A Tamilian as distinct from ariyan: ஆரியனல்லாத தென்னாட்டான்.
3. Caste man as distinct from paraiyan: பறையனொழிந்த தமிழ்ச் சாதியான்.

அண்மையில்தான் இது அறியப்பட்டு, தலித்துகள் கண்டனம் தெரிவித்தனர். தலித்துகள் மட்டுந்தான்.

பல்கலைக் கழகம் சொல்கிறது: 'இருக்கும் பிரதிகளில் மூன்றாவது விளக்கத்தைத் தாள் ஒட்டி மறைத்துப் பயன்படுத்துவோம்.'

சொல்லும்படியான காரணம் ஏதுமின்றியே, தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக பல லட்சம் விழுங்கிய வெளியீட்டைக் குப்பையில் வீசுகிறது தலைமை. ஆனால் ஓர் இனக்குழுவையே கேவலப்படுத்தும் இந்த அகரமுதலியைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளும் உத்தேசம் யாருக்கும் இல்லை.

தலித்துகளுக்கான சமத்துவம், கோயில் முற்றத்திலோ ஊருணிகளிலோ சுடுகாடுகளிலோ இல்லை. இன்னும் தலைமுறைகளுக்கப்பால்தான். இயக்கமாய் ஒருங்கு திரண்டெழ வேண்டிய தலித்துகள்தாம் கட்சிக்கு நாலுபேராய்ப் பிய்ந்து போய், இட ஒதுக்கீட்டுக்குள்ளேயே ஒளிந்து கொள்கிறார்கள்.

தாம் தொகுத்த அகரமுதலியை ஆதாரமாகக் கொண்டே இன்னோர் அதிரடி கால ஆராய்ச்சி நடத்த வையாபுரிப் பிள்ளை மீளப் பிறப்பாரோ? பிறந்தால் காலம் எதிர்த் திசையில் நகரக் கூடும்.

பெ. கபில நாடன்

அழாதே பெண்ணே

அழ வேண்டாம் பெண்ணே!
இனிமேல் அழவேண்டாம்!

காலமெல்லாம் உன்னைக்
கண்ணீரில் கரைத்தவன் தான்
கண்மூடியாயிற்றே.
இன்னும் நீ கரைவதென்ன?

அன்பிருக்க
நல்லறத்தை நாதும் வழியிருக்க,
துன்பத்தை மட்டும்
தொடுத்துக் கொடுத்தவனை
இன்னமுமா நெஞ்சில் கமக்கின்றாய்?

புவி முழுதும்
தன்னைப் புகழ்பாட வேண்டிமென
பொய்யாய்க் கவியெழுதி
போலிப் புகழ்பின்னி
நெய்யாய் உலையுருக்கி
தானுயிர்த்த நீசனிவன்
போய்விழுந்த பின்னும்
மேல்விழுந்து கதறுவதேன்?
மாலையிட்ட நான்முதலாய்
உன்மனதில் ரணம்சுமக்க
காரணம் யார் பெண்ணே?

பூமாஸையோடு
மனைபுகுந்த உன்கனவை
நீர்மாலையாக்கியது யாரம்மா?
எண்ணிப் பார்.

உணவாக்கி
உணவாகி
உன்உதிரத்தால் இவர்க்கு
மகவாக்கித் தந்ததற்குப் பரிசென்ன?
பகலில் உடல்வியர்த்தும்
இரவெல்லாம் கண்வியர்த்தும்

பட்டதுவும்
பட்டமரம் ஆனதுவும் போதாதா!
ஏனமுதாய் பெண்ணே!
எதற்காக நீயமுதாய்!

நாவறண்ட போது
நடுவழியில் விட்டுவிட்டு
தான்மட்டும் ஓடி

குளங்குளமாய் நீர்தேடி
மாந்தியவன் நீந்தியவன்
சாகும்வரை உன்னைச் சாகடித்தான்.
இப்போது தீகுடிக்கப் போகின்றான்.

நிம்மதியை
நீகுடும் நேரமிது!
அழவேண்டாம் பெண்ணே!
இனிமேல் அழவேண்டாம்!

த. உதயசேனன்

பிரதிபலிப்புகள்

1.

ஓர் இரவுப் பொழுது.

ஒரு ஜாடி நீர்
சந்திரனின் விம்பத்தோடு
சிரமப்பட,

ஒரு கிணறு
சில நட்சத்திரங்களையும்
சேர்த்துக் கொண்டது.

அந்தக் கடல்
அப்படியே வானத்தைப்
பிரதியெடுக்கும்
செப்படி வித்தையைச்
செய்து கொண்டிருந்தது.

ஓ! எப்படி இருக்க விரும்புகிறாய்?

2.

என் கருத்துக்குள்
காணாமற் போன கடலே,
கண்ணுக்குத் தெரிவதெல்லாம்
பிம்பங்கள் என்றால்
நீயெங்கே? எப்படித்தான்
கண்டுபிடிப்பேன்!

3.

எப்படிச் சொல்வேன்
என்னைப்பற்றி.
எனக்கான பிம்பங்கள்
எங்குமே இல்லையே.
பிரதிபலிப்பதன் மூலம்தான்
'நான்' உணரப்படக் கூடுமோ?

4.

பிரதிபலிப்புகளை
கடல் பகிஷ்கரிக்க முடியாது.
பிரதிகளை நீங்கள் ஏன்
புரிந்து கொள்ளக் கூடாது?

முத்துநிலவு —

குடியும் குடித்தனமும் கூடுதல் பலமாயின.

செருப்பைத் துடைக்கிற அழுக்கில்

விமர்சனம் துடைக்கிறவனும்,

சிற்பெறும்பின் கடிவாயில்

உயிர்க் கருணை நடுகிறவனும்,

பாராட்டுக் கேடயத்தால்

முதுகைப் பிளக்கிறவனும்,

பாலியல் குரலில்

பரிசுத்தம் பேசுகிறவனும்,

கண்ணீரில் விழித் தூசைக்

கழுவி மகிழ்கிறவனும்,

காதலைக் கொளுத்திவிட்டுக்

கறிசோறுண்கிறவனும்

தெருக்களை வளைத்து

நெரிசலாய் முளைத்த பின்--

ஒன்று, என் கைகள்

தோள்பட்டைக்குள்

சொருகப்பட வேண்டும்.

இல்லையேல்--

கடப்பாறையாய்க்

காற்றாட வேண்டும்.

மூளி முழுமைக்குப்

பரிணாமச் சீராட்டல்.

Printed by Mrs. Kavithasaran at 31, T.K.S. Nagar, Madras-19
and Published at 580, T.H. Road, Madras- 21 & Edited by:
Kavithaasaran.